

NNCL968-436v1.0

CLIVE BARKER
Az öröklét tolvaja

SZUKITS
KÖNYVKIADÓ
ALAPÍTVÁ 1929

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
THE THIEF OF ALWAYS
by Clive Barker
Harper CollinsPublishers
Text copyright © Clive Barker, 1992
Illustrations copyright © Stephen Player, 1995
All rights reserved.

Fordította
SZÁNTAI ZSOLT

Borító
JANTNER JÁNOS

ISBN 963 9344 86 9

Hungarian translation © Szántai Zsolt, 2001
Hungarian edition © Szukits könyvkiadó, 2001

Lektor: Vágó József
Tördelés, képszerkesztés: ITBooks, Illés Tibor
Színre bontás: A-SzínVonal Bt.
Felelős kiadó: Szukits László
Felelős szerkesztő: Tóth Róbert

Debreceni Kinizsi Nyomda Kft.
Felelős vezető: Bördős János

ELEKTRONIKUS KIADÁS
MADÁRFEJŰEK TÁRSASÁGA
NNCL968-436v1.0

ELSŐ FEJEZET EGY UNATKOZÓ KISFIÚ

Harvey Swick úgy érezte, mintha a február egy hatalmas, szürke fenevad lenne, aki bántani akarja őt. Egyszer csak azon kapta magát, hogy a ködösen dúló-fúló hónap körbeölelte, kígyószerű unalomkarjaival magához szorította. Harvey egy idő múlva már elképzeldhetetlennek tartotta, hogy egyszer eljön a tavasz, a húsvét, ami meghozza számára a szabadulást.

Harvey Swick borzasztóan unatkozott. Az órák elküsztek egymás után. Az órákat napok követték, a napok pedig talán hetekké sokasodtak volna, ám erre már nem kerülhetett sor, mert...

Mert Harvey Swick egyszer csak eltűnt.

Senki sem tudta, hová kerülhetett, és akik keresni kezdték, hiába nyomoztak utána. Talán ha akad egy híres detektív, olyan, akiről könyveket szoktak írni, akkor – és csakis akkor – kiderült volna az igazság. A csodadetektív először azt állapította volna meg, hogy Harvey Swick, mielőtt eltűnt, minden áldott reggel bement az iskolába. A nyomozó talán bejárta volna az útvonalat, ahol a kisfiú reggelente végigment; talán végigsétált volna a lehangoló, szürke és unalmas utcákon, belépett volna az iskolába, beült volna Harvey padjába, hogy végighallgassa a történelemtanár és a természettudomány-tanár unalmas duruzsolását. A hírneves detektív talán elgondolkozott volna azon, hogy ennek a hős gyermeknek hogyan, milyen módszer alkalmazásával sikerült nyitva tartania a szemét ezeken az órákon. Végül aztán, amikor az elvesztegetett nap fénye megsűrkül, végigsétált volna a hazafelé vezető úton, ugyanott, ahol reggel egyszer már járt. Útközben talán megállították volna néhányan, kíváncsi kérdésekkel ostromolták volna, hogy:

– Miért kellett eltűnnie egy ilyen kellemes és szép kisfiúnak, amilyen Harvey?

A detektív pedig bizonyára megrázza a fejét, és így válaszol:

– Nagyon egyszerű az egész.

– Valóban? – hörrent volna fel a kíváncsiak tömege. – Mondja el, hogy történt!

A detektív pedig talán letörli a szeme sarkába kívánczó könnycseppet, és felel.

– Az ok, ami miatt Harvey Swick eltűnt, ami miatt semmivé vált... az Unalom!

*

Jaj, a február! Rettenetes, roppant hosszú hónap volt. Kétségbeejtően unalmas. A karácsony örömei, az édes és kellemes pillanatok ekkor már kezdtek elhalványodni Harvey emlékezetében, a nyár pedig olyan elérhetetlenül távolinak tűnt, mintha csupán a mítoszokban létezne. A nyár előtt persze még eljön a tavasz, de vajon mennyit kell várni rá? Öt hetet? Hatot? A matematika nem tartozott Harvey erősségei közé, ezért nem bosszantotta fel magát azzal, hogy megpróbálja kiszámítani, hány nap van még hátra addig. Nem próbálta meg úgyis kudarcot vallott volna. Csak azt tudta, abban volt egészen biztos, hogy ha ez így megy tovább, a február-fenevad, az unalomkarú szörny elviszi őt valahová, egy olyan helyre, ahonnan nincs visszatérés.

*

– Nem kellene arra fecsérelned az idődet, hogy itt üldögélsz! – mondta a mamája, amikor belépett és azt látta, hogy Harvey a szobája ablakára fröccsent esőcseppek fogócskázását figyeli.

– Nincs jobb dolgom – felelte Harvey anélkül, hogy hátrafordult volna.

– Hát ha nincs, akkor tedd hasznossá magad! – mondta a mamája.

Harvey megrázkódott. Hasznosság? Ez a szó ugyanazt jelenti, mint a „kemény munka”. Felpattant, csatarendbe állította a kifogásait (*ezt* még nem csinálta meg, *azt* még be kell fejeznie), ám elkésett.

– Például kezdheted azzal, hogy rendet teszel ebben a szobában – mondta a mamája.

– De...

– Ne üldögélj itt, ne azt figyeld, hogy múlik az idő, drágám! Az élet rövid.

– De...

– Jó kisfiú vagy!

A mamája távozott, Harvey pedig magában mormogva körbenézett a szobában. Nem is volt túl rendetlen. Csak egy-két játékszer hevert szétszórta, csak néhány fiók maradt kihúzva, és éppen csak pár ruhadarab lógott ki a szekrényből. Mindent összevetve elég jól nézett ki az egész.

– Tízéves vagyok! – mondta magának. (Mivel nem volt se bátyja, se nővére, se öccse, se húga, elég sokszor kellett magában beszélgetnie.) – És nem is csak arról van szó, hogy gyerek vagyok. Inkább arról, hogy nem vagyok köteles rendet rakni pusztán azért, mert ő ezt mondta! Az ilyesmi mindig unalmas.

Ekkor már nem motyogott; fennhangon ejtette ki a szavakat.

– Azt akarom... azt akarom... – A tükör elé lépett, és feltette neki a kérdést: – Mit is akarok? – A szalmaszín hajú, pisze orrú, barna szemű kisfiú, akit maga előtt látott, megrázta a fejét. – Nem tudom, mit akarok – mondta. – Csak azt tudom biztosan, most rögtön elpusztulok, ha nem találok valami szórakozást. El én!

Miközben beszélt, megzörrent az ablaktábla. Erős szélroham csapott az üvegre, aztán még egy, majd megérkezett a harmadik. Harvey korábban észre sem vette, hogy az ablak ujjnyira nyitva maradt; csak akkor gondolt erre, amikor hirtelen kivágódott, és hideg eső fröccsent az arcába. Félig lehunyta a szemét, átment a szobán, át az ablakhoz. Nagy nehezen behúzta, és ezúttal meggyőződött arról, hogy tényleg rendesen becsukta.

A szél megmozgatta a lámpát, és amikor visszafordult, úgy látta, mintha az egész szoba körbefordulna. A fény az egyik pillanatban a szemébe vágott, a következő másodpercben azonban arrébb libbent, és a szemközi falon ömlött végig. A vakító lobbanás és a falon való végigömlés közötti pillanatban azonban rávetődött a helyiség középső részére, ahol...

Ahol egy idegen állt, aki éppen akkor rázta le az esőcseppeket a kalapjáról.

Idegen volt, de nem tűnt veszélyesnek. Alig hat ujjnyival lehetett magasabb Harveynél, vézna fickó volt, a bőre sárgás. Csinos öltönyt viselt, szemüveget hordott és nyájasan mosolygott.

– Ki maga? – kérdezte Harvey, és közben azon töprengett, hogyan tudna elslisszolni az idegen mellett, hogyan juthatna el az ajtóhoz.

– Ne félj – válaszolta a férfi. Lehúzta lakkozott kesztyűjét, megfogta és megrázta Harvey kezét. – Rictus a nevem. Te pedig Harvey Swick vagy, igaz?

– Igen...

– Egy pillanatra elbizonytalanodtam. Már az is megfordult a fejemben, hogy nem jó helyen járok.

Harvey képtelen volt levenni a szemét Rictus szélesen vigyorgó szájáról. Az a mosoly, azok a tökéletes formájú, ép, csillogó fogak...! Még egy cápa is elbújhatott volna szégyenében, olyan pompásak voltak.

Rictus levette a szemüvegét, esőáztatta felöltője zsebéből előhúzott egy tiszta zsebkendőt, és nekilátott, hogy letörölgesse a lencséről a vízcseppeket. Vagy a ruhája, vagy a teste, vagy pedig a zsebkendője – Harvey nem tudta eldönteni, melyik – olyan szagot árasztott, amit korántsem lehetett illatnak nevezni, inkább a bűzhöz közelített.

– Gondolom, van néhány kérdésed – mondta Harveynek.

– Hát... igen.

– Akkor tedd fel őket. Nincs semmi rejtegetnivalóm.

– Hát... Először is: hogy jutott be ide?

– Természetesen az ablakon keresztül.

– Elég magasan van.

– Az ilyesmi nem számít annak, aki repül.

– *Repül?*

– Természetesen. Másképp hogyan közlekednék egy ilyen borzasztó éjszakán? Vagy repülök, vagy csónakkal járok. Aki ilyen alacsony, mint én, annak nagyon óvatosan kell közlekednie ilyen esőben. Elég egy rossz lépés, és azon kaphatom magam, hogy elmerülök a vízben. – Kérdően nézett Harveyre. – Te szoktál úszni?

– Néha. Nyáron – felelte Harvey röviden, mert inkább a repülésről szeretett volna társalogni.

Rictus azonban valami egészen más témával hozakodott elő.

– Az ilyen éjszakákon – mondta – úgy lehet érezni, sosem köszönt be a soron következő nyár. Nem így van?

– Hát... De. Így van – felelt Harvey.

– Tudod, egy mérföld távolságból meghallottam a sóhajtásodat, és azt mondtam magamnak: „Ejnye, van itt egy kisfiú, akinek egy kis szórakozásra van szüksége!” – Rictus az órájára, pillantott. – Feltéve, hogy van időd rá.

– Mármost mire?

– Hát az utazásra, fiacskám! Utazásra! Neked, ifjú Swick, valami kalandra van szükséged. Valamire, ami... *nem ezen a világon* történik meg.

– Hogyan hallhatta meg a sóhajomat egy mérföld távolságból? – tudakolta Harvey.

– Miért ezzel foglalkozol? Hallottam, és kész. Ez a lényeg.

– Ez valami... varázslat?

– Lehetséges.

– Miért nem akar beszélni róla?

Rictus mereven a kisfiúra nézett.

– Azt hiszem, kíváncsibb vagy a kelleténél – mondta, és közben kissé elhalványult a mosolya. – Ha nincs szükséged segítségre... Nekem úgy is jó.

Az ablak irányába lépett. A szél még mindig zörgette az üvegtáblákat, úgy támadta az ablakot, mintha be akarna hatolni, hogy magához ragadja és messzire vigye a szobából az idegent.

– Várjon! – mondta Harvey.

– Mire?

– Bocsánatot kérek. Nem teszek fel több kérdést.

Rictus megtorpant. Kezét az ablak kilincisére tette.

– Szóval nincs több kérdés?

– Megígérem! – válaszolta Harvey. – Elnézést. Bocsánat...

– Jól van. Jól van! – Rictus kinézett az esőre. – Ismerek egy helyet, ahol mindig süt a Nap. Mármost nappal – mondta. – Az éjszakák pedig teli vannak csodákkal.

– El tudna vinni oda?

– Nincs több kérdés, fiú! Megegyeztünk!

– Ó! Igaz. Bocsánat.

– Mivel eléggé megbocsátó típus vagyok, ez egyszer elfelejtem, hogy megszólaltál. Mondok én neked valamit! Ha szeretnéd, hogy fellépjek az érdekedben, megtudakolom, azon a bizonyos helyen tudnának-e fogadni egy újabb vendéget.

– Jaj, az nagyon jó lenne!

– Semmit sem garantálok! – mondta Rictus, és elfordította az ablak kilincseit.

– Értem.

A szél felélénkült és kicsapta az ablak szárnyait. A lámpás vadul himbálózni kezdett.

– Majd figyelj engem! – kiáltotta túl Rictus az eső és a szél zaját. – Visszajövök!

Harvey meg akarta kérdezni tőle, mikor jön vissza, sokáig kell-e várni majd rá, ám ezúttal időben lakatot tett a szájára.

– Semmi kérdezősködés, fiú! – mondta Rictus. Miközben beszélt a szél mintha megtöltötte volna a felöltőjét. A ruhadarab úgy dagadozott a vézna test körül, mintha fekete léggömb lett volna.

Rictus hirtelen a levegőbe emelkedett, s egy pillanattal később átsodródott az ablakpárkány fölött.

– A kérdések mindent tönkretesznek! – kiáltotta vissza repülés közben. – Tartsd a szád, és meglátjuk, mit tehetünk érted.

A szél elsodorta Rictust; a kabátléggömb fekete holdkorongként emelkedett fel az esőfelhős égboltra.

MÁSODIK FEJEZET A TITKOS ÚT

Harvey egyetlen szóval sem tett említést különös látogatójára; nem szólt róla sem a mamájának, sem a papájának, mert attól tartott, esetleg kulcsos zárat szereltetnének az ablakra, nehogy Rictus ismét behatolhasson a házba. A titok megőrzésével kapcsolatosan csupán az volt a baj, hogy néhány nappal később már ő maga sem volt biztos abban, valóban megtörtént a dolog, vagy ez egész csak az ő képzeletében játszódott le.

Ennek ellenére szünet nélkül reménykedett.

– Majd figyelj engem! – mondta Rictus, és Harvey pontosan ezt tette. A környéket és az eget kémlelte a szobája ablakából, és ugyanezt tette akkor is, amikor az iskolában ücsörgött. Fél szemmel még akkor is figyelt, amikor éjjelente az ágyában feküdt.

Rictus azonban nem mutatkozott.

És akkor, körülbelül egy héttel az első látogatás után, akkor, amikor Harvey reményei kezdtek megfakulni és elgyengülni, állandó készenléte és ébersége elnyerte méltó jutalmát. Egy ködös reggelen, útban az iskola felé valami hangot hallott. A feje fölül érkezett. Felpillantott és Rictust látta, aki éppen akkor lebegett le a felhők közül. A felöltője csak úgy dagadozott körülötte, és ettől valahogy olyan kövérnek látszott, akár a díjnyertes hízók a vásárban.

– Hogy ityeg a fityeg, kispajtás? – kérdezte ereszkedés közben.

– Már éppen kezdtem azt hinni, én találtalak ki – mondta Harvey. – Tudod, ahogy az álmokat szokás.

– Ó, már hallottam ilyesmit! – Rictus mosolya minden korábbinál szélesebb lett. – Kiváltképpen hölgyektől. Ők szokták azt mondani, olyan vagyok, akár egy valóra vált álom. – Kacsintott. – És ugyan ki vagyok én, hogy vitába szálljak velük? Mondd csak, tetszik a cipőm?

Harvey lenézett Rictus kéken csillogó cipőjére. Igen, valóban érdekes lábbeli volt; a kisfiú ezt gyorsan közölte is a furcsa idegennel.

– A főnökömtől kaptam! – mondta Rictus. – Nagyon örült, hogy ellátogatsz hozzánk. Nos? Készen vagy?

– Hát...

– Nincs értelme vesztegetni az időt – mondta Rictus. – Holnap talán már nem jut hely a számodra odaát.

– Feltehetnék egy kérdést? Tényleg csak egyet.

– Azt hiszem, megegyeztünk, hogy...

– Tudom. De tényleg csak egy kérdésről lenne szó.

– Rendben. Egy kérdés!

– Messze van innen az a bizonyos hely?

– Nincs. A város túlfelén.

– Szóval csak néhány órát fogok mulasztani az iskolából?

– Ez már a második kérdés! – figyelmeztette Rictus.

– Nem, nem, ez nem kérdés. Csak hangosan gondolkoztam.

Rictus felmordult.

– Nézd – mondta –, nem azért vagyok itt, hogy síppal, dobbal, énekszóval és tánccal meghódítsalak. Van egy barátom, Virgonc, aki egyfolytában ugrabugrál, meg táncol, meg énekel, meg zenél. Egyetlen percre se bír nyugton maradni. Én viszont csak mosolygok. Mosolygok és azt mondom: „Gyere el velem a Vakációházba!” Ha van olyan, aki nem akar eljönni... – Megvonta a vállát. – Hát akkor nem jön el. Sajnálhatja!

Hátat fordított Harveynek.

– Várj! – tiltakozott a kisfiú. – Menni akarok. De tényleg csak egy kis időre.

– Addig maradsz, amíg jól érzed magad – mondta Rictus. – Sokáig vagy rövid ideig? Ahogy tetszik. Csak annyit kérek tőled, töröld le az arcodról a komorságot, és mosolyogj! Valahogy úgy, ahogy én csinálom. – A vigyora még szélesebb lett. – Hát van ebben valami kivetnivaló? Olyan nagy kérés ez?

– Nem, nem az – felelte Harvey. – Nem nagy kérés, és nincs benne kivetnivaló. Örülök, hogy rám találtál. De tényleg!

Na és mi van akkor, ha egy egész napot mulaszt a suliból? És ha ráadásként még a délutánból is odaát tölt egy-két órácskát? Háromra biztos visszaér. Vagy négyre. Sötétedés előtt mindenképpen!

– Felkészültem. Mehetünk – mondta Rictusnak. – Vezess!

Millsap, az a városka, ahol Harvey egész addigi életét leélte, nem volt valami nagy. A kislány mindig úgy gondolta, az évek során minden egyes részét alaposan megismerte, a világ többi táját azonban még sosem látta. Éppen ezért, amikor kezdtek eltűnedezni mögöttük az ismerős utcák, megpróbált olyan tájékozódási pontokat találni, amelyek majd segítségére lesznek akkor, ha esetleg valami oknál fogva egyedül kell visszatérnie.

Elég nehezen ment a dolog, mert Rictus gyorsan haladt, ám Harvey mégis látta a hentesüzletet, amelynek cégére két disznófejet ábrázolt. Látta a templomot is, a templom udvarát, amely tele volt régi sírokkal; látta a rég halott generális lovas szobrát, amelyet a kalap karimájától a kengyelig vastagon beborított a galambtrágya. Mindent alaposan megfigyelt, és minden részletet elraktározott az agyában.

Menet közben Rictus nem hagyta, hogy elapadjon a társalgás nehézkesen csörgedező patakja.

– Gyűlölöm a ködöt! Egyszerűen ki nem állhatom! – mondta. – Délre pedig esni fog. Persze minket ez már nem érint... – Miután így kifejtette az időjárással kapcsolatos gondolatait, az utcák állapotáról kezdett locsogni. – Nézd, milyen szemetesek! Főleg a járdák. Szégyen és gyalázat! Nézd, ezt a rengeteg sarat! Tönkreteszi a pompás új cipőmet!

Nem fogyott ki a mondanivalóból, de egyik témája sem volt valami érdekesítő, ezért Harvey bizonyos idő elteltével már nem is nagyon figyelt rá. Azon töprengett, vajon milyen távol lehetnek a Vakációháztól. Fázott a ködben, sajgott a lába. Arra gondolt, ha nem érnek oda, de nagyon hamar, akkor inkább visszafordul.

– Tudom, mi jár a fejedben – jegyezte meg Rictus.

– Lefogadom, hogy nem tudod!

– Azon töprengsz, hogy ez az egész egy nagy átverés. Azon gondolkodsz, hogy a jó öreg Rictus valami olyan titokzatos kirándulásra csábított el, aminek a végállomásánál semmit sem találsz majd. Így van?

– Hát... Ez is megfordult már a fejemben.

– Nos, fiacskám, van egy jó hírem a számodra. Nézz csak oda, előre!

Előremutatott. A közelben egy fal magaslott. Olyan hosszú volt, hogy kétoldalt beleveszett a ködbe.

– Mit látsz? – kérdezte Rictus.

– Egy falat – felelt Harvey, bár minél tovább bámult arra a valamire, ami előtte állt, annál kevésbé volt biztos abban, hogy fal. A kövek, amelyek első pillantásra elég szilárdnak tűntek, egyszercsak mintha megmoccantak, mintha megremegtek volna, és pontosan olyanok voltak,

mintha a sűrű ködből faragták volna ki mindegyiket. Ködkövek, amelyeket kizárólag azért raktak egymásra, hogy valamit megvédjenek a kíváncsi tekintetektől...

– Úgy néz ki, mint egy fal – mondta Harvey –, de mégsem az.

– Jó megfigyelő vagy – bólogatott Rictus elismerően. – A legtöbb ember falnak nézi, azt hiszi, hogy zsákutcába került és ezért visszafordul, valami más utat keres.

– Mi azonban nem ezt tesszük.

– Nem. Mi nem. Mi egyszerűen tovább megyünk. És tudod miért?

– Azért, mert a Vakációház a másik oldalon van?

– Hogy te milyen *elképesztő* gyerek vagy! – kiáltott fel Rictus. – Pontosan erről van szó! Egyébként... Nem vagy éhes?

– Majd éhen halok!

– Jól van. Odaát, a házban egy hölgy vár rád, egy bizonyos Mrs. Griffin. Én mondom neked, ő a legremekebb szakács az egész világon. A szabóm ollójára esküszöm, hogy így van! Bármilyen ételről is álmodj, ő el tudja készíteni. Csak annyit kell tenned, hogy megkéred rá. Az ördögtojásai... – Rictus megnyalta az ajkát. – Hát, azok egyenesen felülmúlhatatlanok!

– Nem látok kaput – jegyezte meg Harvey.

– Azért, mert nincs is.

– Akkor meg hogy jutunk át?

– Egyszerűen tovább sétálunk.

Harvey – részben a gyomrát mardosó éhség, részben pedig az oldalát furdaló kíváncsiság miatt – azt tette, amire Rictus utasította. Amikor már csak három lépésnyi távolság választotta el a faltól, a remegő kövek közül balzsamos, virágillatú szellő csapott elő. A fuvallat megcsókolta a kisfiú arcát. Kellemesen langyos volt; Harveynek kifejezetten jólesett ez a légies érintés a hosszú, hideg utazás után. Továbbment, és ahogy közeledett a falhoz, felemelte és kinyújtotta az egyik kezét, hogy megérintse a köveket. A ködkövek mintha ugyanígy kinyúltak volna feléje, puha, szürke karjaikkal átölelték a vállát, keresztülsegítették a falon.

Harvey visszanezett, de az utca, amelyet maga mögött hagyott; a szürke járda, a szürke felhők – már minden eltűnt, semmivé vált. A talpa alatt magas fűszálak hajladoztak, mindenütt virágok illatoztak, a feje fölött olyan kék volt az ég, amilyen nyár közepén szokott lenni. Maga előtt, egy alacsony domb tetején egy házat látott, amely úgy nézett ki, mintha valami álomból került volna arra a helyre.

Harvey nem várta meg Rictust, nem nézett hátra, hogy ő is jön-e, és azon sem töprengett el, vajon elpusztította-e valaki a rettenetes szörnyeteget, az unalmas februárt. Nem számított, mert most ez a csodás melegség foglalta el a lehangoló szürkeség helyét.

A kisfiú felnevetett, de olyan harsányan, hogy még Rictus is megirigyelhette. Sietős léptekkel elindult, felkaptatott a domb oldalában, és csakhamar az Álomház árnyékába ért.

HARMADIK FEJEZET ÖRÖM ÉS AGGODALOM

Milyen óriási dolog, gondolta Harvey, felépíteni egy ilyen házat! Először is mélyen, nagyon mélyen bele kell ásni a földbe az alapjait, meg kell csinálni az alját, majd az emeleteit, fel kell húzni a falait. Ha az ember elég kitartó, akkor egyszer csak azon kapja magát, hogy egy helyen, ahol korábban semmi sem volt, most egyszerűen egy ház áll. Igen, nagyon klassz dolog lehet az építkezés!

A hely csodás volt, de szerencsére nem is hasonlított azokra a csillogó-villogó, páváskodó helyekre, amelyek elcsúfítják a világot. Harvey egyetlen márvány lépcsősort, egyetlen faragott kőoszlopot sem látott. Büszke ház, ehhez kétség sem férhetett, de nem lehetett felfedezni rajta semmi kivetnivalót. Nem is volt szüksége hivalkodó részletekre; ennek az épületnek tényleg volt mire büszkének lennie. Négy emelet magas volt, és annyi ablak csillogott rajta, hogy a kisfiú hirtelen össze se tudta számolni mindet. A verandája széles volt, csakúgy, mint a faragott bejárati ajtóhoz vezető néhány lépcsőfok. Meredeknek látszó ferde tetejét pompázatos kémények és villámhárítók koronázták.

A legmagasabb pontja azonban nem kémény, nem is villámhárító volt, hanem egy jókora, aprólékos munkával elkészített szélkakas. Harvey éppen ezt nézegette amikor kinyílt a bejárati ajtó, és megszólt egy hang.

– Harvey Swick! Ugye nem tévedek?

A kisfiú elkapta a szemét a szélkakasról (a fehér sziluettet még mindig maga előtt látta), és a verandán álló asszonyra nézett, aki mellett még a nagymamája – vagyis valamennyi ismerőse közül a legidősebb személy – is fiatalnak tűnt volna. Az asszonyság arca olyan volt, akár egy pókhálóból összegyúrt, eleven gombolyag, a haja a tincseit is mintha pókhálóból fonták volna össze kuszán és makrancosan hulltak alá. A

szeme apró volt, a szája kemény és kicsi, a keze bütykös és ráncos. A hangja azonban dallamosán csengett és szívélyesen beszélt.

– Már azt hittem, úgy döntesz, hogy nem jössz el! – mondta, és felvette a lépcsőn hagyott, frissen szedett virágokkal teli kosarat. – Nagy kár lett volna, ha otthon maradsz! Gyere, kerülj beljebb! Az étel már az asztalon van. Gondolom, éhes vagy.

– Már alig bírom – bólintott Harvey.

– Itt azt csinálsz, amit csak akarsz – mondta az asszonyság. – Egyébként Mrs. Griffin vagyok.

– Igen, Rictus már beszélt önről.

– Remélem, nem konyult le tőle a füled. Imádja a saját hangját. Meg persze a tükörképét.

Harvey felment a verandára, a nyitott ajtó elé ért. Jól tudta, most döntenie kell, bár fogalma sem volt arról, hogy miért és miben.

– Kerülj beljebb! – mondta Mrs. Griffin, és elsöpörte pókfonalszerű hajtincseit ráncos homlokából.

Harvey azonban még mindig habozott, és talán sarkon fordul, hogy soha ne lépjen be a Házba, ám ekkor... Ekkor éles és hangos hangot hallott.

– Megvagy! Elcsíptelek! – rikoltott egy kisfiú. A második szót falrengető kacagás követte.

– *Wendell!* – mondta Mrs. Griffin. – Már megint a macskákat zargatod?

A kacagás még erősebbé vált, a hang olyan víg volt, hogy Harvey előresietett és belépett a Házba, hogy minél hamarabb láthassa tulajdonosát.

Csupán egyetlen pillantást vethetett az illetőre. A folyosó túlsó végén másodpercnyi időre egy bamba, szemüveges arc jelent meg. Hirtelen egy tarka macska rohant át a fiú lábai között. A szemüveges gyerek azonnal az állat után vetette magát. Futás közben ordított és megint felkacagott.

– Jaj, olyan buta ez a gyerek! – mondta Mrs. Griffin. – De a macskák egyszerűen imádják.

A Ház belseje még csodálatosabb volt, mint a külseje. Harvey a konyha felé vezető rövid séta során is eleget látott ahhoz, hogy megállapítsa: ezt az épületet úgy hozták létre, hogy a lehető legjobban megfeleljen a játékokhoz, a fogócskázáshoz, a kalandokhoz. Valóságos labirintus volt, nem lehetett látni benne két egyforma ajtót. Kincsestár volt, ahol megátalkodott kalózok rejtették el a hét tengeren összerabolt drágaságokat. Pihenőhely volt, ahol nyugalmat találhattak a dzsinnek

repülő szőnyegek; raktár volt, ahol az Özönvíz előtt lezárt és lepecsételt ládákat tartottak; fészek volt, ahol a Föld színéről rég eltűnt állatok tojásai várták, hogy a Nap melege kicsalogassa belőlük az apró élőlényeket.

– Tökéletes! – mormolta Harvey az orra alatt.

Mrs. Griffin meghallotta a szavait.

– Semmi sem tökéletes – jegyezte meg.

– Miért nem?

– Mert múlik az idő – mondta az asszony, és a kosarába állított, nemrég levágott virágszálakra pillantott. – A bogarak és a kukacok előbb-utóbb mindenbe beköltöznek.

Harvey eltűnődött, vajon milyen bánat érthette Mrs. Griffint. Mert biztos, hogy történt valami, amitől ennyire komorrá vált.

– Bocsánat – mondta Mrs. Griffin, és szomorúságát halvány mosoly mögé rejtette. – Nem azért vagy itt, hogy a sirámaimat hallgasd. Azért jöttél, ugye, hogy jól érezd magad?

– Azt hiszem, igen – felelte Harvey bizonytalanul.

– No, akkor foglalj helyet, és hagyd, hogy kényeztesselek egy kicsit!

Harvey leült a konyhaasztalhoz. Mrs. Griffin hatvan másodpercen belül tucatnyi tálcát rakott eléje: hamburgereket, hot dogokat, sült csirkéket; egy aprócska, vajos tört krumpliból megformázott dombot; almás, meggyes és csokis süteményeket, fagyaltot és finom, édes krémeket; szőlőt, mandarint, és olyan gyümölcsöket, amiknek a kisfiú a nevét sem ismerte.

Harvey mohón evett, és éppen a második szelet sütit küldte az első után, amikor egy hosszú szőke hajú, kékeszöld szemű, szeplős kislány fordult be a konyhába.

– Te biztos Harvey vagy – mondta.

– Honnan tudod?

– Wendell mondta.

– És ő honnan tudja?

A kislány megvonta a vállát.

– Csak úgy hallotta. Egyébként engem Lulunak hívnak.

– Te is most érkezted?

– Nem. Már régóta itt élek. Régebben, mint Wendell. De persze nem olyan régen, mint Mrs. Griffin. Mert hogy ő lakik itt a legrégebben, így van, igaz?

– Majdnem – mondta Mrs. Griffin kissé titokzatosan. – Nem ennél valamit, édeském?

Lulu megrázta a fejét.

– Nem, köszönöm. Pillanatnyilag nincs semmi étvágyam.

Ennek ellenére leült az asztalhoz, Harveyvel szemben, beledugta a hüvelykujját az egyik csokitortába, aztán lenyalta róla a krémet.

– Téged ki hívott ide? – kérdezte.

– Egy ember. Rictusnak hívják.

– Jaj, igen. Az, aki állandóan vigyorog?

– Igen, ő az.

– Van egy nővére, meg két fiútestvére is – folytatta Lulu.

– Te már találkoztál velük?

– Nem mindegyikükkel – vallotta be Lulu. – Eléggé maguknak valók.

De előbb-utóbb össze fogsz futni valamelyikükkel.

– Én... Nem hiszem, hogy sokáig maradok – mondta Harvey. – Úgy értem... A mamám meg a papám nem is sejtik, hol vagyok.

– Dehogynem! – válaszolt Lulu. – Csak éppen sosem mondták meg neked.

Harvey ezt nem igazán értette. Amikor ez elmondta, Lulu elmosolyodott.

– Hívd fel őket! – javasolta. – Kérdezd meg tőlük.

– Lehet? – tűnődött a kisfiú.

– Hát persze, hogy lehet! – mondta Mrs. Griffin. – A telefon odakint van, az előszobában.

Harvey egy kanálnyi fagyalattal kísétált az előszobába, a telefonhoz. Tárcsázott. Először valami nyüsögésfélét hallott; a hang olyan volt, mintha szél vonyítana a vezetékekben. De aztán csend lett, a vonal kitisztult, és a kisfiú meghallotta az édesanyja hangját.

– Halló, tessék!

– Mielőtt kiabálni kezdenél... – kezdte Harvey.

– Ó, szervusz, drágám! – mondta a mamája kedvesen. – Hát megérkeztél?

– Hogy megérkeztem-e?

– Gondolom, a Vakációházban vagy.

– Igen, ott, de...

– Helyes! Már kezdtem aggódni, hogy esetleg eltévedtél. Tetszik amit ott találtál?

– Te tudtad, hogy eljövök ide? – kérdezte Harvey, és a mellette ácsorgó Lulu szemébe nézett.

Ugye megmondtam, formálta a kislány a szavakat, de egyetlen hangot sem adott ki.

– Hát persze, hogy tudtuk! – mondta Harvey édesanyja. – Mi kértük meg Mr. Rictust, hogy vigyen el oda téged. Olyan szomorúnak látszottál, szegény kis báránykám! Arra gondoltunk, egy kis szórakozás jót tesz majd neked.

– Tényleg? – Harveyt meglepte a nem várt fordulat.

– Szeretnénk, ha jól éreznéd magad – folytatta a mamája. – Addig maradsz, amíg jólesik.

– És mi lesz a sulival? – kérdezte Harvey.

– Neked is kijár egy kis pihenés! – hallatszott a válasz. – Te csak ne aggódj! Most csupán annyi dolgod van, hogy szórakozz!

– Rendben, mami...

– Viszlát, drágám!

– Szia...

Harvey döbbenten tette le a telefonkagylót.

– Igazad volt – mondta Lulunak. – Mindent elrendeztek.

– Tehát feleslegesen gyötrőd magad – mondta Lulu. – Félre a büntudattal! Gondolom, később még összefutunk. Hm? – Bólintott és kecsesen ellibeggett.

– Ha befejezted az evést – mondta Mrs. Griffin –, megmutatom neked a szobádat.

– Az tényleg jó lenne...

Mrs. Griffin felvezette Harveyt az emeletre. A félemeleti lépcsőfordulóban, a napsütötte ablakpárkányon egy macska heverészett. A szőre olyan színű volt, akár a felhőtlen égbolté.

– Ez Kék Macska – mondta Mrs. Griffin. – Tarka Macskával már találkoztál... Ő játszott Wendell-lel. Fogalmam sincs, hogy Nyúzza Macska hol lehet, de úgymint rád fog lelteni. Imádja az új vendéket!

– Sok ember jár ide?

– Csak gyerekek. Az olyan egészen különleges gyerekek, mint te, vagy mint amilyen Lulu meg Wendell. Mr. Hood nem hajlandó bárkit beereszteni ide.

– Ki ez a Mr. Hood?

– Az az ember, aki megépítette a Vakációházat – felelte Mrs. Griffin.

– Vele is fogok találkozni?

Mrs. Griffin szemmel láthatólag kényelmetlenül érezte magát a kérdés hallatán.

– Lehetséges – mondta. Félrekapta a tekintetét. – De ő... Nagyon zárkózott úriember.

Közben felértek az emeletre. Mrs. Griffin a bekeretezett festményekkel, arcképekkel díszített folyósón átvezette Harveyt a Ház végében lévő szobához.

A szoba ablaka egy gyümölcsöskertre nézett; a langymeleg szél érett almák illatát hozta be magával.

– Fáradtnak tűnsz, édesem – mondta Mrs. Griffin. – Talán az lenne a legjobb, ha ledölnél egy kicsit.

Harvey gyűlölte a délutáni alvást, az ilyesmiről mindig kellemetlenségek jutottak eszébe, például az a pár nap, amikor influenzás vagy bárányhimlős volt. Ám a párna hűsnek és kényelmesnek látszott, ezért – miután Mrs. Griffin magára hagyta – úgy döntött, tényleg lefekszik. De csak pár percere, határozta el.

Vagy sokkal fáradtabb volt, mint gondolta, vagy a Ház kényelme és nyugalma gyakorolt rá nem várt hatást bármi is volt az oka, amint lehajtotta a fejét a párnára, azonnal elnyomta az álom. Nem is kelt fel másnap reggelig.

NEGYEDIK FEJEZET NYÚZGA MACSKA VÉGZETE

A Nap ébresztette fel, nem sokkal hajnalhasadás után: egy egyenes, fehér fénynyíl szúrt a szemhéjába. Megriadva ült fel, és egy pillanatig fogalma sem volt arról, milyen ágyban fekszik, milyen szobában, milyen házban van. Azután fokozatosan visszatértek az *előző* nappal kapcsolatos emlékei, és rádöbbsent, hogy délutántól egészen kora reggelig aludt, egyfolytában. A hosszú pihenéstől megerősödött. Érezte magában az energiát. Vidáman és frissen szökött ki az ágyból, és gyorsan rendbe szedte magát.

A Ház ezen a napon még kellemesebbnek és barátságosabbnak tűnt, mint először. Mrs. Griffin minden egyes asztalra vázát állított, mindegyik vázába friss virágot tett; minden egyes virágszál szinte dalolt, olyan színes és szép volt. A bejárati ajtó nyitva állt. Harvey gyorsan lecsúszott a fényes lépcsőkorláton, és kiszaladt a verandára, hogy megnézzze, milyen a reggel.

Meglepetés várt rá. A fák, amelyek előző délután tele voltak levelekkel, azóta megkopaszodtak, de minden ágon, minden egyes kicsi

gallyon apró rügyek zöldelltek – pontosan úgy, mint a tavasz első napjaiban szoktak.

– Megint egy nap, megint egy dollár – szólalt meg Wendell, aki éppen akkor fordult be a Ház sarkánál.

– Ez meg mi a csudát jelent? – kérdezte Harvey.

– Az apám mindig ezt mondogatta. *Megint egy nap, megint egy dollár.* Tudod, a papám bankár. Második Wendell Hamilton. Én pedig...

– Te vagy a harmadik Wendell Hamilton?

– Honnan tudod?

– Kitaláltam. Engem Harveynek hívnak.

– Igen, tudom. Szereted az olyan kis kuckókat, amiket a fák ágai közé szoktak építeni?

– Nekem... Nekem még sosem volt ilyenem.

Wendell felmutatott a legmagasabb fa tetejére, ahol az ágak közé fektetett jókora falemezen egy aprócska kunyhó kuporgott.

– Hetekig tartott, míg elkészültem vele – mondta Wendell. – Vagyis... Még nincs teljesen kész. Egyedül nem megy. Nem akarsz segíteni nekem?

– Dehogynem! De előbb ennem kellene valamit.

– Akkor rajta, egyél. Itt leszek a közelben.

Harvey visszament a Házba és megkereste Mrs. Griffint, aki olyan reggelit tett elé, aminek láttán egy valódi hercegnek is összefutott volna a szájában a nyál. A padlóra kiömlött egy kis tej, de nem veszett kárba: egy macska (a farka, ahogy görbült, pontosan úgy nézett ki, mint egy kérdőjel) gyorsan fellefetyelte.

– Ez a Nyúzga Macska? – kérdezte a kisfiú.

– Igen – mondta Mrs. Griffin kedvesen. – Ő a gonoszka hármójuk közül.

Nyúzga Macska felnézett, mintha tudná, hogy róla van szó, azután felugrott az asztalra, és a palacsintával meg édes péksüteményekkel megrakott tányérok között valami ennivalót keresett.

– Bármit megtehet, amihez kedve szottyán? – kérdezte Harvey, miközben az ételeket szimatolgató macskát nézte. – Úgy értem... Szóval, senki sem parancsol neki?

– Dehogynem! Elvégre van valaki, aki mindannyiunkra figyel. Nem igaz? – mondta Mrs. Griffin. – Akár tetszik nekünk, akár nem, ez a helyzet. De most inkább egyél. Nagyon sok érdekes dolog vár rád.

Harveynek nem kellett kétszer mondani. Másodszor evett a Vakációházban, de most még jobb étvággyal falatozott, mint először.

Amikor végzett kísétált a házból, hogy találkozzon azzal a sok érdekes dologgal, ami rá várt.

*

Ó, milyen csodálatos nap volt!

Langymeleg szellő fújdogált, a levegőt megtöltötte a növények friss illata, a csodálatosan világoskék ég alatt madarak röpdöstek. Harvey zsebre dugott kézzel átsétált a gyepen; úgy tekintgetett körbe, mintha az övé lenne minden, mintha ő lenne itt a földesúr. Ahogy a fák közelébe ért, Wendell nevét kiáltotta.

– Felmehetek?

– Ha bírod a magasságot – válaszolta Wendell kissé kihívóan.

A létra, amin Harvey felkapaszkodott, nyikorgott meg recsegett, de azért sikerült baj nélkül feljutnia a falemezhez. Wendell elismerően nézett rá.

– Nem rossz egy új fiútól – mondta. – Volt itt két gyerek, aki félig se tudott feljönni.

– Hova mentek?

– Vissza. Haza. Azt hiszem. A gyerekek idejönnek, aztán elmennek, tudod?

Harvey kinézett a rügyektől zöldellő ágak között.

– Hát innen nem lehet valami sokat látni, igaz? – kérdezte. – Úgy értem, nincs közelben egyetlen város, vagy falu sem.

– Kit érdekel, hogy nincs? Egyébként sincs odakint más, csak szürkeség.

– Itt viszont süt a Nap – mondta Harvey, ahogy lenézett a ködszerű kőfalra, amely elválasztotta a Házat a külvilágtól. – Hogyan lehetséges ez?

Wendell ugyanúgy válaszolt, mint korábban.

– Kit érdekel? Különbem nem tudom. Na, mi lesz? Nekilátunk az építésnek, vagy nem?

*

A következő két órát kemény munkával töltötték, a kuckót építették. Tucatszor lemásztak, hogy átkutassák a gyümölcsös melletti farakást, hátha találnak olyan deszkákat, amelyeket felhasználhatnak. Délre annyi faanyagot sikerült összegyűjteniük, hogy meg tudták csinálni a tetőt.

Közben mindketten barátra letek. Harvey megkedvelte Wendell favicceit, még az is tetszett neki, hogy a szemüveges fiú majd minden kérdésére úgy felel, hogy „kit érdekel”. Wendellen is látszott, örül, hogy olyan pajtásra talált, mint Harvey.

– Te vagy az első gyerek, akivel tényleg jól érzem magam – mondta.

– És mi a helyzet Luluval?

– Mi van vele?

– Vele nem érzed jól magad?

– Vele is minden rendben volt, amikor megérkeztem – vallotta be Wendell. – Úgy értem, ő akkor már hónapok óta itt volt. Ő mutatta meg nekem az egész helyet. De az elmúlt néhány napban elég furcsa lett. Időnként úgy sétálgat, mintha alvajárázó lenne, olyan... olyan kifejezéstelen az arca.

– Lehet, hogy megbolondult – mondta Harvey. – Krumplipéppé változott az agya.

– Te értesz az ilyesmihez? – kérdezte Wendell. Az arcán furcsa, kísérteties kíváncsiság ragyogott.

– Hát persze, hogy értek! – hazudta Harvey. – Az apám sebész.

Wendellt ez nagyon lenyűgözte. A következő néhány percben tátott szájjal, irigykedve hallgatta Harveyt, aki azokról a műtétekről mesélt neki, amiket végignézett. Az egészből természetesen egyetlen szó sem volt igaz, Harvey csak azért találta ki a hihetetlen történeteket és jeleneteket, mert jó hatást akart gyakorolni új barátjára. Wendell azonban minden szavát elhitte, még a legképtelenebb állításokat is, és látszott az arcán, Harvey nagyot nőtt a szemében.

– Esküdj, hogy igaz! – mondta, amikor Harvey arról az emberről mesélt, aki egy különleges műtét után képes volt olvasni mások gondolataiban.

– Esküszöm – felelte Harvey.

– Hű, ez aztán a valami!

A sok beszédőtől megéheztek. Wendell javaslatára lemásztak a létrán és besétáltak a Házba, hogy egyenek valamit.

– Mit akarsz csinálni ma délután? – kérdezte Wendell a másik fiútól, amikor már az asztalnál ültek. – Elég meleg lesz. Délutánoként mindig meleg van.

– Van itt valami hely, ahol úszni lehet?

Wendell a homlokát ráncolta.

– Hát... van – mondta nem túl vidáman. – Van egy tó a Ház túlsó oldalán, de nem hiszem, hogy tetszeni fog neked.

– Miért nem?

– A víz olyan mély, hogy nem is lehet lelátni az aljáig.

– Vannak benne halak?

– Persze, hogy vannak!

– Talán pecázhatnánk... Mrs. Griffin aztán megsütné nekünk a halat, amit kifogunk.

Mrs. Griffin, aki ekkor éppen a tűzhely mellett állt, és a sült hagymakarikákat szedegette ki a forró olajból, e szavak hallatán felkiáltott. Elejtette a tányért, amit a kezében tartott. Harvey felé fordult; az arca hamuszürke volt.

– Ugye nem mondtad komolyan? – kérdezte.

– Miért? – nézett rá Harvey. – Azt hittem, itt bármit megtehetek, amit akarok.

– Igen, igen. Persze, hogy bármit megtehetsz – válaszolta Mrs. Griffin. – De nem szeretném, ha megbetegednétek. A halak... Azok a halak mérgezőek, tudod?

– Ó! – kiáltott fel Harvey. – Akkor talán mégsem fogjuk megenni őket.

– Jaj, nézzétek ezt a felfordulást! – mondta Mrs. Griffin bosszúsan, és a leejtett tányér darabjaira nézett. – A kötényemet is bepiszkoltam! Megyek, felkötök egy másikat.

Elsietett, hogy lecserélje a kötényét. Harvey és Wendell meglepetten nézett össze.

– Most már aztán mindenképpen látni akarom azokat a halakat! – jelentette ki Harvey.

Miközben beszélt, az örökké kíváncsi Nyúzza Macska felugrott a tűzhely melletti konyhapultra, és mielőtt a fiúk bármit tehetek volna, rátette a mancsát az egyik fazékon lévő fedőre.

– Hé! Lefelé onnan! – kiáltott rá Harvey.

A macska azonban ügyet sem vetett rá. Eltolta a fedőt, hogy beleszimatoljon a fazékba. Közben jobbra-balra csapdosott a farkával. A következő másodpercben bekövetkezett a katasztrófa. A macskafarok túlságosan közel libbent az egyik gázlánghoz, és azon nyomban meggyulladt. Nyúzza Macska feljajdult, és ijedtében leborította a fazekat, amit szaglászott. A fazékból kiömlő forró víz hullám lesodorta a pultról. Leesett a konyhakőre, s azon nyomban füstölő gombóccá gömbölyödött. Nem lehetett tudni, hogy vízbefúlt, a szíve állt meg a rémülettől, az esés végzett vele vagy a tűz, csak az volt biztos, hogy meg se moccan – olyan volt, akár egy ázott plüssjáték.

Mrs. Griffin rohanva érkezett, hogy megnézzze, mi okozta a hangzavart.

– Azt hiszem, én most inkább kimegyek, és a kertben eszem – mondta Wendell halkán, amikor az idős hölgy megjelent az ajtóban. Felmarkolt néhány hot dogot, és elsietett.

– Jaj, istenem! – sikított fel Mrs. Griffin, amikor megpillantotta a mozdulatlan macskát. – Ó... Ez az ostoba jószág!

– Baleset volt – mondta Harvey, akit nagyon megrázott a szörnyűség. – Felmászott a tűzhelyre, és...

– Ostoba jószág! Ostoba, buta jószág! – motyogta Mrs. Griffin. Letérdelt, és szomorúan a macskára meredt. – Többé már nem kérdezel tőlem semmit... – mormolta végül.

Mrs. Griffin bánata láttán Harvey úgy érezte, valami csípni kezdi a szemét, de nem akarta, hogy bárki sírni lássa, ezért visszafojtotta a könnyeit.

– Segítsek eltemetni? – kérdezte elcsukló hangon.

Mrs. Griffin körülnézett.

– Nagyon kedves, hogy felajánlod – mondta halkán –, de nincs rá szükség, mert ő nem pusztult el, csak... – Sóhajtott és legyintett. – Mindegy. Te csak menj ki, és játssz!

– Nem akarom magára hagyni, Mrs. Griffin! – mondta Harvey.

– Ó, gyermekem! Hiszen te sírsz!

Harvey elpirult, a kézfejjével letörölte az arcáról a könnyeket.

– Ne szégyelld a könnyeidet – mondta Mrs. Griffin. – Jó dolog sírni. Csodálatos. Bárcsak én is tudnék!

– Maga... szomorú – mondta Harvey. – Látom.

– Amit én érzek, az nem igazi szomorúság – felelte Mrs. Griffin. – De nem is beletörődés, azt hiszem.

– Beletörődés? – kérdezte Harvey. – Hát az meg mi a csoda?

– Valami olyasmi, ami megnyugtatja az embert. – Mrs. Griffin felegyenesedett. – Valami olyasmi, ami megszünteti a szívfájdalmakat.

– Szóval maga nem szomorú, de nem is beletörődött?

– Nem. – Mrs. Griffin kinyújtotta a kezét, megérintette Harvey arcát. – Rajtam nem segít sem a bánat, sem a beletörődés. Csak ezek.... Talán ezek a könnyek. A te könnyeid. – Felsóhajtott, és az ujjával követte Harvey arcán a könnyek nyomát. – A te könnyeid édesek, gyermekem. És te is az vagy. De most eredj, menj ki a fényre és játssz! Süt a Nap, de nem lesz így mindig. Nekem elhiheted.

– Biztos benne?

- Igen.
- Akkor... Később még találkozunk! – mondta Harvey, és kisetett a délutánba.

ÖTÖDIK FEJEZET RABOK

Miközben Harvey ebédelt, a hőmérséklet jelentősen megnőtt. A pázsit fölött forrón remegett a levegő, a fűszálak valahogy kövérebbek voltak, mint korábban, több virág virított közöttük. A melegtől úgy tűnt, mintha reszketnének a Ház körül álló fák.

Harvey elindult a fák irányába. Menet közben Wendell nevét kiáltozta. Nem kapott választ. Visszanézett a Háza, mert arra gondolt, hogy Wendell talán az egyik ablak mögött kucorogva figyeli őt. Ám az ablakok égszínkéken, átláthatatlanul szikráztak. Felnézett az égre. Felhőnek nyomát sem látta.

Különös gyanú éledt fel benne, ami bizonyossággá erősödött, amikor tekintete visszavándorolt a remegő levegőre és a lába alatt színesedő virágokra. Az alatt az egy óra alatt, amit a konyhában töltött, beköszöntött egy másik évszak. Mr. Hood Vakációházára ráereszkedett a nyár, amely legalább annyira mágikus volt, mint a korábban megtapasztalt tavasz.

Ez volt hát az oka annak, hogy az ég gyönyörűen kéklett, és hogy a madarak oly szépen daloltak. A fák ágain a rügyek időközben levelekké változtak, a bimbók kipattantak, a virágok között a nyár kincseit begyűjteni kívánó méhek döngicséltek.

Ez az évszak sem lesz túl hosszú, gondolta Harvey. Ha a tavasz már délre elmúlt, akkor a nyárnak is vége lesz mire beesteledik. Az lesz a legjobb, ha kihasználom a meleget, amíg lehet.

Sietősebbre fogta a lépteit, és megint csak Wendell nevét kiáltozta. Végül az egyik fa tövében, egy árnyékos helyen talált rá barátjára, aki mellett egész halomnyi képregényűjság hevert.

- Nem ülsz le egy kicsit? – kérdezte Wendell. – Olvasgassunk!
- Talán majd egy később – felelte Harvey. – Előbb inkább megnézem azt a tavat, amiről beszéltünk. Nem jössz?
- Minek mennék? Már megmondtam: nincs ott semmi szórakoztató.
- Jól van, akkor egyedül megyek.

– Úgyse maradsz ott sokáig – vont a vállát Wendell, és folytatta az olvasást.

Harvey nagyjából tudta, merre keresse a tavat. A Háznak azon az oldalán sajnos olyan sűrű és tövises volt a bozót, hogy jó néhány percbe tellett, mire átvergődött rajta. Amikor végül megpillantotta a tavat, veríték csörgött az arcán és a hátán, a karjára pedig vérvörös karcolásokat rajzoltak a tövisek.

Ahogy Wendell előre megmondta, a tó valóban nem érte meg ezt a fáradtságot. Nagy volt, akkora, hogy Harvey nem is látta a túlsó partját, és félelmetes is. A víz színét és a parti fekete köveket zöldes nyálkaréteg borította. A levegőben légiónyi légy szálldosott, valami bomlófélben lévő dolgot kerestek, amin aztán lakomát rendezhettek. Harvey gyanította, nem kell sokáig kutakodniuk – ez a hely az elpusztult lények utolsó állomásának látszott.

Már éppen meg akart fordulni, hogy visszamenjen a Házhoz, amikor valami mozgásra lett figyelmes. Egy alak állt a tó partján. Egy alak, akit majdnem teljesen eltakart a sűrű bozót. Harvey óvatosan közelebb lépett a vízhez, és meglátta, hogy az alak nem más, mint Lulu.

A kislány nem is állt, hanem guggolt, az egyik hatalmas, nyálkás kő tetején kuporgott, közvetlenül a víz szélénél. A mélységbe bámult.

Harvey nem akarta megijeszteni Lulut, azért egészen halkán, szinte suttozva szólalt meg.

– Hidegnek látszik.

A kislány felnézett; az arcán értetlenség tükröződött. Hirtelen felpattant, és egyetlen szó nélkül megfordult, berohant a bokrok közé.

– Várj! – kiáltott utána Harvey, aki még csak ekkor ért ki a partra.

Lulu azonban ekkor már eltűnt a szeme elől. A kisiú arra gondolt, talán jó lenne utána menni. Már majdnem elindult, amikor hirtelen bugyborgó hangot hallott a víz irányából. Buborékok törtek fel a zöldes nyálkaszőnyeggel bevont felszínre, ami alatt halak úszkáltak. Majdnem akkorák voltak, mint Harvey, szürke pikkelyük foltos és repedezett, düledt szemükkel úgy meredtek a felszín irányába, mintha vízbörtönbe zárt, szabadságra vágyó rabok lennének.

Harvey biztos volt benne, hogy a halak őt nézik. A tekintetüktől végigfutott a hátán a hideg. Lehet, hogy éhesek? Talán éppen a halak istenéhez fohászkodnak, és azt kérik tőle, csússzon meg a prédájuk, essen bele a vízbe? Vagy talán azt kívánják, hogy a parton álló gyerek dobjon be hozzájuk egy botot vagy egy kötelet, aminek segítségével kijuthatnának a mélységből, a nyálkás vízből, a fogságból?

Milyen szörnyű lehet az életük, gondolta Harvey. A Nap nem melegíti őket, nem érezhetik a virágok illatát, nem játszhatnak. Nem csinálhatnak mást azon kívül, hogy köröznek, köröznek odalent a mélyben, a sötét vízben.

Megszédült, ahogy a köröző halakat nézte. Megijedt, ha túl sokáig figyelni őket, a végén tényleg elveszti az egyensúlyát, és tényleg beletoccsan a tóba. Felsőhajtott, és hátat fordított a víznek. Olyan gyorsan tért vissza a napsütötte pázsitra, ahogy a horgas tövisek engedték.

Wendell még mindig a fa alatt üldögélt. Két üveg jéghideg limonádé volt mellett a fűvön. Az egyiket a közeledő Harvey felé nyújtotta.

– Nos? – kérdezte.

– Igazad volt – felelte Harvey.

– Épeszű ember nem megy oda.

– Láttam Lulut.

– Hát nem megmondtam? – vigyorgott Wendell. – *Épeszű* ember nem megy oda!

– És azok a halak...!

– Igen, tudom – mondta Wendell. Elhúzta a száját. – Csúf dögök, mi?

– Kíváncsi lennék, Mr. Hood miért tart ilyen halakat. Úgy értem... Itt minden más olyan szép. A fű, a Ház, a gyümölcsös...

– Kit érdekel?

– Engem – mondta Harvey. – És mindent tudni akarok erről a helyről, amit csak tudni lehet.

– Miért?

– Hogy mesélhesek róla a mamámnak és a papámnak, amikor hazamegyek.

– Haza? – kérdezte Wendell. – Ki akar hazamenni? Itt mindenünk megvan!

– Én akkor is tudni akarom, hogy mennek itt a dolgok. Lehet, hogy van itt valami gép, ami megváltoztatja az évszakokat?

Wendell felmutatott a fák ágai mögött ragyogó Napra.

– Szerinted az is gép? Ne butáskodj, Harvey. Itt minden valódi. Varázslat, de valódi.

– Úgy gondolod?

– Túl meleg van ahhoz, hogy gondolkodjak – felelte Wendell. – Ül le inkább, és fogd be a szádát. – Harvey felé lökött néhány képregényűjságot. – Nézd át ezeket. Találd ki, minek öltözöl be ma éjszaka.

– Miért? Mi lesz ma éjszaka?

– Mindenszentek. Halloween. Jelmezbál, meg minden, ami kell. Mi más lenne? Itt minden este Halloween van.

Harvey lehuppant Wendell mellé, kinyitotta a limonádés üveget, lapozgatni kezdte az újságot, és közben arra gondolt, talán igaza van a barátjának. Talán tényleg túl meleg van ahhoz, hogy gondolkozzon az ember. Igen, tényleg mindegy, hogy működik ez a csodálatos hely. Minden valódi. Legalábbis annak látszik. A Nap meleg, a limonádé hideg, az ég kék, a fű zöld. Mi mást kellene tudnia ezen kívül? Mi mással kellene törődnie?

Ahogy így töprengett, menet közben elszundíthatott, mert egyszer csak azon kapta magát, hogy a Nap már nem melengeti alatta a földet, és Wendell már nem olvasgat mellette. A limonádéja után nyúlt, de az üveg valahogy feldőlt. Az édes illat több száz hangyát csábított magához. Mind ott mászkáltak a lé körül, a lében; sok belepusztult a fene nagy mohóságba.

Harvey felállt. Dél óta most érzett először szellőt. Egy falevél – a széle egészen száraz volt már – lassan, vitorlázva a lába elé ereszkedett.

– Ősz van... – mormolta a kisfiú.

Egészen eddig a pillanatig, valahányszor hallotta a fák ágainak koppanását, látta a széltepte falevelek hullását, mindig az jutott az eszébe, hogy az ősz a legszomorúbb évszak. Az ősz érkezte azt jelentette számára, hogy vége van a nyárnak, hogy az éjszakák hosszabbak és hidegebbek lesznek. Most azonban, ahogy a száraz és fonnyadt falevelek egyre sűrűbben hullottak körülötte, ahogy a földhöz koppantak a makkok és a gesztenyék, furcsa módon megvidámodott. Mire kiért a fák alól, apró falevelek borították be a haját. Nevetve rugdalta a vastag avarszőnyeget.

Mire a verandához ért, felhők kúsztak a Nap elé. A gomolyok árnyékában a Ház, amely délibábként remegett a nyári verőfényben, egyszeriben komornak, sötétnek, valóságosnak és fenyegetőnek tűnt.

– Te is valódi vagy – mondta Harvey a Háznak, amikor lihegve megállt a verandán. – Valódi vagy, mint az évszakok, igaz?

– *Mit gondolsz, gyermek?*

Harvey körülnézett, kereste, hogy ki szólta hozzá, de senkit sem látott a verandán, a Ház mellett, a közelben.

– Ki szólta? – kérdezte.

Nem kapott választ, de most örült ennek. Nem is hallottam semmit, gondolta. Nem szólta hozzám senki, csak a deszkák recsegték a lábam alatt, vagy a falevelek zizegtek...

Ám ahogy belépett a Házba gyorsabban kezdett verni a szíve. Eszébe jutott, hogy ezen a helyen nem szeretik a kérdezősködést.

Számít egyáltalán, gondolta, hogy valódi ez a hely, vagy csak egy álom része? Valóságosnak tűnik, és ez a lényeg.

Megnyugodva keresztülszaladt a Házon, a konyha felé, ahol Mrs. Griffin megint telepakolta az asztalt mindenféle finomsággal.

HATODIK FEJEZET LÁTHATÓ ÉS LÁTHATATLAN

– Nos? – kérdezte Wendell evés közben. – Mi leszel ma este? Remélem, jó rémisztő valaminek akarsz beöltözni, elvégre Halloween lesz.

– Még nem tudom – mondta Harvey. – Te mi leszel?

– Hóhér – felelte Wendell széles vigyorral. – Csuklyát húzok a fejemre, és borzasztóan rémisztő leszek! – Mrs. Griffinre nézett. – A hóhéroktól mindenki fél ám!

– Jaj, ez rettenetes! – rémüldözött Mrs. Griffin. – Vajon mi lehet az oka annak, hogy a fiúk imádnak szellemekről, meg mindenféle szörnyűséges dologról beszélni?

– Talán az, hogy ezek tényleg izgalmasak – mondta Wendell.

– Szörnyetegek vagytok! – válaszolta Mrs. Griffin kesernyés mosollyal. – Igen. Valóságos szörnyek!

– Harvey tényleg szörnyeteg – mondta Wendell. – Én már láttam, milyen hegyes fogai vannak! Huhú!

– Telihold van? – kérdezte Harvey, miközben ketchupöt kent a szája köré. – Akkor talán vámpír leszek...

– Helyes – mondta Wendell. – Legyél vámpír. Ketten fogjuk ráhozni a szívbajt az emberekre. – Elbizonytalanodott. – Feltéve, hogy találkozunk valakivel. Juj, de jó lesz!

– Rettenetes! – mondta Mrs. Griffin újra. – Egyszerűen rettenetes!

Talán a Ház meghallotta, hogy Harvey szeretné, ha telihold lenne, mert amikor Wendell-lel együtt elindult fel, az emeletre, és kinézett a lépcsőfordulónál lévő ablakon, a fák kopasz ágai mögül ráragyogó Hold kerek, fehér képpel nézett vissza rá.

– Nézd csak! Minden krátert látok rajta! Tökéletes.

– Ó, ez még csak a kezdet – mondta Wendell, és átvezette Harveyt egy tágas, dohos, ruhákkal teletömött szobába. Egyes ruhadarabok vállfákra vagy szögekre akasztva lógtak, másokat kosarakba hajgáltak. A helyiség egyik végében, a poros padlón valóságos ruhadombok púposodtak. Az egyik falat pedig (Harvey ezt csak akkor fedezte fel, amikor Wendell odament) a padlótól a mennyezetig szögekre erősített maszkok borították.

– Honnan van ez a sok minden? – kérdezte Harvey, miután kellőképpen kicsodálkozta magát.

– Mr. Hood gyűjti az ilyesmit – magyarázta Wendell. – Sokat azok a gyerekek hagytak itt, akik a Ház vendégei voltak.

Harvey nem tanúsított túl nagy érdeklődést a ruhák iránt, a maszkok azonban delejes erővel hatottak rá. Olyanok voltak, akár a hópelyhek: nem lehetett két egyformát találni közöttük. Némelyik szalmafonatból, némelyik papírmáséból készült. Némelyik olyan rikító színű volt, mint a papagájok, mások sápatagok, akár a megfakult papírlapok. Némelyik torz és groteszk volt, mások olyan szépségesnek és tökéletesnek látszottak, mintha angyalarcok lettek volna. Harvey talált bohócálarcokat, rókamaszkokat, szörnypofákat, meg egy olyat is, aminek a haját faragott, festett lángnyelvek helyettesítették.

– Válassz! – mondta Wendell. – Kell, hogy legyen itt egy vámpírmaszok is. Én úgy vettem észre, bármit is keresek, itt előbb-utóbb rábukkanok.

Harvey úgy döntött, az álarc kiválasztását a végére hagyja, először inkább ruhát keres magának, valami olyasmit, amiben vámpírszerű, de legalább denevérszerű lesz a külseje. Ahogy átválogatta a ruhahalmokat, azon tűnődött, vajon mi történhetett azokkal a gyerekekkel, akik ezt a sok mindent itt hagyták. Mindig is gyűlölte a történelemórákat, de azt azért tudta, hogy a kabátok, ingek és cipők között van olyan, ami már sok-sok éve kiment a divatból. Vajon hol lehetnek most egykori tulajdonosaik? Talán már régen felnőttek és megöregedtek, vagy már nem is élnek.

Ahogy arra gondolt, hogy a ruhák tulajdonosai már nem élnek, hogy halottak holmijai között válogat, végigfutott a hátán a hideg. Ám ettől valahogy még jobban érezte magát. Halloween volt, és ezen az estén félni *kell*. Mert ugyan mire lenne jó az egész, a beöltözés meg az álarcöltés, ha nem arra, hogy az ember féljen és megijesszen másokat?

Néhány percnyi kutakodás után talált egy hosszú, fekete köpenyt, aminek fel lehetett hajtani a gallérját. Wendell kijelentette, szerinte nagyon vámpírosan néz ki benne. Harvey elégedett volt a jelmezzel, ezért

visszament a maszkfal elé. A tekintete megakadt egy olyan álarcon, amit korábban nem vett észre. Olyan volt, mint elkárhozott lélek pofája. Leakasztotta, felpróbálta. Tökéletesen illett az arcára.

– Milyen vagyok? – kérdezte Harvey, és Wendell felé fordult, aki éppen akkor talált egy hóhércsuklyát, amit mintha pontosan az ő méretére készítettek volna.

– Csúf, mint a bűn.

– Akkor jó.

*

Amikor a kiléptek a verandára, töklámpásokat láttak, amelyek belsejében mécsesláng lobogott. A kissé ködös levegőben égő fa illata terjengett.

– Hová megyünk ijesztgetni? – kérdezte Harvey. – Ki az utcára?

– Nem – mondta Wendell. – Ne felejtsd el: a valódi világban most nincs Halloween. Hátramegyünk a Ház végébe.

– Az nincs túl messze – jegyezte meg Harvey csalódottan.

– A napnak ebben a szakában messze van – mondta Wendell kísérteties hangon. – Ez a Ház rengeteg meglepetést tartogat a vendégei számára. Majd meglátod!

Harvey a maszk keskeny szemrésein keresztül felnézett a Házra, amely olyan magasnak tűnt, mintha a felhők közt lenne a teteje. A tetején lévő szélkakas taraja a csillagok hasát bökdöste.

– Gyere! – mondta Wendell. – Hosszú utat kell megtennünk.

Hosszú utat? Harvey nem igazán értette. Hiszen csak a Ház mögé mennek, nem?

Kiderült, Wendell nem túlzott. A Ház tényleg rengeteg meglepetést tartogatott a számukra. Délután két röpké perc alatt eljutottak volna az épület mögé, ám most olyan sokáig tartott az út, hogy Harvey bánta, hogy nem hoztak magukkal térképet meg elemlámpát. A lábuk körül úgy zörgött az avar, mintha kígyók neszeznének a száraz falevelek között; a fák amelyek délelőtt és délután oly kellemes árnyékmenedéket adtak nekik, most fenyegető és éhes szörnyeknek látszottak.

– Miért csinálom én ezt az egészet? – tette fel a kérdést Harvey magának, ahogy követte Wendellt a sötétben. – Fázom, és egyáltalán nem érzem jól magam. – Még azt is hozzátehetné volna, hogy „félek”, de erről inkább hallgatott.

Már éppen azon volt, hogy megkéri Wendellt, forduljanak vissza, amikor a másik fiú előremutatott és rápisszegett.

– Nézd!

Harvey a jelzett irányba fordult. Közvetlenül előttük egy alak emelkedett felfelé az égre. Nesztelenül mozgott, és úgy nézett ki, mintha a Házból szállt volna az ég alá. Az alacsonyan vigyorgó Hold bekúszott a Ház teteje mögé, egyetlen fénysugárral sem világította meg a felszálló valamit, így Harvey csak találgatni tudott, milyen a formája. Az biztos volt, hogy voltak szárnyai. Széles szárnyai, amelyek eléggé *rongyosnak* tűntek. Túlságosan is rongyosnak ahhoz, hogy elbírják a hatalmas testet.

De nem. Mégsem. Hiszen az a valami nem repült, inkább a karmait használva *kúszott*, mászott a sötétségben. Mintha a levegőt markolászta volna haladtában.

Harvey csupán egyetlen pillanatra látta a jelenést, ami gyorsan semmivé foszlott.

– Mi volt ez? – kérdezte suttogva.

Nem kapott választ. Amíg az eget meg a valamit bámulta, Wendell eltűnt mellőle.

– Wendell? – suttogta Harvey. – Hol vagy?

Semmi válasz. Csak az avar zizegett, csak a fák kopasz ágai recsegtek éhesen.

– Tudom, mire készülsz! – mondta Harvey valamivel hangosabban. – Ilyen könnyen nem ijesztesz meg! Hallasz?

Ezúttal kapott *valamilyen* választ. Nem szavakat hallott, hanem egy reccsenést. A nesz valahonnan a fák közül érkezett.

Felmászik a kuckóba, gondolta Harvey, és elhatározta, hogy elkapja Wendellt. Utoléri és jól megijeszti! Elindult a hang irányába.

A fák ágai kopaszok voltak, ennek ellenére csak halvány pászmákat eresztettek át maguk között a csillagok fényéből. Harvey lehúzta az arcáról a maszkot, ami így a nyakában lógott, de ezután sem látott sokkal jobban. Fülelni kezdett, arra számított, hogy valami zaj majd elárulja neki, hol van Wendell. Reccsenéseket hallott, botladozva elindult a forrásuk felé. Maga elé nyújtotta a karját, hogy megmarkolhassa a létrát, amikor majd megtalálja.

A hang ekkor olyan erős volt, hogy biztosra vette, a kuckófa alatt áll. Felnézett, abban reménykedett, hogy megpillantja a gonosz tréfacsinálót. A következő pillanatban valami hozzáúrlódott az arcához. Odakapott, de a *valami* már nem volt ott.

Aztán megint a közelébe került – ezúttal a homlokát érintette meg. Harvey másodszor is odakapott. Eredménytelenül.

A harmadik érintést követően végre sikerült elkapnia valamit.

– Megvagy! – kiáltotta.

A diadalmas rikoltást szélzúgás követte, aztán olyan hangot hallott, mintha valami leesett volna mellette a földre. Összerezcent és arrébb ugrott, de még ekkor sem eresztette el azt, amit markolt.

– Wendell?

A kérdésre különös választ kapott: a háta mögött láng lobbant a sötétségben, aztán zöld szikrák fröccsente ki egy tűzijáték-rakétából. A fény vakító világosságbarlangot hozott létre a feketeségben.

A lobogó, remegő fénynél Harvey meglátta, hogy mit sikerült elkapnia. És amikor meglátta, rémülten felkiáltott, olyan éles hangon, hogy felriasztotta a közelben álló fák csupasz ágai között pihengető varjakat.

A recsegést, amit korábban hallott, nem a létra adta ki magából, hanem... egy kötél. Vagyis nem kötél volt, hanem egy *hurok*. Az a valami pedig, amit megmarkolt...

A kötél végén egy rongybáb himbálózott.

Harvey eleresztette, botladozva hátrébb lépett. Az a báb... Első pillantásra azt hitte róla, valódi ember, de szerencsére nem az volt. A teste rongyból, a feje olyan kivájt tökből készült, mint a lámpások.

– Wendell, te pizok...!

A tűzijáték-rakéták újabb szikraesőt fröccsente a levegőbe.

– *Wendell!* – Harvey ordítva fordított hátat a bábnak.

Wendell a tűzijáték-rakéták mellett állt; a fényszikráknál jól látszott, hogy fülig ér a szája, úgy vigyorog. Olyan volt, akár valami mini démon, aki csak nemrég szabadult ki a pokolból. Mellette ott feküdt a létra. Az a létra, ami eldőlésekor a csattanásával ráhozta a szívbajt Harveyre.

– Figyelmeztettek! – emelte fel a csuklyája elejét Wendell. – Megmondtam, hogy ma este hóhér leszek!

– Ezért még megfizetsz! – dühöngött Harvey. A szíve még mindig túlságosan hevesen vert ahhoz, hogy meglássa a történetek humoros oldalát. – Esküszöm... Ezt még visszkapod!

– Próbáld meg! – káromta Wendell. A rakéták elsisteregetek aztán kialudtak, az árnyékok ismét megfeketedtek és elmélyültek. – Nos, elég volt a buliból ma estére? Vagy folytassuk a Halloweenet?

Harvey nem szívesen ismerte el, hogy vereséget szenvedett, de komoran bólintott. Magában megfogadta, hogy amint alkalma nyílik rá, bosszút áll Wendellen.

– Jaj, ne vess már! – mondta Wendell, amikor az utolsó szikrák is elaludtak. – Elvégre a Vakációházban vagyunk, nem?

Harvey dühös volt Wendellre (és az igazat megvallva magára is, mert hagyta, hogy így rászedjék), de nem akarta, hogy haraggal tegyenek pontot a történetek végére.

– Jól van – mondta, és halványan elmosolyodott. – Lesz még olyan, hogy a hóhért akasztják! Lesz még alkalmam...

– Alkalom mindig adódik – mondta Wendell.

Harveyt meglepte a válasz.

– Mert – folytatta a szemüveges fiú – ez a hely éppen erről szól. Ez az Öröklét Háza.

HETEDIK FEJEZET AJÁNDÉK A MÚLTBÓL

Amikor visszatértek a Házba, valóságos lakoma várt rájuk.

– Úgy nézel ki, mintha háborúból jönnél – jegyezte meg Mrs. Griffin amikor Harveyre pillantott. – Wendell szórakozott veled?

Harvey bevallotta, hogy Wendellnek sikerült rászednie. Elismerte, minden egyes csapdába besétált, ami nem lett volna különösebb baj, de az egyik trükkötől komolyan megijedt.

– Csak az egyiktől? Melyiktől? – kérdezte Wendell ravasz mosollyal. – Attól, hogy eldőlt a létra? El kell ismerned, az tényleg jó húzás volt.

– Nem, nem a létrára gondolok – mondta Harvey.

– Akkor meg mire? A bábura?

– Arra az izére, ami felszállt az égre.

– Ja, arra?

– Mi volt az? Papírsárkány?

– Azt nem én csináltam – felelte Wendell.

– Akkor meg mi lehetett?

– Nem tudom. – Wendell arcáról leolvadt a mosoly. – Talán jobb lenne, ha nem is akarnád megtudni az igazságot.

– De én igenis tudni akarom! – jelentette ki Harvey, és Mrs. Griffinre nézett. – Szárnya volt, és azt hiszem, a tetőről emelkedett fel.

– Akkor csakis denevér lehetett – mondta Mrs. Griffin.

– Nem. Százszor nagyobb volt a denevéreknél. – Harvey széttárta a karjait. – Hatalmas, fekete szárnya volt!

Mrs. Griffin a homlokát ráncolta.

– Biztos csak képzelődtél.

– Nem! – tiltakozott Harvey.

– Mi lenne, ha inkább leülnél és ennél? – kérdezte Mrs. Griffin. – Vagy denevér volt az az izé, vagy semmi.

– De hiszen Wendell is látta! Ugye láttad, Wendell? – A másik fiúra nézett, aki a tányérjára tett áfonyaszószos pulykasültet piszkálgatta a villájával.

– Kit érdekel? – kérdezte Wendell, miután bekapott egy jókora falatot.

– Jól van, elhiszem, hogy nem érdekel, de mondd meg Mrs. Griffinnek, hogy te is láttad.

Wendell megvonta a vállát.

– Talán láttam, talán nem láttam. Halloween éjszakája van. Ilyenkor sok mumus meg rém járkal odakint.

– De nem valódi mumusok! Nem valódi rémek! – mondta Harvey. – A trükk meg a vicc az egy dolog, de ha ez a szörnyeteg valódi volt, akkor...

Beszéd közben rádöbrent, megszegte a szabályt, amit már érkezésekor, a verandán elfogadtattak vele. Akár valódi volt az a szárnyas valami, akár nem volt valódi, nem számított. Ez a hely az illúziók birodalma. Talán tényleg boldogabb meg vidámabb lenne, ha nem kérdezősködne, ha nem kíváncsiskodna, hogy mi valódi és mi nem.

– Ül le, és egyél! – szólt rá Mrs. Griffin.

Harvey megcsóválta a fejét. Valahogy elment az étvágya. Dühös volt, bár nem tudta pontosan, hogy kire haragszik. Talán Wendellre, aki mindig csak a vállát vonogatja; vagy esetleg Mrs. Griffinre, aki nem hisz neki; vagy magára, mert fél az illúzióktól. Talán Wendellre is, Mrs. Griffinre is, és önmagára is, egyszerre.

– Felmegyek a szobámba. Átöltözöm – mondta, és kisetett a konyhából.

A lépcsőfordulóban Luluval találkozott. A kislány az ablak előtt állt, kifelé bámult. Az ablaküveget szél zörgette; a hang Rictus első látogatását juttatta Harvey eszébe. A különbség csak annyi volt, hogy a szélrohamok most nem hideg esőt, hanem porhót hoztak magukkal.

– Nemsokára karácsony lesz – mondta Lulu.

– Tényleg?

– Mindenki ajándékokat fog kapni. Mindig így van. Kívánnod kellene valamit.

– Te éppen ezt csinálod? Kívánsz valamit?

Lulu megrázta a fejét.

– Nem – mondta. – Én már olyan régóta vagyok itt, hogy mindent megkaptam, amire vágytam. Akarod látni, miket?

Harvey bólintott. Lulu felvezette a lépcsőn, a szobájához. A helyiség hatalmas volt, de így is megtöltötték a kislány kincsei.

Lulu a jelek szerint imádta a dobozokat. Harvey, ahogy körülnézett, pici ékszerdobozokat és nagy, faragott ládákat látott mindenütt. Külön doboza volt Lulu üveggolyó-gyűjteményének; az egyik dobozka csilingelő zenét játszott, egy másikba pedig legalább száz egészen kicsi doboz fért bele.

Lulunak több babacsaládja is volt. A babák kifejezéstelen arccal ültek a falak mellett. A legérdekesebbnek mégis az a ház látszott, amiben a babák laktak.

A babaház a szoba közepén állt, az aljától a kéménye tetejéig legalább öt láb magas volt. Téglaháznak látszott, és minden egyes részlete teljesen valóságos volt.

– Ebben tartom a barátaimat – mondta Lulu, és kinyitotta a házikó ajtaját.

Két csillogó, zöld gyík sietett elő a házból, hogy üdvözölje a kislányt. Felszaladtak a karjára, onnan pedig a vállára.

– A többiek odabent vannak – mondta Lulu. – Nézz be!

Harvey belesett az ablakon, és azt látta, hogy mindegyik aprólékosan kidolgozott szobában van valaki. Az ágyakon gyíkok heverésztek, a fürdőkádban gyíkok hasaltak, a picike csillárokon gyíkok lógtak. Hangosan felnevetett.

– Tetszenek? – kérdezte Lulu.

– Nagyon!

– Bármikor feljöhetsz, hogy játszz velük.

– Köszönöm.

– Nagyon barátságosak. Csak akkor harapnak, amikor éhesek. Nézd...

Levette a válláról az egyik gyíkot, és Harvey markába dobta. Az állatka pillanatok alatt felszaladt a kisfiú fejére, ott lehasalt és nézelődni kezdett. Lulunak borzasztóan tetszett a jelenet.

Elég sokáig maradtak együtt; élvezték egymás és a gyíkok társaságát. Végül aztán Harvey véletlenül az egyik ablakra nézett, és megpillantotta benne a tükörképét. Erről eszébe jutott, milyen a külseje.

– Azt hiszem – mondta Lulunak –, jobb lenne, ha most megmosakodnék. Később még találkozunk!

A kislány rámosolygott.

– Kedvellek, Harvey Swick – mondta.

Egyszerűsége és őszintesége arra ösztönözte Harveyt, hogy ő is egyszerű, őszinte legyen.

– Én is kedvellek téged – válaszolta. Aztán elkomoruló arccal hozzátette: – Nem szeretném, ha bajod esne.

A kislány meghökkenve nézett rá.

– Láttalak a tónál – folytatta Harvey.

– Igazán? Na és?

– Szóval... Nagyon mély a víz. Óvatosnak kell lenned, ha odamész. Elég ha megcsúszol, és máris kész a baj.

– Vigyázni fogok – mondta Lulu, miközben kinyitotta Harveynek az ajtót. – Ó, és Harvey...

– Igen?

– Ne felejts el kívánni valamit!

*

Mit kívánjak? Harvey mosakodás közben végig ezen töprengett. Talán valami lehetetlent kellene kérni, hogy kiderüljön, mennyire erős a Ház mágiája. Esetleg egy tigrist. Egy fehér tigrist... Vagy egy életnagyságú Zeppelint? Holdutazást?

Aztán az emlékei mélyéről előszivárgott a válasz. Azt az ajándékot szerette volna visszakapni, amit egyszer a papája adott neki, de ő régen elvesztett. Azt a valamit, amit a papája készített a számára. Azt a valamit, amit Mr. Hood – bármennyire is szeretné elégedetté tenni vendégét – képtelen lemásolni.

– A bárkát kérem! – motyogta maga elé.

Miután megmosta az arcát, és kitisztította „háborús sérüléseit”, vagyis azokat a karcolásokat, amelyeket a sűrű tövises bozótban szerzett, lement a lépcsőn. Rögtön látta, hogy a Ház ismét furcsa változáson ment

keresztül. Az előcsarnokban egy karácsonyfa állt. Olyan magas volt, hogy a tetejére illesztett csillag a mennyezetet bökdöste. A szelíden villódzó karácsonyfaéggők fénye minden helyiségbe átszivárgott. A levegőben csokoládéillat terjengett, valahol karácsonyi dalokat énekeltek. Mrs. Griffin a nappaliban üldögélt, közvetlenül a kandalló mellett. Az ölében Tarka Macska pihengetett.

– Wendell kiment – mondta Mrs. Griffin a kisfiúnak. – A bejárati ajtónál van egy sál meg egy pár kesztyű a számodra, ha utána akarsz menni.

Harvey kiment a verandára. Jeges szél fújt, de a hófellegek már eltisztultak. A csillagok fénye megvilágította a házat körülvevő, tökéletes, fehér hótakarót.

Vagyis... A hótakaró mégsem volt egészen tökéletes: egy nyomsor vezetett a háztól addig a helyig, ahol Wendell hóembert épített.

– Kijössz? – kérdezte Wendell. A tiszta, hideg levegőben olyan volt a hangja, mint a csengőszó.

Harvey a fejét rázta. Olyan fáradt volt, hogy még a hó sem vonzotta.

– Talán majd holnap – mondta. – Mert, ugye, holnap is lesz hó?

– Hát persze! – kiáltotta Wendell. – Meg holnapután is, meg azután is...

Harvey visszament a Házba, és végignézett a karácsonyfán. Az ágain cémára fűzött pattogatott kukoricaszemek fehérlettek, meg díszek, gömbök és ezüstösen fénylő uniformist viselő ólomkatonák, apró égők ragyogtak.

– Van ott neked valami a fa alatt – mondta Mrs. Griffin. A nappali ajtajában állt. – Remélem, ez az, amire vágytál, kedveském.

Harvey letérdelt és kihúzta a fa alól a dobozt, amin a nevét látta. A szívverése már azelőtt felgyorsult, hogy kinyitotta volna, mert az alakjából, a súlyából és a csörrenéseiből azonnal rájött, mi van benne. A kérése meghallgatásra talált! Meghúzta a zsineget, és közben az jutott az eszébe, amikor kisebb korában, kisebb kézzel ugyanígy bontogatta azt a bizonyos másik csomagot. A papír elszakadt és lehullt, a doboz oldalai szétnyíltak, és...

Ott volt. Fényesen és úján. Szépen festetten.

Egy fából készült bárka!

Tökéletes másolata volt annak a másik bárkának, amit Harvey édesapja a saját kezével készített. Ugyanolyan sárga hajótest. Ugyanolyan narancsszínű orr. Ugyanolyan házikó a közepén. A házikó tetejére ugyanolyan lyukakat vágtak, hogy ebből is ki tudják dugni a fejüket a

zsiráfok. Ugyanolyan ólomállatkák kandikáltak ki a hajóablakokon: két kutya, két elefánt, két teve, két galamb, és még vagy tucatnyi pár. És a hajó fedélzetén ugyanolyan pici Noé állt. A felesége, az a kövérkés kis asszony ugyanolyan fehér fejkendőt viselt!

– Honnan tudhatta? – motyogta Harvey.

Nem akarta, hogy a kérdését bárki meghallja, azt meg még kevésbé, hogy válaszoljon rá, Mrs. Griffin azonban éppen ezt tette.

– Mr. Hood minden álmodat ismeri.

– De ez teljesen olyan! – mondta Harvey ámuldozva. – Nézze, az apukámnak elfogyott a kék festéke, mielőtt befejezte volna az elefántokat, ezért az egyiknek kék, a másiknak zöld szemeket festett! Ez pedig ugyanolyan. Pontosan olyan!

– Tehát elégedett vagy? – kérdezte Mrs. Griffin.

Harvey bólogatott, aztán igent mondott, de ez nem fedte teljes egészében a valóságot. Volt valami kísérteties abban, hogy ismét a kezében tarthatja a rég elvesztett bárkát; mintha az idő sarkon fordult volna, és ő megint egészen kis gyerek lenne.

Meghallotta, hogy Wendell a bejárati ajtó előtt dobog a lábával, és hirtelen elszégyellte magát, hogy ilyen kisfiús ajándékot kért. Gyorsan összeszedte az egészet, papírostul, dobozostul, és felsietett az emeletre. Úgy tervezte, később még lejön, és bekap valamit vacsorára.

Ám az ágya olyan hívogató volt, olyan csábító, hogy nem bírta ellenállni neki. A hasát amúgy is alaposan megtömte már, ezért aztán nem ment le a földszintre, inkább összehúzta a függönyöket és leheveredett.

Valahonnan távolról karácsonyi harangok szava érkezett; az ismétlődő kongás álomba ringatta a kisfiút. Azt álmodta, hogy a házuk ajtaja előtt áll. Az ajtó nyitva volt, ő pedig belesett a meleg szobába. A szél azonban hirtelen felerősödött, felkapta őt, messzire vitte, és átrángatta egy másik, mélyebb, álomtalan álomba.

NYOLCADIK FEJEZET A BÁRKA

A Vakációházban eltöltött első, izgalmas nap során nagyjából kiderült, hogy az elkövetkezendő időszakban mire számíthat.

Amikor Harvey másnap reggel felébredt, a Nap bedugta sugarait a függöny mellett, és megmelengette a párnát. A kisfiú felült, csodálkozva

körülnézett, azután elmosolyodott. A nap során ezt még többször megtette: vagy csodálkozott, vagy mosolygott.

Rengeteg tennivalója akadt. A tavaszi délelőtt során a kuckón kellett dolgoznia, aztán az ebéd következett meg a délután megtervezése. Játék és lustálkodás a forró nyári időszakban (néha Luluval, de leginkább Wendell társaságában töltötte az időt), azután az őszi kalandok jöttek. Végül, alkonytájban, amikor feltámadtak a hideg, téli szelek, ismét meggyulladtak a mécsesek a tölklámpások belsejében, megint érkezett a kissé durva, ijesztő tréfák és szórakozások ideje. A napot minden esetben a kellemesen meleg karácsonyi ünnepség zárta.

Az ünnepek és a máskor évente egyszer sorra kerülő események itt naponta megisméltődtek. Erre nem lehetett ráunni; a harmadik alkalommal minden éppen olyan jó volt, mint előszörre vagy másodsorra. Nem sok idő kellett ahhoz, hogy Harvey megfeledkezzen a falon túl lévő unalmas világról, amelyben még mindig a hatalmas, lusta, unalmas február volt az úr.

Azon kívül, amikor még egyszer felhívta a mamáját és a papáját, hogy megmondja nekik, minden rendben és jól van, a múltja csak akkor jutott eszébe, amikor a szeme elé került az itteni első karácsonyára kapott ajándék, a bárka. Többször is eszébe jutott, hogy vízre bocsátja a tavon, és megnézi, hogy úszik, de csak a hetedik nap délutánján tudott időt szakítani erre.

Wendell ebédnél borzasztóan sokat evett, azután kijelentette, túlságosan nagy a meleg ahhoz, hogy játsszanak. Ezért aztán Harvey egyedül sétált le a tóhoz. Magával vitte a bárkát. Abban reménykedett, hogy talán összetalálkozik Luluval, de a part üres volt.

Amikor megpillantotta a fenyegetően sötét vizet, arra gondolt, talán mégsem olyan jó ötlet a hajóúsztatás. Azonban ha visszafordul, akkor be kellett volna vallania magának valamit, amire gondolni sem akart, ezért végül mégis lement a kövekhez, felmászott az egyik tetejére (ez nem nézett ki olyan veszélyesnek és csúszósnak, mint a többi), leguggolt, és a hullámok tetejére eresztette a bárkát.

A bárka csodálatosan lebegett. Harvey kis ideig ide-oda tologatta a vízben, aztán kiemelte és belenézett a belsejébe. Látni akarta, nincs-e rajta véletlenül lék. Egyetlen apró hézagot sem talált, ezért visszatette a vízre, és megint ellökte.

Amint ezt megtette, azt látta, hogy a tó fenekéről felemelkedik egy hal. A szája tátva volt, pontosan úgy, mintha feltett szándéka volna, hogy egészben elnyeli a bárkát. Harvey előre kapott, hogy kivegye a hajót a

vízből, mielőtt a hal elnyeli vagy elsüllyeszti, de eközben megfélekedezett az óvatosságról. Elvesztette az egyensúlyát, a lába megcsúszott az iszamos kövön.

Harvey riadt kiáltással beleesett a tóba!

A víz jéghideg volt, az örvény lefelé húzta. A hullámok pillanatok alatt összezárultak a feje fölött. Vadul kapálózott, megpróbált nem gondolni azokra a szörnyűségekre, amelyek a mederben lehetnek rá; megpróbált megfélekedezni a mélységből felfelé emelkedő halról. A felszín felé fordította az arcát, és úszni kezdett.

Látta maga fölött a bárkát, amit zuhanás közben megtaszított és az oldalára fordított. A kicsiny ólomutasok kiestek, és lefelé merültek. Harvey nem is próbálta megmenteni őket, inkább a felszínre rúgta magát és fuldokló lélegzetet vett. Amikor elég levegő jutott a tüdejébe, úszni kezdett a part felé. Nem volt nagy a távolság, amit meg kellett tennie. Alig egy perccel később felkapaszkodott az egyik kőre, reszketve elhúzódtott a víz közeléből. Víz csörgött a ruhájából és a cipőjéből, de csak akkor próbálta rendbe szedni magát, amikor már biztonságos távolságba került a tótól és az éhes halaktól.

Leült a földre. Éppen nyár volt, hét ágra sütött a Nap, ám a tó mellett mégis olyan hideg volt, hogy Harvey fázósan reszketni kezdett. Mielőtt elindult volna a naposabb, melegebb liget felé, visszafordult és megnézte, mi történt a bárkájával. Már csak a felfordult kis hajó orrát látta, azt is csak néhány pillanatig. A bárka követte utasait a mélybe.

A hal, ami el akarta nyelni a bárkát, nem mutatkozott. Talán alámerült, hogy nyugodtan megvárja a lesüllyedő, jó falatnak ígérkező roncsot. Harvey már csak abban reménykedett, hogy torkán akad a falat.

Élete során rengeteg játékszert elveszített. Egyszer volt egy vadonatúj biciklije, amit két évvel korábban a házuk előtt loptak el. Ez a mostani veszteség azonban sokkal jobban elsomorította. A gondolat, hogy a tóban van valami, ami az övé volt, sokkal elviselhetlenebbnek bizonyult, mint az, hogy a bicaján egy tolvaj kerekezik. A tolvaj legalább hús és vér, emberi lény volt, a tó viszont nem. Valami, ami az övé volt, most már azé a lidércnyomásos helyé, amely tele van szörnyű, rettentően nagy lényekkel. Úgy érezte, mintha saját énjének egy darabkája merült volna alá a bárkával és ólomutasaival.

Úgy hagyta maga mögött a vizet, hogy vissza se nézett többé, ám hiába ért ki a tisztásra, hiába cirógatta az arcát a Nap, hiába csicseregtek a madarak, egyszerűen képtelen volt másra gondolni, mint a hajójára, amit már sosem láthat. A Vakációház – annak ellenére, hogy csodálatos,

vidámsággal és élvezetekkel, játékokkal teli hely volt, ahol egy hozzá hasonló gyerek bármit megkaphatott – valahogy kísértetiesnek tűnt. Kísértetiesnek és félelmetesnek. Szerette volna kiverni a fejéből a helyvel kapcsolatos kérdéseket, a kétségeit, de már nem volt képes erre. Egyre erősebbé vált benne a szándék, hogy szembenézzon azzal a valakivel vagy valamivel, aki (vagy ami) ennek az egésznek a hátterében áll, hogy megismerje a titkok természetét.

KILEDCEDIK FEJEZET VIRGONC

Harvey senkinek sem beszélt a tónál történekről, még Lulunak sem. Részben azért hallgatott, mert ostobának érezte magát amiatt, hogy beleesett a vízbe, részben pedig azért, mert a Ház a következő néhány nap során mindent megtett annak érdekében, hogy szinte teljesen megfeleljen a dolgról. Azon az estén például egy színes zsinórt talált a karácsonyfa alatt.

A zsinóron rajta volt a neve; az egyik végét a fa tövére kötözték. A kisfiú kézbe vette, és követte; átjutott a ház egy távolabbi helyiségébe, ahol egy vadonatúj kerékpár várt rá. A gép sokkal szebb volt, mint az, amit két évvel korábban loptak el tőle.

De ez csupán egy volt a sok meglepetés közül, amivel a Vakációház gyors egymásutánban kedveskedni akart neki. Egy reggel, amikor Wendell társaságában felkapaszkodott a kuckóba, azt látták, hogy a környező ágakon színes papagájok és vidám majmok nyüzsögnek. Egy másik napon a jelmezesdit követő vacsora közepén Mrs. Griffin áthívta őket a nappaliba, ahol a kandallóban lobogó tűz különböző alakokat öltött: hol lovagok, hol pedig sárkányok formáját öltötte magára. A tűzsárkányok és a lánghősök azután félelmetes csatát vívtak egymással a rostély mögött. Az egyik lusta, forró délutánon Harvey éles rikoitozásra riadt fel szundikálásából. Amikor körülnézett, gépakrobatákat látott a pázsiton, amelyek mutatványaikkal csakis őt akarták szórakoztatni.

A legnagyobb meglepetést azonban Rictus egyik rokonának megjelenése okozta.

– A nevem Virgonc – mondta, amikor alkonyatkor megjelent a lépcsőknél. Testének minden egyes izma, minden egyes porcikája mozgott, rángatózott, vonaglott vagy hullámozott; soha egyetlen pillanatra

sem bírt megnyugodni, úgyhogy árnyékot is alig-alig vetett. A haja fényesre olajozott göndör tincsek kusza kazla volt. A tincsek úgy viselkedtek, mintha valami bolondos ritmusra mozognának, mintha külön életet élnének, és legszívesebben elrúgnák magukat Virgonc fejétől.

– A testvérem, Rictus küldött ide, hogy megnézzem, hogy éltek – mondta éneklő hangon.

– Én remekül vagyok – felelte Harvey. – Azt mondtad, Rictus a testvéred?

– Tágabb értelemben véve ugyanabból a családból származunk – mondta Virgonc. – Remélem, időnként telefonálsz a szüleidnek.

– Persze. Éppen tegnap hívtam őket.

– És hiányzol nekik?

– Nem úgy vettem észre...

– És neked hiányoznak?

Harvey megvonta a vállát.

– Nem igazán – felelte.

(Ez nem volt teljes egészében igaz, mert már napok óta honvágy kínozza, de tudta, ha hazamenne, akkor minden áldott nap iskolába kellene járnia. Amikor eszébe jutott a sulis, mindig arra következtetésre jutott, hogy kis ideig még a Vakációházban marad.)

– Akkor remekül érzed magad ezen a helyen, igaz? – Virgonc beszéd közben furcsa táncot járt a lépcsőkön.

– Igen – mondta Harvey. – Nem is vágyom másra.

– Ki akarna mást? – vigyorgott Virgonc. – Ugyan ki? – Felszaladt Harveyhoz, és suttogva folytatta: – Ha már szóba került a dolog...

– Milyen dolog?

– Az, amitől az ember jól érzi magát. A móka. A multság. Szóval, ha már erről beszélünk, szeretném felhívni valamire a figyelmedet. Még nem fizettél meg Wendellnek azért a múltkori tréfáért.

– Nem. Még tényleg nem.

– Miért nem?

– Semmi sem jutott eszembe, amivel visszavághattam volna neki.

– Ó, egészen biztos vagyok benne, hogy közösen ki tudunk találni valamit! – válaszolta Virgonc sejtelmesen.

– Valami olyasmi kellene, amire álmában sem gondolna!

– Nem lesz nehéz. Mondd, melyik a kedvenc szörnyed?

Harveynek nem kellett sokáig gondolkoznia, hogy válaszolni tudjon.

– A vámpír – vigyorgott. – Találtam is egy remek vámpírmaszkot...

– A maszk jó kezdet – mondta Virgonc. – De a vámpírok általában a semmiből vagy a ködből bukkannak elő... – Széttárta a karjait és karomként begömbölyöztette hosszú ujjait. – Előbukkannak aztán lecsapnak, elcsípi az áldozatukat és megint felemelkednek, fel, fel a Holdhoz. Szinte magam előtt látom!

– Én is – mondta Harvey. – De én nem vagyok denevér.

– És?

– Hogyhogy és? Hogyan csapjak le, és hogyan emelkedjek fel, ha nem vagyok az?

– Ah! – mondta Virgonc. – Azt hiszem, meg kell kérnünk Marrt, hogy segítsen rajtunk. Elvégre mi a fenét ér a Halloween egy-két átváltozás nélkül? – A lépcsőfordulóban ketyegő állóórára nézett. – Még elég időnk van rá... Akár ma este is megcsinálhatjuk. Menj le, és mondd meg Wendellnek, hogy várjon rád odakint. Én addig felmegyek a tetőre, és megkeresem Marrt. Gyere utánam!

– Még sosem jártam a tetőn.

– A lépcső tetejénél van egy csapóajtó. Pár perc múlva ott találkozunk!

– De még össze kell szednem a maszkomat meg a jelmezemet...

– Ma este nem lesz szükséged maszkra – mondta Virgonc. – Bízz bennem. Rajta, igyekezz! Telik az idő!

Harveynak csupán néhány percre volt szüksége ahhoz, hogy szóljon Wendellnek, menjen előre és várja meg odakint. Biztosra vette, hogy Wendell gyanakodni kezdett, és hogy valamiféle ellentámadáson töri a fejét, de sejtette, hogy még ő, a trükkök és a rémisztgetések nagymestere sem jöhet rá idő előtt, mit agyalt ki Virgonc.

Miután a terv első részét végrehajtotta, felsietett a lépcsőn, és megkereste a csapóajtót, amiről Virgonc beszélt. Kimászott a tetőre.

Sosem zavarta a magasság, mindig is szerette az olyan helyeket, ahonnan lenézhetett a világra.

– Ide, ide! – kiáltott Virgonc.

Harvey végigóvakodott a keskeny pallókon, és felkapaszkodott a meredek háztető legtetetejére, oda, ahol összeesküvő társa várt rá.

– Csak figyelmesen! – szólt rá Virgonc.

– Ne aggódj.

– Szóval? Mi van a repüléssel? – szólalt meg egy ismeretlen hang, amelynek tulajdonosa hirtelen kilépett az egyik kémény árnyékából.

– Ez itt Marr – mondta Virgonc. – Ő is a mi kis családunk tagja.

A sovány, nyughatatlan és fűrge Virgonccal ellentétben Marr olyan lassan mozgott, mintha csigák lettek volna a szülei. Harvey arra gondolt, hogy az ujjai, amiket végighúz a kémény oldalán, biztos ezüstösen csillogó nyálkacsíkot hagynak maguk után.

Marr elképesztően kövér nőszemély volt, a testét alkotó hájtömeg alaktalanná változtatta. A szeme és a szája szinte eltűnt a hájredőkben, a többfodros tokjától nem látszott a nyaka, a csuklója hihetetlenül vastagra duzzadt.

Kinyújtotta a kezét és megbökte Harveyt.

– Azt kérdeztem: mi van a repüléssel?

– Mi lenne vele? – kérdezte a kisfiú, és eltolta magától a kövér hölgy kezét.

– Repültél már?

– Egyszer. Floridába.

– Marr nem repülőgépes repülésre gondol – szólalt meg Virgonc.

– Ó...!

– Esetleg az álmaidban? – kérdezte Marr.

– Az álmaimban? Igen. Igen, már álmodtam repülésről.

– Helyes! – Marr elégedetten elvigyorodott. Harvey egyetlen fogat sem látott a szájában.

Harvey egyre növekvő undorral nézte a fogatlan hájpacnit.

– Most azon gondolkodsz, hová lettek a fogaim – mondta Marr. – Rajta, valld csak be, hogy ezen jár az eszed!

Harvey megvonta a vállát.

– Rendben. Bevallom. Ezen jár.

– Carna vitte el őket, az a tolvaj. Csodálatos fogaim volt. Gyönyörűek!

– Ki ez a Carna? – kérdezte Harvey.

– Nem érdekes – mondta Virgonc, és csendre intette Marrt, mielőtt válaszolhatott volna Harveynek. – Rajta, lássatok hozzá, vagy elszáll a lehetőség!

Marr elmormolt néhány érthetetlen szót, majd hangosabban folytatta:

– Gyere ide, kisfiú! – Kinyújtotta a karját Harvey irányába. Az érintése akár a jég.

– Furcsa érzés, mi? – kérdezte Virgonc, amikor Marr ujjai mozogni kezdtek Harvey arca előtt, és itt-ott megérintették a bőrét. – Ne félj. Marr nagyon jól tudja, mit csinál.

– És mi az, amit csinál?

– Átváltoztat téged.

– Mivé?

– Majd te megmondod neki – felelte Virgonc. – Nem fog sokáig tartani a dolog, szóval élvezz ki minden pillanatot. Rajta, mondd meg neki, hogy vámpír szeretnél lenni!

– Igen, azt szeretném, ha Wendell vámpírnak látna! – mondta Harvey.

– Vámpír... – mondta Marr egészen halkán, aztán erősen a kisfiú arcához szorította az ujjait.

– Igen! Szeretném, ha lenne két hosszú szemfogam. Olyan, mint a farkasoknak van. Legyen piros a nyakam és fehér a bőröm. Olyan fehér, mintha viaszból lennék!

– Viaszból! – kiáltott fel Virgonc.

– Vagy inkább mészből! – kérte Harvey, aki egyre jobban élvezte a játékot. – És a tekintetem legyen olyan... olyan... örült. A szememmel meg lássak a sötétben. Meg legyen hegyes denevérfülem...

– Várj! – szólt közbe Marr. – Csak sorjában!

Az ujjai meg-megszorították Harvey arcát. Valahogy úgy nyomkodta a kisfiú bőrét és húsát, mintha az nedves agyag lenne.

Harvey arca elzsibbadt. Fel akarta emelni a kezét, hogy megérintse, de félt, hogy tönkreteszi azt, amit Marr művelt vele.

– A nyakán pedig – mondta Virgonc – legyen fekete, rövid, sörteszerű szőr!

Marr megérintette Harvey nyakát. A kisfiú érezte, hogy a kövér ujjak nyomán szőr serked elő a bőréből.

– És legyen szárnyam is! – kérte. – Ne feledkezz meg a szárnyakról!

– Azokról tényleg ne! – mondta Virgonc.

– Emeld fel a karod, kisfiú! – adta ki a parancsot Marr.

Harvey felemelte a karját. Marr végigsimította mind a kettőt. Közben mosolygott.

– Remek! – mondta. – Remek!

Harvey végignézett magán. Meglepetten látta, hogy az ujjai meggömbültek, a körme hosszú és hegyes lett. Mindkét karjához bőrszárny csatlakozott.

A szél belekapott a szárnyaiba; kis híján lesodródott a tetőről.

– Ugye tudod, milyen veszélyes játékra vállalkoztál? – kérdezte Marr. Hátralépett, és elégedetten szemlélgetni kezdte a művét. – Ha nem vagy elég óvatos, betöröd a fejed, vagy halálra rémíted a barátodat, Wendellt. Az is lehet, hogy mindkettő bekövetkezik.

– Nem fog leesni! – mondta Virgonc. – Ért ő az ilyesmihez! Látszik rajta, hogy ért hozzá. – Összehúzott szemmel nézett Harveyra. – Nem

lennék meglepődve, fiú, ha kiderülne, hogy egy másik életedben vámpír voltál.

– A vámpíroknak nincs *másik* életük – jelentette ki Harvey. Két hosszú szemfoga miatt eléggé pöszén ejtette ki a szavakat. – Ők örökké élnek.

– Ez igaz. – Virgonc csettintett az ujjával. – Tényleg örökké élnek! Tényleg!

– No, én végeztem – jelentette be Marr. – Mehetsz, kisfiú!

A szél ismét feltámadt. Ha Virgonc nem kapja el időben a karját, Harvey biztos lesodródik a tetőről. Mind a ketten kiléptek a háztető peremére.

– Ott van a barátod – mutatott le Virgonc az árnyak közé.

Harvey meglepetten nyugtázta, hogy tisztán látja Wendellt, pedig odalent szuroksötét van. És nem csupán látta, hallotta is a barátját; hallotta minden egyes lélegzetvételét, minden szívdobbanását.

– Rajta! – szisszent fel Virgonc, és Harvey hátaához szorította a tenyerét.

– Most mit csináljak? – kérdezte a kisfiú. – Csapkodjak a szárnyaimmal, vagy micsoda?

– Ugorj! – biztatta Virgonc. – A szél majd elvégzi a többit. Vagy a szél, vagy a Föld vonzóereje.

Ezzel hátbataszította Harveyt, lelökte a tető pereméről.

TIZEDIK FEJEZET DENEVÉRSZÁRNYAK

A szél éppen nem fújt olyan erősen, hogy belekapjon a szárnyaiba. Harvey úgy zuhant alá, akár az elhajított kődarab. Ijedt sikoly szakadt ki a torkából. Látta, hogy Wendell megfordul; látta a barátja arcát eltorzító félelmet. Aztán egyszer csak felélénkült a szél. Hideg volt és erős, éppen akkor támadt fel, amikor Harvey lába megérintette a bokrok tetejét.

Harvey felemelkedett a levegőbe. Rémült sikolya diadalmas üvöltéssé változott. Még sosem látta olyan nagynek a Holdat, mint ekkor; a kerek, ezüstfehér korong úgy hajolt fölébe, mint annak idején az édesanyja arca, amikor jóéjt pusztit akart adni neki...

Csakhogyan ezen az estén nem akart aludni, és az anyja sem volt mellette, hogy szép álmokat kívánjon neki. Az, ami ezen az estén történt

vele, jobb volt, mint a legizgalmasabb álom. A szél hátára támaszkodva, a saját szárnyait használva repült, és a világ, az *alatta* elsuhanó világ már a puszta árnyékától összerezzen!

Ismét Wendellre nézett. A fiú menekülni próbált, a Ház felé vette az irányt.

Nem, most nem menekülhetsz, gondolta Harvey, és vitorlaszerű bőrszárnyait úgy állította be, hogy lecsaphasson kiszemelt prédájára. Vérfagyasztó rikoltás hasított a fülébe. Egy pillanatig azt hitte, a szél üvölt, de aztán rájött, hogy a nem emberi hang forrása az ő torkában van. A rikoltás félelmetes kacagássá változott. Vad, eszelős röhögéssé.

– Ne... Kérlek, ne! – zokogta Wendell futás közben. – Segítség! Segítsen már valaki! Segítség!

Harvey már ekkor tudta, sikerült bosszút állnia. Wendell tényleg berezek. Akár abba is hagyhatta volna az egészet, de... De olyan jó volt! Élvezte, ahogy a szél a szárnya alatt huhog; élvezte, ahogy a Hold hideg fénye a hátát cirógatja. Élvezte, hogy ennyire éles a szeme, ennyire erősek az ujjai. De mindennél jobban azt élvezte, hogy félelmet keltett valakiben. Tetszett neki Wendell rémülettől eltorzult arca, és tetszett az is, hogy barátja alig kap levegőt a félelemtől.

A szél lejjebb nyomta. Ahogy a lába földet ért Wendell térdre roskadt előtte, és kegyelemért könyörgött.

– Ne bánts! Kérlek, kérlek, könyörgöm... Ne bánts!

Harvey eleget látott, eleget hallott. Bosszút állt. Ideje volt véget vetni a játéknak, mielőtt túlságosan eldurvul az egész.

Kinyitotta a száját, hogy bemutatkozzon. Wendell azonban, ahogy az előtte tornyosuló lény vörös nyakára és farkas agyarára pillantott azt hitte, másodperceken belül véget ér az élete. Megint rimánkodni kezdett.

Vagyis... Ez már nem egyszerű könyörgés volt, hanem valami egészen más.

– Én túl kövér vagyok, nem lennék finom falat – zokogta. – De van itt egy másik gyerek...

Harvey dühösen felmordult.

– Igen, van itt még valaki! – mondta Wendell. – Esküszöm, hogy van! És ő biztos sokkal finomabb, mint én!

– Hallgasd csak, mit mond! – szólalt meg egy hang Harvey mellett a bokorban. A kisfiúvámpír oldalra fordult. Virgoncot szinte alig lehetett észrevenni a tövises gallyak között. – Nem bánná, ha a szörny téged falna fel helyette, Harvey. Szívesen feláldozna téged, csak hogy mentse a bőrét.

Wendell ebből egyetlen szót sem hallott. Még mindig barátja finomságát ecsetelte az előtte álló szörnyetegnek. Felhúzta a hasán az inget, úgy mutogatta, hogy egy olyan fiú, akinek ekkora pocakja van, tényleg nem a legjobb falat.

– Neked nem rám van szükséged... – sírta. – Inkább Harveyt vidd el! Őt fald fel!

– Harapj belé! – mondta Virgonc. – Rajta. Csinálj úgy, mint a vámpírok szoktak! Rajta! – Beszéd közben ideges táncmozdulatokat tett, a lábával verte a ritmust saját kántálásához. – Ezt ne hagyd ki! Gyerünk, harapj belé!

Wendell sírt, szipogott és zokogott.

– Neked nem rám van szükséged! Keresd meg Harveyt! Őt edd meg!

Minél tovább zokogott, Harvey számára annál nagyobb volt a csábítás, hogy megtegye, amire Virgonc buzdítja. Tulajdonképpen ki ez a nevetséges kölyök, ez a Wendell? Barát az ilyen? Szíves-örömet feltáalná a saját pajtását, csak hogy ő megmeneküljön. Kővér, az már szentigaz, de... Lehet, hogy mégis ízletes. Egy valódi vámpír egészen biztos, hogy nem szalasztaná el a lehetőséget. Egy valódi vámpír biztos megkóstolná. De mégis...

– Mire vársz? – kérdezte Virgonc. – Annyi mindent végigcsináltunk, hogy szörny váljon belőled!

– Igaz, de ez akkor is csak játék – mondta Harvey.

– Játék? – kacagott Virgonc. – Nem, fiacskám. Ez már több annál. Ez *okítás*.

Harveynak fogalma sem volt arról, mit ért ezalatt, és nem volt biztos benne, hogy szeretné megtudni.

– Ha nem csapsz le rá – sziszegte Virgonc –, akkor elszalasztod a lehetőséget!

Ez igaz volt. Wendell közben abbahagyta a sírást, és inkább meglepve, semmint ijedten nézett támadójára.

– Ez most... azt jelenti, hogy... eleresztesz? – suttogta.

A vámpírfiú Virgonc kezét érezte a vállán.

– Rajta! Tedd meg!

Harvey a barátja könnyes arcára és reszkető kezére nézett. Ha ő lenne az én helyemben, gondolta, én pedig az övében, vajon én bátrabban viselkednék? Tudta a választ. Nem. Ő is legalább így félne.

– Most, vagy soha! – kiáltott fel Virgonc.

– Akkor inkább... soha – felelte Harvey. – Soha!

A szó torokhangú, artikulátlan üvöltésként tört ki belőle. Wendell hirtelen felpattant a földről, és torka szakadtából visítva elrohant. Harvey nem vette üldözőbe.

– Csalódást okoztál, fiú – mondta Virgonc. – Azt hittem, benned van a ragadozók ösztöne.

– Nos, hát ezek szerint még sincs – felelte Harvey szégyenkezve. Gyávának érezte magát, annak ellenére, hogy tudta, helyesen cselekedett.

– Mágiapazarlás volt az egész! – szólalt meg egy másik hang.

Marr előlépett a bokrok közül. Egész halomra való gombát tartott az ölében.

– Hol találtad ezeket a gombákat? – kérdezte Virgonc.

– A szokásos helyen – felelte Marr. Rosszallóan Harveyra nézett. – Gondolom, most vissza akarod kapni a régi testedet...

– Igen, ha lehetséges.

– Így kellene hagynunk – vélte Virgonc. – Ha ilyen marad, akkor előbb-utóbb mégis ráfanyalodik arra, hogy azt egye, amit a vámpírok szoktak.

– Nem! – mordult fel Marr. – Te is tudod, mennyi mágia kell egy ilyen átváltoztatáshoz. Miért pazarolnám az erőmet egy ilyen jelentéktelen kis senkire?

Laza kézmozdulatot tett Harvey irányába. A kisfiú érezte, egyetlen pillanat alatt elhagyja a testét az a furcsa erő, ami eddig megtöltötte. A látása és a hallása is olyan lett, mint korábban volt. Megkönnyebbült, hogy levették róla a bűbajt, de azért egy kicsit sajnálta is a dolgot. Örült, de ugyanakkor bánkódott is amiatt, hogy ismét szárny nélküli, egyszerű, földi gyerek lett belőle.

Miután megszűntette a varázst, Marr hátat fordított Harveynek, és besétált a sötétségbe. Virgonc még maradt egy kis ideig, és még egyszer, utoljára kifejezte nemtetszését.

– Elszalasztottad a lehetőséget, kölyök! – mondta. – A legnagyobbak közé tartozhattál volna!

– Trükk volt az egész, semmi egyéb. – Harvey megpróbálta eltitkolni szomorúságát. – Halloween-éji mutatvány. Az ilyesmi pedig rémisztő, de sosem komoly.

– Vannak, akik ellentmondának neked – felelte Virgonc sötétén. – Vannak olyanok, akik szerint a világon a valódi vámpíroknak, meg a valódi lélekorzóknak lehet valódi hatalmuk. És tudod mit? Igazuk van. Mert tényleg csak az ilyeneknek van hatalma. Nekünk pedig őket kell szolgálunk. Valamennyiünknek. Szolgálunk kell őket amíg élünk!

Beszéd közben Harveyra meresztette a szemét, majd megfordult, és könnyed léptekkel besietett a sötét árnyak közé.

*

Harvey a konyhában talált rá Wendellre, aki az egyik kezében hot dogot, a másikban kekszet tartott, és éppen azt ecsetelgette Mrs. Griffinnnek, mit látott odakint. Amikor Harvey belépett, kiejtette a kezéből az ételt, és megkönnyebbülten felkiáltott.

– Hát élsz! Élsz!

– Hát persze, hogy élek. Miért ne élnek?

– Volt valami odakint. Egy rettenetes szörnyeteg. Majdnem felfalt engem. Azt hittem, megevett téged.

Harvey végignézett magán, a kezére majd a lábára pillantott.

– A jelek szerint meg se kóstolt.

– Jaj, mennyire örülök! – kiáltott fel Wendell. – Olyan nagyon örülök! Te vagy a legjobb barátom, és mindig az is maradsz!

Öt perccel ezelőtt még vámpír voltam, gondolta Harvey, de nem szólt egy szót sem. Talán egyszer majd elmondja Wendellnek az átváltozása történetét. Talán egyszer mindent megmagyaráz neki. Egyszer – de nem most.

– Éhes vagyok – jelentette ki, és leült az asztalhoz, a hamis barát mellé, hogy valami olyasmivel tölje tele a hasát, ami egy ilyen vámpírból lett gyereknek való.

TIZENEGYEDIK FEJEZET ZSÁKUTCÁBAN

Másnap Harvey nem találkozott sem Luluval, sem Wendell-lel. Mrs. Griffin azt mondta, reggeli előtt mindkettejüket látta, de aztán eltűntek. Harvey magára maradt. Megpróbált nem gondolni az előző esti eseményekre, de nem tehetett róla, újra és újra csak ez jutott az eszébe.

Az emlékezetéből felszínre buktak az előző esti beszélgetések részletei, csupa olyan dolog, amin egész nap eltöprenghetett. Például mire gondolt Virgonc akkor, amikor azt mondta, hogy a vámpírrá változtatás nem játék, hanem az *okítás* része? Miféle leckét tanult meg azzal, hogy leugrott a tetőről, és ráhozta a szívbajt Wendellre?

És mit jelent mindaz, amit Virgonc a lélekorzóról mondott, meg arról, hogy ezeket kell szolgálni? Mi van emögött? Lehet, hogy Mr. Hoodról beszélt? Mr. Hood lenne az a nagyon nagy hatalmú valaki, akit mindenkinek szolgálnia kell? Ha Mr. Hood valahol itt van, itt a Házban, akkor hogy lehet az, hogy még senki sem találkozott vele? Hogy sem Lulu, sem Wendell, sem ő nem látta?

Harvey korábban már feltett néhány, Mr. Hooddal kapcsolatos kérdést a barátainak, de mindkettejüktől ugyanazt a választ kapta. Egyikük sem hallott lépéseket, hangokat és neszeket, nevetést. Ha Mr. Hood tényleg itt van, akkor hol rejtőzködik? És miért?

Rengeteg kérdés, kevés válasz...

Mintha ennyi rejtély nem lenne éppen elég: aznap késő délután, amikor a kuckóban hűsölt, hirtelen csalódott kiáltást hallott. Kilesett a falevelek között. Wendellt látta, aki éppen akkor rohant keresztül a fűvön. Anorák és csizma volt rajta, pedig izzasztóan sütött a Nap. Úgy dobogott, úgy lihegett, mintha megőrült volna.

Harvey rákiáltott, de Wendell vagy nem hallotta meg a hangját, vagy nem törődött vele. Gyorsan lemászott hát a fáról, és üldözőbe vette a barátját. A gyümölcsösben érte utol. Wendell kivörösödött arccal, izzadtán lihegett.

– Mi történt?

– Nem tudok kijutni! – mondta Wendell, és rátaposott egy félig rothadt almára. – El akarok menni, Harvey, de... nincs kijárat!

– Dehogyan nincs!

– Órákon keresztül próbálkoztam, de a köd mindig visszalökött oda, ahonnan elindultam.

– Hé! Nyugi!

– Haza akarok menni, Harvey! – mondta Wendell. Látszott rajta, közel áll a síráshoz. – A tegnap esti dolog már túl sok volt nekem. Az az ízé a véremre szomjazott. Tudom, nem hiszel nekem, de...

– Hiszek neked. Őszintén mondom.

– Tényleg?

– Hát persze!

– Jól van. Akkor talán neked is el kellene menned innen, mert ha én eltűnök, akkor az az ízé rád fog vadászni.

– Nem hinném...

– Magamat is becsaptam! Ez a hely... *veszélyes!* Ó, igen, igen, tudom, hogy minden tökéletesnek látszik, de...

Harvey félbeszakította.

– Esetleg beszélhetnél egy kicsit halkabban. Nem kell mindenkinek tudnia, mi a véleményed. Menjünk el valahová, ahol megtárgyalhatjuk a dolgot.

– Például hová? – kérdezte Wendell. A szeme rémülten csillogott. – Ez az egész hely olyan, hogy figyelnek minket, kihallgatnak minket. Hát te nem érzed?

– Miért csinálnának ilyet?

– Nem tudom! – fakadt ki Wendell. – De tegnap este úgy éreztem, ha nem megyek el innen, de azonnal, akkor itt fogok meghalni. Egy éjjel egyszerűen eltűnök. Vagy megbolondulok. Mint Lulu. – Halkabbra fogta a hangját. – Nem mi vagyunk az elsők, tudod? Honnan kerültek ide azok a ruhák, amiket az emeleten találtunk? Az a rengeteg kabát, meg cipő, meg sapka? Egyszer olyan gyerekek hordták azokat, mint mi vagyunk!

Harvey megremegett. Lehet, hogy amikor jelmezt vett magára, akkor egy réges-régen élt fiú cipőjében járkált?

– El akarok menni innen! – mondta Wendell sírva. – De nincs kiút!

– Ha van *beút*, akkor *kiútnak* is kell lennie – töprengett Harvey. – Elmegyünk a falhoz.

Elindult, és Wendell követte. Megkerülték a Házat, lementek a szelíd, füves lejtőn. A ködfal ártalmatlannak látszott.

– Vigyázz! – figyelmeztette Wendell a barátját. – Biztos van pár trükkje!

Harvey lelassított. Arra számított, hogy a fal összerándul, esetleg kinyúl feléje. De semmit sem csinált.

Harvey összeszedte a bátorságát, és belépett a ködtömegbe. Biztos volt benne, hogy a fal másik oldalán fog kibukkanni, ám valami trükk áldozatává vált, vagy körbefordult – anélkül persze, hogy észrevette volna –, mert amikor kijutott a szürkéségből, megint csak a Házat látta maga előtt.

– Mi történt? – kérdezte. Álmélkodva visszalépett a ködbe.

Ugyanaz játszódott le, mint először. Belépett és elindult, de amikor kijutott megint ugyanott volt, ahonnan kezdte. Újra és újra megpróbálta, aztán még egyszer és még egyszer, de mindig ugyanúgy járt. A végén ugyanolyan csüggedt és csalódott volt, mint félórával korábban Wendell.

– Most már hiszel nekem? – kérdezte Wendell.

– Igen.

– És? Mit tegyünk?

– Hát, az biztos, hogy nem kell világgá kürtölnünk – suttopta Harvey.
– Úgy viselkedünk, mint eddig. Eljártsszuk, hogy már nem is akarunk elmenni innen. De azért közben körülnézek egy kicsit...

*

Amikor visszaértek a Házhoz, azonnal elkezdte a nyomozást. Először Luluval akart beszélni. A kislány szobájához érve bekopogott az ajtón, Lulu nevét kiáltotta.

Nem kapott választ. Próbaképpen lenyomta a kilincset. Az ajtó nem volt zárva.

– Lulu? Harvey vagyok...

A kislány nem volt a szobájában. Harvey megkönnyebbülten látta, hogy az ágy úgy néz ki, mint amiben aludt valaki. Körbenézett. Lulu állatkáin is látszott, nemrég ellátták őket, játszottak velük. A babaház ajtaja nyitva állt, a gyíkok a padlón szaladgáltak.

Ennek ellenére Harvey úgy érezte, valami nincs rendjén. Vízcsobogást hallott. Átsietett a fürdőszobába. A kád majdnem tele volt vízzel. Lulu ruhái a padlón szétszórva heverték.

– Nem látta Lulut? – kérdezte Mrs. Griffintől, amikor leért a földszintre.

– Az elmúlt néhány órában nem találkoztam vele. Mostanában eléggé zárkózott. – Mrs. Griffin mélyen Harvey szemébe nézett. – A te helyedben nem foglalkoznék sem vele, sem mással. Mr. Hood nem szereti a túlságosan kíváncsi vendégeket.

– Csak azt szerettem volna megtudni, hová ment Lulu – védekezett Harvey.

Mrs. Griffin összeráncolta a homlokát. A szája úgy nyílt ki, mintha mondani akarna valamit, de aztán mégis hallgatott. Mintha nem mert volna megszólalni.

– Egyébként – folytatta Harvey –, én nem hiszem el, hogy Mr. Hood létezik. – Szándékosan provokálta Mrs. Griffint.

– Ejnye! – mondta Mrs. Griffin szigorúan. – Vigyázz a szádra! Így nem szabad beszélned róla!

– Már napok óta itt vagyok... – Harvey ekkor döbbsent rá arra, hogy fogalma sincs, mennyi ideje tartózkodik a Házban –, ...de még egyszer sem találkoztam vele. Hol van?

Mrs. Griffin felemelte a kezét és Harvey felé lépett. A kisfiú egy pillanatig azt hitte, a hölgy megveri, de legalábbis pofon vágja. Mrs. Griffin azonban csak a vállát fogta meg.

– Kérlek, ne! – mondta. – Elégedj meg annyival, amennyit tudsz. Érezd jól magad egy kis ideig. Mert hidd el, nagyon rövid ez az idő. Hamar elrepül. Ó, istenem, de még milyen hamar!

– Csak néhány hétről volt szó – mondta Harvey. – Nem akarok örökké itt maradni. – Most ő nézett Mrs. Griffin szemébe. – Vagy *örökre* itt kell maradnom? Ez a helyzet?

– Elég ebből!

– Maga tudja, hogy örökre itt kell maradnom, igaz? – Harvey lerázta magáról az asszony kezét. – Egyáltalán mi ez a hely, Mrs. Griffin? Olyan... börtönféle?

Az asszony megrázta a fejét.

– Ne hazudjon! – kiáltott rá Harvey. – Ostobaság. Mind be vagyunk zárva ide, igaz?

Mrs. Griffin, bár egész testében reszketett a félelemtől, nagy nehezen bólintott.

– Mindannyian? – kérdezte Harvey.

Újabb biccentés.

– Maga is?

– Igen – suttogta Mrs. Griffin. – Én is. És nincs kiút. Higgy nekem, ha szökni próbálsz, Carna utánad megy.

– Carna... – Harvey emlékezett erre a névre; akkor hallotta először, amikor Virgonc és Marr beszélgetett.

– Ő... odafönt van – mondta Mrs. Griffin. – A tetőn. Ott laknak mind a négyen. Rictus, Marr, Carna...

– És Virgonc.

– Tehát tudod.

– Mindegyikükkel találkoztam, csak Carnával nem.

– Imádkozz, hogy soha ne is találkozz vele! – mondta Mrs. Griffin. – Most pedig hallgass ide, Harvey. Rengeteg gyereket láttam már ebben a Házban. Jöttek és elmentek. Voltak köztük ostobák, önzők, kedvesek és bátrak... De te, te a legokosabbak közé tartozol, akiket valaha megismertem. Szeretném, ha jól éreznéd itt magad. Használd ki jól az időt, mert nincs olyan sok belőle, mint hinnéd.

Harvey türelmesen végighallgatta Mrs. Griffint, majd határozottan kijelentette:

– Találkozni akarok Mr. Hooddal!

– Mr. Hood nem él – sóhajtotta Mrs. Griffin.

– Halott? Megesküszik rá, Mrs. Griffin?

– Meg. Szegény cicámra, arra a szerencsétlen, játékká vált Nyúzga Macskára esküszöm, hogy Mr. Hood nem él. Szóval többé ne kérdezősködj felőle, rendben?

Ez volt az első eset, hogy Mrs. Griffin valami utasításfélét adott Harveynek. A kisfiú még fel akart tenni néhány kérdést, de jobbnak látta, ha hallgat. Elnézést kért, hogy felhozta a témát, megígérte, soha többé nem tesz ilyet, majd magára hagyta Mrs. Griffint titkos bánatával.

TIZENKETTEDIK FEJEZET A TÓ TITKA

– Nos? – kérdezte Wendell, amikor Harvey belépett a szobájába. – Mi a helyzet?

Harvey megvonta a vállát.

– Minden rendben – mondta. – Mi lenne, ha megpróbálnánk jól érezni magunkat amíg lehet?

– Érezzük jól magunkat? – hüledezett Wendell. – Hogy érezhetnénk jól magunkat, amikor be vagyunk zárva?

– Még mindig jobb idebent, mint odakint a világban.

Wendell hitetlenkedve nézett a barátjára.

– Vagy szerinted nem így van? – kérdezte Harvey. Beszéd közben megragadta Wendell kezét, és egy papírgombócot csúsztatott át a markába.

– Talán az lenne a legjobb – folytatta Harvey –, ha keresnél egy csendes zugot, és olvasgatnál egy kicsit.

Wendell megértette, mire gondol. A markába szorította a papírgombócot.

– Rendben. Talán... megpróbálom.

– Helyes – mondta Harvey. – Én most kimegyek, és élvezem a napsütést, amíg lehet.

Pontosan ezt tette. Még rengeteg dolgot kellett kitervelnie éjfél előtt. Azért éjfél előtt, mert a levélben azt kérte Wendelltől, abban az időpontban találkozzanak, és akkor próbáljanak megszökni. Biztosra vette, hogy a Házat őrző valakiknek vagy valamiknek is aludniuk kell néha (az évszakok változásával kapcsolatos munka biztos fárasztó a

számukra), és ezért az éjféltűnt a legmegfelelőbb időpontnak a terv kivitelezésére.

Tudta, nem lesz könnyű. A Ház már évtizedek, talán évszázadok óta (vajon ki tudja, milyen régóta létezik ez a gonosz hely?) kiválóan működik, remek csapdának bizonyult, és lehetséges, hogy a kapukat éjjelre sem hagyják őrizetlenül. Gyorsan és okosan kell eljárániuk, nem szabad pánikba esniük, és nem veszíthetik el a bátorságukat amikor a ködfal belsejében vannak. A valós világ létezik, valahol odakint van. Nekik csak annyit kell tenniük, hogy megtalálják.

*

Amikor az aznap esti Halloween előtt találkozott Wendell-lel, rögtön tudta, hogy a barátja elolvasta és megértette az üzenetét. Volt valami Wendell tekintetében, ami ezt súgta:

Felkészültem. Borzasztóan félek, de készen állok!

Az este mindkettejük számára olyan volt, mintha valami hamis színjáték szereplői lennének. Egy olyan színjátéké, amelynek a nézője a Ház. Úgy viselkedtek, mintha ez az este sem különbözne az össze többtől, ijesztgették egymást, kacagtak, de mindkettejüket kiverte a víz, amikor arra gondoltak, hogy jelmezük honnan származik. Amikor ráuntak a bohóckodásra, ettek valamit. Bízta benne, hogy ez lesz az utolsó karácsonyuk ebben a Házban.

Felbontották az ajándékokat. Wendell egy gépkutyát kapott, Harvey pedig egy bűvészkészletet. Illendően örültek, aztán jó éjszakát mondtak Mrs. Griffinnnek (Harvey szeretett volna rendesen elbúcsúzni tőle, de nem árulhatta el magukat), majd lefeküdtek.

A Ház elcsendesedett. Elállt a hóesés, egy idő múlva már a szél sem huhogott a kéményben. Harvey úgy érezte, még sosem hallott ennél mélyebb csendet; a szíve mintha a fülében dobogott volna, a takarója és a lepedője minden surrogását eszelős dobszóként érzékelte.

Nem sokkal éjféltűnt előtt felkelt és felöltözött. Lassan és óvatosan mozgott, nem akart zajt csapni. Kisurrant a folyosóra, majd tolvajként egyik árnyékból a másikba húzódva leosont a lépcsőn, és kisietett az éjszakába.

Nem a bejárati ajtón keresztül távozott (az túlságosan nehéz volt, és túl hangosan nyikorgott), hanem a konyha felől. Így a Ház hátuljához jutott ki. A szél már régen elállt, de a levegő még mindig csípősen hideg volt. A korábban lehullott hótakaró legfelső rétege keményre fagyott és

minden lépésnél ropogott. Ennek ellenére még mindig bízott abban, hogy a Ház szemei és fülei ebben az időszakban csukva vannak (ha figyeli őt valaki, akkor eddig miért nem próbálták megállítani?), és minden különösebb gond nélkül sikerül eljutnia a ködfalig.

Már majdnem befordult a sarkon, amikor hirtelen keserűvé vált az édes remény. Valaki a nevéen szólította. Mozdulatlanra dermedt, remélte, hogy a sötétség elrejtje, ám a hang ismét megszólalt. Megint az ő nevét kiáltotta...

Nem ismerte fel a hangot. Nem Wendellé volt, nem is Mrs. Griffiné. Nem Virgoncé, nem Rictusé, és nem is Marré. Gyenge volt és halk; olyasvalakie, aki valami miatt nem tudta rendesen kiejteni a nevét.

– Harr... vey...

Aztán egyszercsak rájött. Hiszen ismeri ezt a hangot! A szíve még hevesebben kezdett verni, a vére olyan erővel dobolt a fülében, hogy mást szinte nem is hallott.

– Lulu? – motyogta.

– Igen... – felelt a hang.

– Hol vagy?

– Közel...

Harvey a bozótra bámult; arra számított, megpillantja a kislányt, de csak a zúzmarás leveleken csillámló csillagfény szúrt a szemébe.

– Elmész... – mondta Lulu ügyetlenül.

– Igen – súgta Harvey. – És neked is velünk kell jönnöd!

Elindult a hang irányába. Ahogy megmoccan az egyik csillagfényes folt mintha hátrébb húzódnak volna. Vajon milyen ruha lehet Lulun, ami így csillámlik?

– Ne félj!

– Nem akarom, hogy megláss – mondta Lulu.

– Mi a baj?

– Kérlek... Csak maradj távol.

Lulu még messzebb húzódnak. Mozgás közben elvesztette az egyensúlyát, és elesett. A bozót megzörrent körülötte. Harvey előrelépett, hogy felsegítse, ám Lulu hangosan felzokogott, úgyhogy inkább megtorpant.

– Csak segíteni akarok...

– Rajtam már nem segíthetsz – felelte Lulu fájdalmasan. – Túl késő. El kell menned innen... amíg lehet. Csak... szerettem volna adni neked... valamit, amiről emlékezhetsz rám.

Harvey látta, hogy Lulu megmozdul az árnyékok között. Kinyújtotta felé a kezét.

– Fordulj el! – kérte a kislány.

Harvey engedelmeskedett.

– Most hunyd be a szemed, és ígérd meg, hogy nem nyitod ki!

Harvey lehunyta a szemét.

– Ígérem!

Hallotta, hogy Lulu elindul felé. A kislány nehezen lélegzett.

– Mutasd a tenyered!

A hangja egészen közélről érkezett. Harvey tudta, ha most mégis kinyitná a szemét, Lulu arcába nézhetne, ám ígéretet tett és meg akarta tartani. Kinyújtotta a kezét, és érezte, hogy Lulu egy, kettő, majd még egy apró, hideg és nedves, nehéz tárgyat ejt a tenyerére.

– Ez minden... amit megtaláltam – mondta Lulu. – Sajnálom...

– Kinyithatom a szemem?

– Még nem. Hagyd, hogy... elmenjek...

Harvey ökölbe szorította a kezét, megpróbálta kitalálni, mit kapott Lututól. Mik ezek? Fagyott kavicsok? Nem, ahhoz túl szabályos az alakjuk. Az egyiknek lábai vannak.... A másiknak feje.

Rájött, mit tart a markában. A bárkájából származó ólomállatkák közül hármat. Hogy kerültek fel ezek a víz alól?

A válasz nem nyugtatta meg, éppen ellenkezőleg. Ahogy összerakta a mozaik darabkáit megremegett. Lulu ezüstösen csillogó teste. Az, hogy nem akarta megmutatni magát. Az, hogy a kislány képes volt leúszni a tó fenekére, és vissza tudta hozni ezt a három ólomfigurát... Erre egyetlen szárazföldi élőlény sem lett volna képes!

Nem csoda, hogy ilyen gyorsan visszahúzódott az árnyékok közé. Nem csoda, hogy megkérte, ne nézzen rá. Lulu már nem volt ember. Közel járt ahhoz, hogy azoknak a különös halaknak a hűgává változzon, amelyek ebben a sötét vízben élnek. Vagy lehet, hogy máris ugyanolyan hidegvérű, ezüstbőrű lény, mint azok?

– Ó, Lulu... Hogy történhetett meg?

– Ne pazarold rám az idődet! – mormolta Lulu. – Menj, amíg elmehetsz!

– Segíteni akarok!

– Nem tudsz – hallatszott a válasz. – Rajtam már nem segíthetsz... Már túl régóta vagyok itt. Vége az életemnek...

– Nem igaz! Ugyanolyan idősek vagyunk!

– De én már olyan régóta vagyok ezen a helyen, hogy nem is emlékszem... – Elcsuklott a hangja.

– Mire nem emlékszel?

– Talán csak nem *akarok* emlékezni. Túlságosan fáj... – Mélyen, fuldoklón felsóhajtott. – Menned kell... – súgta. – Menj, míg megteheted!

– Nem félek!

– Akkor buta vagy. Mert jobban tennéd, ha félnél.

Harvey hallotta a bozót zörgését, és tudta, Lulu még távolabbra húzódik tőle.

– Várj!

Semmi válasz.

– Lulu!

A zörgés felerősödött. A neszekből ítélve Lulu már jócskán eltávolodott tőle.

Harvey megszegte az ígéretét, és kinyitotta a szemét. Egyetlen pillanatra meglátta a menekülő alakot. Egy árnyék a többi között... Utánafutott, bár fogalma sem volt, mit mond majd neki, vagy mit csinál, ha utoléri. Azt azonban tudta, sosem bocsátana meg magának, ha nem próbálna segíteni.

Talán ha meggyőzné Lutut, hogy tartson vele, ha elvinné a Ház közeléből, akkor... Igen, akkor talán megtörne ez a gonosz varázslat. Esetleg találnának egy jó orvost, odakint, a valódi világban, aki majd meggyógyítja, aki visszaadja neki eredeti alakját. Vagy esetleg...

Mindegy, a lényeg az, hogy ne térjen vissza a tóba!

A tó vize feketén csillogott az ágak között. Lulu kijutott a partra; egy kósza csillag rávetette a fényét. Harvey látta, minden igaz, amitől félt.

Lulu derekából egy uszony nőtt ki, a háta pikkelyes volt, a lábai már majdnem teljesen összeforrtak. A karja rövid lett, az ujjai között úszóhártya feszült. De nem ez volt a legborzasztóbb, hanem...

Egy pillanatra visszafordult és Harveyra nézett.

Ó, az arca! A haja kihullott, az orra eltűnt, akárcsak az ajkai. Kék szeme düledt, pillátlan és szemöldök nélküli ezüstös gömbbé változott. Ám minden halszerűsége ellenére volt valami határozottan emberi a tekintetében. Valami rettenetes szomorúság sugárzott belőle. Harvey tudta, ezt a látványt akkor sem felejtí el, ha ezer évig él.

– A barátom voltál – mondta Lulu, miközben kibotorkált a part szélére. – Köszönöm.

Beledőlt a vízbe.

Harvey a tó partjára rohant, de mire odaért, már csak körkörös hullámokat és felszínre törő buborékokat látott.

Sokáig bámulta a jeges vizet, remélve, hogy Lulu ismét felbukkan. De nem. A hallá változott kislány eltűnt, olyan helyre ment, ahová Harvey nem követhette.

A kisfiú talizmánként szorította a markában Lulu ajándékát. Megfordult, eltántorgott a víz közeléből, majd futni kezdett. Wendell-lel kellett találkoznia.

TIZENHARMADIK FEJEZET A NEGYEDIK SZOLGA

– Mi történt veled? – kérdezte Wendell sűgva, amikor Harvey végre leért a domb aljába. – Úgy tudtam, éjfélkor kell találkoznunk!

– Volt... egy kis dolgom. – Szerette volna elmondani Wendellnek, mi tartotta vissza és mire jött rá, de a barátja amúgy is elég ideges volt, nem tett volna jót neki, ha tudja, mi lett Lulu sorsa. A zsebébe csúsztatta a bárka három túlélőjét, és úgy döntött, csak akkor fog beszámolni Wendellnek a történetekről, ha majd biztonságos helyen, a Háztól jó távol lesznek.

Csupán egyetlen akadályt kellett leküzdeniük: a ködfalat.

A ködfalat, ami most is éppen olyan ártalmatlannak tűnt, mint korábban. De persze ez – mint Mr. Hood birodalmában oly sok minden – csak illúzió volt.

– Tervszerűen és összehangoltan kell cselekednünk – mondta Harvey. – Amint belépünk a falba, elveszítjük az irányérzékünket. Az a legfontosabb, hogy mindig egyenesen előre haladjunk, és ne forduljunk meg menet közben.

– Hogy csináljuk?

– Azt hiszem, egyikünknek előre kell mennie. A másik közben fogja a kezét.

– Én megyek először! – mondta Wendell.

– Rendben. Akkor én most hátat fordítok a Háznak, és irányítalak. Ki tudja, még az is lehet, hogy a fal elég vékony ahhoz, hogy keresztülhúzz rajta.

– Reménykedjünk! – mondta Wendell.

– Felkészültél? – Harvey kinyújtotta a kezét.

Wendell megfogta.

– Ha te is...

– Akkor tűnjünk el innen!

Wendell bólintott és belépett a ködbe. Harvey érezte, a barátja megszorítja a kezét.

– Ne... eressz... el...! – Wendell hangja egészen távolinak tűnt, pedig alig egy lépésnyi távolság választotta el őket egymástól.

– Csak menj egyenesen – mondta Harvey. – Látod már a...?

Mielőtt befejezhette volna a mondatot, valami hangot hallott a Ház irányából. Elhallgatott és hátralesett. A bejárati ajtó nyitva állt, az előcsarnokból kiömlő fényben jól látszott, hogy egy alak siet le a lépcsőn.

Mrs. Griffin.

A hang azonban, ami megütötte Harvey fülét, nem az asszonytól származott. Nem, nincs az az ember, aki így tudna rikoltani! A kisfiú látta, Mrs. Griffin felfelé néz, a tető irányába, majd gyors léptekkel elindul a fűvön.

Harvey is felnézett a ház tetejére, és megpillantotta a csillagok felé emelkedő alakot. Tudta a nevét, bár nem látta az ábrázatát. Hoodnak négy szolgálja volt. Hárommal már találkozott: Rictusszal, Virgonccal és Marral. Ez a negyedik volt, Carna, a fogtolvaj. Carna, a mindent felfaló. Carna, a bestia. Mrs. Griffin bízott benne, hogy Harvey sosem fog találkozni vele.

– Vissza a házba, te gyerek! – kiáltotta Mrs. Griffin, miközben Carna hatalmas szárnyai szinte eltakarták az eget. – Gyorsan! Gyorsan!

Harvey megrántotta Wendell karját, ráordított, ám Wendell már megérezte a szabadság illatát, és nem akarta feladni a kísérletet.

– Mire vársz? – kiáltotta Mrs. Griffin. – Menj onnan, különben...!

Harvey felnézett a lefelé ereszkedő bestiára, és tudta, Mrs. Griffin mire gondol. Carna, szája olyan hatalmas volt, hogy úgy bekapathatott vele egy gyereket, mint a fecske egy legyet.

Harvey félt, de nem hagyhatta magára Wendellt a ködben. Együtt vágtak bele a kalandba, és együtt fogják befejezni. Élve vagy holtan, de együtt maradnak! Nem volt más választása, ő is belépett a ködfalba. Bízott benne, hogy Wendell közben már meglátta a valódi világot, talán már át is jutott oda, és most kiránthatja őt az utcára.

Ahogy előrelépett, hallotta, hogy Mrs. Griffin az útról meg az irányról mond valamit. A következő pillanatban megvakította a hideg köd. Az asszony hangja érthetetlen suttogássá halkult.

Carna rikoltozása azonban nem vesztett az erejéből. A hangok pengékként metszették szét a ködöt.

– Wendell! – kiáltott fel Harvey. – Ránk támadt!

Megpillantotta az előtte haladó alakot, aztán Wendell arcát. A köd egy kicsit elhomályosította ugyan, de elég jól ki lehetett venni.

– Nincs kiút! – ordította Wendell.

– Muszáj lennie!

– Nem találom! – Wendell hangja belefűlt Carna rikoltásába.

Harvey hátranézett. Valójában nem attól félt, hogy meglátja, milyen közel van hozzájuk az üldözőjük, inkább attól, hogy egyáltalán *megtudja*, milyen Carna. Sűrű, de mégis fátyolszerű köd örvénylett előtte, ám ez sem takarta el a lefelé ereszkedő bestiát.

Iszonyatos lény volt, Harvey azt kívánta, bárcsak soha ne látta volna meg. Leginkább egy szárnyas őshüllőre emlékeztetett. Egy olyan őshüllőre, amelynek *rengeteg* fog sorakozott csőrszerű szájában.

Ez a vég, gondolta Harvey. Alig tíz évig és öt hónapig éltem a világban, és most... most mindjárt vacsora válik belőlem!

Aztán a szeme sarkából meglátott valamit. Valami különöset.

Mrs. Griffin bedugta a kezét a ködbe, és odadobta Harvey elé Kék Macskát.

– Nagyon jó az irányérzéke! – mondta. – Kövessétek! Kövessétek!

Harveynak nem volt szüksége több biztatásra, és Kék Macskát sem kellett noszogatni. A különös állat felemelte a farkát és határozott léptekkel elindult. Harvey megragadta Wendell karját, és üldözőbe vette a macskát. Szemét egyfolytában a kék farokra meresztette; még akkor is azt nézte, amikor a hangos szárnycsapkodás elárulta, hogy Carna behatolt utánuk a ködfalba.

Két lépés. Három. Négy...

A köd ritkulni látszott. Wendell boldogan felordított.

– Az utca! Látom!

A következő másodpercben Harvey is megpillantotta. A járda esőtől nedvesen csillogott a lámpafényben.

Félve visszanezett. Carna állkapcsa alig karnyújtásnyi távolságra volt tőle.

Eleresztette Wendell karját, kitaszította barátját az utcára, és közben lehúzta a fejét. Carna csőrének hegye megkarcolta a hátát. A bestia szerencsére túlságosan gyorsan repült ahhoz, hogy könnyen irányt tudjon változtatni. Ahelyett, hogy oldalra perdülve lecsapott volna prédájára, egyenesen tovább száguldott, és kijutott a valós világba.

Wendell már odakint volt; Harvey egy pillanattal később csatlakozott hozzá.

– Megcsináltuk! Megcsináltuk! – örvendezett Wendell.

– Sajnos, Carna is... – Harvey felmutatott az ég irányába, a felhők közé emelkedő, majd feljük forduló szörnyre.

– Vissza akar terelni bennünket!

– Nem megyek! – jelentette ki Wendell. – Soha! Soha többé nem megyek át oda!

Carna meghallotta a hangját. Lángoló szemét Wendellre meresztve eleven villámként csapott alá. Rikoltása végigvisszhangzott az utcán.

– Fuss! – üvöltötte Harvey.

Carna pillantásának hatására azonban Wendell lába földbe gyökerezett. Harvey megfogta a barátja kezét, maga után rántotta, ám hirtelen megállt. A bestia hangja valahogy más lett. A diadal kétséggé változott, a kétség pedig fájdalommal. Carna már nem irányította saját haladását; már magatehetetlenül zuhant. Bőrszárnyán olyan lyukak keletkeztek, mintha rajzolt madár lenne, ami találkozott a radírral. Kínlódva ismét a levegőbe emelkedett, de sebzett szárnyai nem engedelmeskedtek akarátának. Egy másodperccel később az utca kövéhez csapódott.

De még ekkor sem múlt ki. Szárnyának karmos szélére támaszkodva feltápáskodott, és mulatságos totyogással elindult vissza, a fal irányába. Még ilyen szörnyű állapotban is veszélyes volt. Csőrével jobbra-balra csattintgatott; a fiúk nem is mertek a közelébe kerülni.

– Idekint nem maradna életben – vonta le a következtetést Wendell. – Ezért inkább visszamegy.

Harvey ebben a pillanatban annak örült volna legjobban, ha van valamilyen eszköze, amivel megakadályozhatja, hogy a bestia visszatérjen a ködfal mögötti biztonságba. Sajnos meg kellett elégednie azzal, hogy végignézi a vereségét.

Ha nem akart volna ennyire elcsípni minket, gondolta, ha nem jön utánunk ilyen gyorsan, akkor megkímélhette volna magát ettől a fájdalomtól és szégyentől. A gonosz lények, bármilyen hatalmasak és erősek is legyenek, képtelenek parancsolni saját étvágyuknak.

A bestia eltűnt, a ködfüggöny összeolvadt mögötte.

Már csak egyetlen valami állt az utcán, ami a fal túloldalán lévő rejtélyes világból származott: Kék Macska, aki a Vakációház többi lakójához hasonlóan eddig nem is reménykedhetett abban, hogy megismeri a valóságot.

Kék Macska egyetlen másodpercre Harveyra villantotta azúrkek szemét, aztán egykori börtönére nézett, majd ügyet sem vetve Mrs. Griffin hívogató szavaira, szomorú prüszköléssel elsétált. A fiúk, ahogy utánaéztek, nem tudták eldönteni, hogy a szürkeség nyelte el ilyen hamar, vagy egyszerűen levegővé változott.

– Furcsa – mondta Wendell, ahogy végignézett az esőáztatta utcán. – Olyan, mintha sosem mentem volna el innen.

– Tényleg? – Harvey nem így érezte. Ő tudta, hogy valami nagyon megváltozott. Valami, vagyis inkább valaki: ő maga. A kalandok rajta hagyták a jelüket.

– Kíváncsi lennék, egy hét múlva emlékezni fogunk-e még erre az egészszre – jegyezte meg Wendell.

– Ó, én igen! Magammal hoztam néhány emléktárgyat. – Harvey a zsebébe nyúlt, és megkereste a bárkájáról megmentett három ólomfigurát. Előhúzta őket, ám a pici állatok azon nyomban porrá omlottak a tenyerén. A valós világ ezeket sem kímélte.

– Illúziók... – mormolta, miközben a porszemek kiperegtek az ujjai között.

– Kit érdekel? – kérdezte Wendell. – Ideje hazamennünk. Ez már nem illúzió.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET HOL NEM VOLT

Egy órába tellett, mire eljutottak a város központjába. Ott, mivel távol laktak egymástól, elváltak útjaik. Mielőtt elköszöntek, megadták egymásnak a címüket, és megfogadták, hogy egy-két napon belül keresik a másikat. Közösen akarták elmondani, mi történt velük. Sejtették, nehéz lesz elhíttetni az emberekkel mindazt, amit átéltek, de arra gondoltak, ha mindketten ugyanazt mondják, végül hitelt adnak szavaiknak.

– Tudom, mit csináltál odaát – mondta Wendell mielőtt elváltak. – Megmentetted az életemet.

– Te is ugyanezt tetted volna.

Wendell kétkedően nézett rá.

– Talán meg *akartalak* volna menteni – mondta elvörösödve –, de én sosem voltam valami bátor.

– Együtt szöktünk meg. Nélküled nem sikerült volna.

– Tényleg nem?

– Tényleg nem.

Wendell arca felderült.

– Igaz. Azt hiszem, ez igaz. Nos... Még találkozunk!

Mindketten elindultak hazafelé.

*

Néhány órával napkelte előtt alig járt valaki az utcákon. Harveyra hosszú, magányos gyaloglás várt. Fáradt volt, és egy kicsit szomorú is amiatt, hogy el kellett válnia Wendelltől, de amikor arra gondolt, milyen fogadtatásban lesz része, új erőre kapott.

Párszor úgy érezte, eltévedt. Az utcák valahogy nem voltak ismerősek a számára. Az egyik helyen különös dologra lett figyelmes: ilyen új típusú házakat és ilyen áramvonalas autókat korábban sosem látott. Egy másik, kevésbé elegáns kerületben romos házakat talált; az utcákat vastagon befedte a szemét. Amikor azonban megpillantotta a szülei házát, bármilyen fáradt volt, futásnak eredt. Zihálva állt meg az ajtó előtt. Bekopogott.

Semmi válasz. Nem lepődött meg; túlságosan korán volt még. Ismét kopogott, majd megint. Végül fény gyúlt odabent, és valaki az ajtóhoz ment.

– Ki az? – kérdezte az apja a zárt ajtó mögül. – Tudja egyáltalán, mennyi az idő?

– Én vagyok! – mondta Harvey.

A zajok arról árulkodtak, hogy az apja félrehúz néhány retest. Az ajtó résnyire kinyílt.

– Ki az az én? – nézett ki a férfi.

Elég rendes a külseje, meg kedves is, gondolta Harvey, de ez nem az én apám. Ez egy öregember.

A férfi haja majdnem egészen fehér volt, az arca beesett. Rosszul nyírt bajuszt viselt, a homlokát mély ráncok barázdálták.

– Mit akarsz? – kérdezte.

Mielőtt Harvey bármit mondhatott volna, odabent megszólalt egy női hang.

– Gyere el az ajtótól!

Harvey nem látta a második hang tulajdonosát, megpillantotta viszont az előszoba tapétáját, meg a falon függő képet. Megkönnyebbülten

nyugtázta, hogy ez mégsem az ő házuk. Biztos tévedett, és rossz ajtón kopogott be.

– Elnézést – mondta. Elhátrált. – Nem akartam felébreszteni magukat.

– Kit keresel? – kérdezte a férfi, és kitérte az ajtót. – Smithék egyik gyereke vagy, igaz? – Kotorászni kezdett a köntöse zsebében. Egy szemüveget húzott elő.

Nem lát jól, villant keresztül Harvey agyán.

Mielőtt a szemüveg felkerült volna a férfi orrára, megjelent az asszony. Harvey, amikor meglátta őt, úgy érezte, menten összeroskad.

Öreg volt, a haja majdnem olyan fakó és fehér, mint a férjéé, az arca talán még bánatosabb, még ráncosabb. Ám Harvey minden másnál jobban ismerte ezt az arcot, ezeket a vonásokat.

Ez volt az első arc, amit életében megismert és megszeretett.

Az anyja arca...

– Mami? – motyogta.

Az asszony megtorpant, kinézett az ajtó előtt álló fiúcskára. Könnyek szöktek a szemébe. Alig bírta kisóhajtani a szót:

– Harvey?

– Mami? Mami, te vagy az?

A férfi közben feltette a szemüvegét, és tágra nyílt szemmel meredt a fiúra.

– Lehetetlen! – mondta határozottan. – Ez nem lehet Harvey.

– Pedig ő az! – mondta a felesége. – Ez a mi Harveynk. Hazajött!

A férfi a fejét rázta.

– Ennyi év után? Időközben rég felnőtt. Már valódi férfi... lenne. Ez pedig csak egy kisfiú.

– Én mondom, ez ő!

– Nem! – A férfi dühös lett. – Ez valami csalás. Valaki szét akarja törni a szívünket. Mintha már nem lenne úgyis elég törött... – Be akarta csapni az ajtót, ám Harvey mamája megakadályozta.

– Nézz csak rá! Nézd a ruháit. Ugyanez volt rajta azon az estén, amikor elment tőlünk.

– Honnan tudod?

– Azt hiszed, nem emlékszem?

– Hiszen harmincegy évvel ezelőtt történt! – mondta Harvey apja, a fiút méregetve. – Ez nem lehet... nem lehetséges... – Elcsuklott a hangja. Az arcán látni lehetett, mégis hinni kezd a dologban. – Ó, istenem! – suttozta rekedten. – Ez ő, ugye?

– Mondom, hogy ő az! – felelte az asszony.

– Mondd csak, te valamiféle szellem vagy? – kérdezte a férfi a kisfiútól.

– Jaj, az isten szerelmére! – mondta Harvey mamája. – Nem szellem ez! – Ellépett a férje mellett, ki a fiúhoz.

– Nem tudom, hogyan lehetséges, de nem is érdekel. – Kitárta a karját. – Csak azt tudom, hogy a kisfiúnk végre hazajött!

Harvey szóhoz sem jutott. A torkát sírás fojtogatta, alig látott valamit a könnyeitől. Csak annyit bírt tenni, hogy előrelép, és az anyja karjai közé veti magát. Csodálatos volt újra a fején érezni a kezét, az arcán az ujjait.

– Ó, Harvey, Harvey, Harvey! – zokogta az asszony. – Már azt hittük, sosem látunk többé! – Megcsókolta, aztán még egyszer és megint. – Azt hittük, örökre eltűntél.

– Hogyan lehetséges ez? – kérdezte az apja.

– Úgy, hogy szüntelenül imádkoztam – mondta az anyja.

Harvey más választ adott volna a kérdésre, de képtelen volt megszólalni. Abban a másodpercben, amikor felismerte az anyját, a saját édesanyját, aki ennyire megváltozott, egyszeriben világossá vált előtte, hogy milyen rettenetes szemfényvesztés áldozatai mindazok, akik megfordultak Hood házában. Amíg ő csupán egyetlen napot töltött el a Vakációházban, a valós világban egy teljes év pergett le. Minden egyes ottani tavaszi délelőtt elmúltával idekint hónapok értek véget. Miközben odaát délutánonként a nyári melegben lustálkodott, miközben a karácsony ajándékokat bontogatta, idekint elmúlt egy-egy évszak. Az idő megállíthatatlanul múlt, és amíg ő csupán egyetlen hónappal lett idősebb, az édesanyja és az édesapja harmincegy évet élt át. Harmincegy évig hitték, hogy a fiuk örökre eltűnt!

Igen, így történt. Megértette, ha ott marad az Illúziók Házában, miközben szánalmasan nevetséges dolgokkal szórakoztatja magát, a valós világban egy egész emberöltő ér véget. Ha pedig ez bekövetkezik, akkor az ő lelke örökre Hood tulajdonává válik. Lélektelenül pedig nem tehetett volna mást, mint hogy csatlakozik a tóban körbe-körbe úszkáló halakhoz!

A gondolat hatására megremegett.

– Te fázol, édesem! – mondta az anyja. – Menjünk be!

Harvey szipogott, a keze fejével letörölte a könnyeit.

– Fáradt vagyok – mondta.

– Most rögtön megágyazok neked!

– Nem, mielőtt elalszom el akarom mondani, hogy mi történt velem!
– felelte Harvey. – Hosszú történet. Harmincegy év hosszúságú...

TIZENÖTÖDIK FEJEZET ÚJ KALANDOK

A vártnál sokkal nehezebb volt elmondani a történeteket. Bár tisztán emlékezett a részletekre – Rictus első felbukkanására, a bárka elsüllyedésére, Wendellre és a szökésükre –, rengeteg olyan dolog volt, amit egyszerűen nem bírt felidézni. Olyan érzése támadt, mintha az a bizonyos köd beszivárgott volna a fejébe, és sűrű fátylat borított volna mindenre, ami kapcsolatban van a Házzal, meg a lakóival.

– Emlékszem, kétszer, talán háromszor is beszéltem veletek telefonon – mondta.

– Nem beszéltél velünk, drágám – felelte a mamája.

– Akkor ez is csak trükk volt! Tudnom kellett volna!

– De ki hajtotta végre ezeket a trükköket? – kérdezte az apja. – Ha ez a bizonyos Ház valóban létezik... Azt mondtam: *ha* létezik, akkor a tulajdonosa az, aki elrabolt téged. Ő az, aki megakadályozta, hogy felnőj. Talán lefagyasztott...

– Nem – mondta Harvey. – Meleg volt odaát, kivéve akkor, amikor havazott.

– Kell, hogy legyen valami magyarázat!

– Van. Varázslat volt az egész.

Az apja a fejét csóválta.

– Ez egy gyermek válasza. Én pedig már felnőttem.

– Tudom, amit tudok – mondta Harvey határozottan.

– Márpedig az nem túl sok – jegyezte meg a mamája.

– Bárcsak több mindenre emlékeznek!

A mamája átkarolta a vállát.

– Ne is törődj vele! Majd mindent megbeszélünk, ha kipihented magad.

– Képes lennél újra megtalálni ezt a Házat? – kérdezte az apja.

– Igen – válaszolt Harvey, bár a pusztá gondolattól kirázta a hideg. – Azt hiszem...

– Akkor meg fogjuk keresni.

– Nem akarom, hogy visszamenjen arra a szörnyű helyre! – kiáltott fel a mamája.

– Tudnunk kell, hogy tényleg létezik, mielőtt bejelentést teszünk a rendőrségen. Ezt megérted, fiam, ugye?

Harvey bólintott.

– Tudom, az egész úgy hangzik, mintha én találtam volna ki. De nem mese! Esküszöm, hogy nem az!

– Jaj, édesem! – mondta az anyja. – A szobád egy kicsit megváltozott időközben, de még mindig kényelmesnek fogod találni. Éveken át megőriztük olyannak, amilyen volt. Reménykedtünk, hogy egyszer hazatérsz, de aztán rájöttem, hogy ha egyáltalán felbukkansz, akkor már felnőtt emberként jössz el, és nem tetszene, ha úrhajókkal meg papagájokkal lenne kidekorálva. Ezért aztán mindent kicseréltünk. Most teljesen másképp néz ki.

– Nem érdekes – mondta Harvey. – Itthon vagyok, és csakis ez számít!

Kora délután, amikor Harvey a régi szobájában aludt, odakint eleredt a márciusi, hideg eső. A cseppek keményen koppantak hozzá az ablaküveghez; a szél vadul rázta az ablaktáblákat. A kisfiú felriadt a zajra. Felült az ágyában. A hátán végigfutott a hideg. Luluról álmodott. Szegény, szerencsétlen, elveszett Luluról, a hallá lett kislányról, aki erőlködve haladt a bozótban, kezében azokat az apró ólomfigurákat szorítva, amelyeket sikerült felhoznia a tó fenekéről.

Harvey alig bírta elviselni a gondolatot. Lulu boldogtalan. Lulura lecsapott a végzet. Hogyan is tudna nyugodtan élni ebben a világban, ahová visszatért? Hogyan tudná kiverni a fejéből a kislányt, aki még mindig Hood foglya?

– Megkereslek! – mormolta maga elé. – Esküszöm, hogy elmegyek érted...!

Visszahanyatlott a hideg párnára, és addig hallgatta az eső kopogását, míg újra hatalmába kerítette az álmot.

Annyira kimerült a megtett úttól és a megrázkódtatásoktól, hogy csak másnap reggel ébredt fel. Az eső időközben elállt. Ideje volt új terveket készíteni.

– Megvettem Millsap térképét – mondta az apja, és kiterítette a hatalmas papírlapot a konyhaasztalra. – Itt van a házunk. – Rámutatott arra az X-re, amit korábban rajzolt a térkép egyik pontjára. – Nos, Harvey, emlékszel arra, milyen utcák voltak Hood birtoka környékén?

Harvey megrázta a fejét.

– Nem tudtam megfigyelni. Túlságosan lekötött a... menekülés.

– Volt valami különleges épület, amit megfigyeltél?

– Sötét volt és esett az eső.

– Ezek szerint csak a szerencsénkben bízhatunk.

– Meg fogjuk találni – mondta Harvey bizakodva. – Még akkor is, ha egy teljes hetet kell rászánnunk!

*

Könnyebb volt kimondani, mint végrehajtani. Több mint három évtized telt el azóta, hogy a kisfiú Rictus társaságában először keresztülment a városon. Azóta rengeteg dolog megváltozott. Új terek és új lakónegyedek épültek; az utcákon új autók futottak, a levegőt modern repülőgépek hasították. Annyi látnivaló akadt, hogy Harvey alig bírt a feladatára összpontosítani.

– Nem tudom, merre kellene elindulnunk – vallotta be, miután fél napon keresztül nyomozgattak. – Nem emlékszem semmire. Egyik utca sem ismerős.

– Tovább megyünk – mondta az apja. – Addig járkálunk, amíg előjönnek az emlékeid.

Az emlékek azonban nem akartak előjönni. A nap hátralévő részében céltalanul kószálgattak, azt remélve, hogy lesz majd valami, valami apróság, ami esetleg előpiszkál egy múlttal kapcsolatos élményt.

Hiú ábránd volt. Megesett, hogy Harvey megtorpant egyik vagy másik utcánál, térnél, és tétován ezt motyogta:

– Lehet, hogy ez az...

De aztán, amikor elindultak egy bizonyos irányba, ismét elbizonytalanodott. A hideg, komor utcák közül egyik sem tűnt ismerősnek a számára.

Azon az estén az apja új ötlettel állt elő.

– Ha legalább azt meg tudnád mondani, hogy nézett ki az a bizonyos Ház – mondta –, esetleg megkérdezhetnék bizonyos embereket, láttak-e hasonlót.

– Nagy volt. Erre emlékszem. És régi. Igen, ebben egészen biztos vagyok! Nagyon régi épület volt.

– Le tudnád rajzolni?

– Megpróbálhatom...

Megpróbálta, és annak ellenére, hogy sosem volt valami ügyes a ceruzával meg a papírral, a keze sokkal több részletre emlékezett, mint az agya. Félórával később készen lett a Ház részletes rajza. Az apja elégedetten szemlélte művét.

– Holnap ezt is magunkkal visszük – mondta. – Lehet, hogy valaki felismeri.

Ám a második nap éppen olyan eredménytelennek bizonyult, mint az első. Senki sem ismerte fel a kisfiú által lerajzolt épületet sőt, még csak hasonlót sem láttak soha. Estére Harvey édesapja kezdte elveszíteni a türelmét.

– Hasztalan a kutatás! – mondta. – Legalább ötszáz embert megkérdeztem, és egyetlenegy sem akadt közöttük, aki legalább ehhez hasonlót látott volna!

– Nincs ebben semmi meglepő – felelt Harvey. – Nem hiszem, hogy bárki, aki látta a Házat, visszatért ebbe a világba. Mármost Wendellen meg rajtam kívül.

– Az lesz a legjobb, ha mindent elmondunk a rendőröknek – vélte az édesanyja –, és rájuk bízunk az ügy megoldását.

– És ugyan mit mondunk nekik? – emelte fel a hangját Harvey apja. – Talán azt, hogy szerintünk létezik egy Ház, valahol a ködben, amelynek tulajdonosa *varázserővel* bír, és gyerekeket lopkod? Nevetséges!

– Nyugodj meg, nyugodj meg, kérlek! – csitígtatta az asszony. – Együnk valamit, aztán majd mindent részletesen megbeszélünk.

Hazamentek, megvacsoráztak, majd ismét megtárgyalták az ügyet. Megoldást azonban most sem találtak. Mr. Hood az évek során olyan ügyesen eltüntette a nyomait, olyan bámulatosan elrejtette a csapdáit, hogy tökéletes védelmet biztosított magának a valós világ törvényeivel szemben. Az illúziókód mögé bújva talán máris talált egy-két új áldozatot Harvey meg Wendell helyett. Úgy tűnt, az idők végezetéig folytatni fogja gonosz tetteit, és senki sem leplezheti le, senki sem büntetheti meg.

Másnap Harvey apja bejelentette:

– Sehová sem jutunk el ezzel az ostoba nyomozással! Abba fogjuk hagyni.

– Elmész a rendőrségre? – kérdezte a felesége.

– Igen. Azt fogják kérni, hogy Harvey mindent mondjon el nekik, a lehető legrészletesebben. Mindent, amit csak tud. Nem lesz könnyű, fiam.

– Nem fognak hinni nekem – mondta Harvey.

– Éppen ezért először én beszélek majd velük. Keresek valakit, aki legalább végighallgat minket.

Reggeli után elsieltett. Az arca aggodalmas volt.

– Az egész az én hibám – mondta Harvey az anyjának. – Elveszítettük egymást, hosszú, nagyon hosszú ideig nem találkoztunk... És mindez csak azért következett be, mert *unatkoztam!*

– Ne hibáztasd magad – vigasztalta a mamája. – Időnként mindenki elkövet valami olyasmit, amit később megbán. Néha rosszul döntünk, és hibázunk.

Délelőtt az édesanyja vásárolni ment. Harvey magára maradt a kínzó gondolatokkal. Egyfolytában azon töprengett, hogyan lehetne visszacsinálni az egészet, helyrehozni a hibát. Hogyan szerezhethé vissza az éveket, amiket elloptak tőle és a szüleitől; hogyan érhetné el, hogy úgy éljen a szeretteivel, mintha semmi sem történt volna.

A szobájában, az ablak előtt üldögélt, és megpróbálta megoldani a problémát, amikor egyszer csak arra lett figyelmes, hogy a sarkon egy ismerős alak ácsorog. Kitárta az ablakot, és lekiáltott.

– Wendell! Wendell! Itt vagyok!

Lerohant a földszintre. Amikor kinyitotta az ajtót, a barátja kivörösödött arccal, izzadtan és könnyes szemmel már a házuk előtt állt.

– Mi történt itt? – kérdezte Wendell elfúló hangon. – Minden megváltozott! – Időként olyan hikegő hangokat hallatott, mint aki rengeteget sírt. – A papám elvált a mamámtól. Az anyám megöregedett. Jaj, nagyon, nagyon öreg lett, Harvey, és olyan kövér, hogy alig fér el a házunkban! – A kézfejjével megtörölte levedző orrát, szipogott egyet. – Ennek nem lett volna szabad megtörténnie! Ez így nincs jól! Ugye, nincs jól?

Harvey megpróbálta elmagyarázni neki, hogy a Ház mivel és hogyan tévesztette meg őket, ám Wendell nem volt olyan hangulatban, hogy fogékony legyen az efféle fejtegetésekre. Ő csupán egyetlen dologra vágyott: azt akarta, hogy érjen véget ez a rémálom.

– Azt akarom, hogy minden úgy legyen, mint régen! – nyüsztette.

– A papám elment a rendőrségre – mondta Harvey. – Mindent el fog mondani nekik!

– És? Vajon mit ér el vele? – kérdezte Wendell kétségbeesetten. – Sosem találják meg a Házat!

– Igazad van – bólintott Harvey. – Mi sem találtuk meg, pedig kerestük... A papám, a mamám, meg én. De hiába. Nagyon jól elrejtették.

– Jaj, de buta vagy! Hát persze, hogy *ők* nem látják! – mondta Wendell. – A Háznak semmi köze sincs a felnőttekhez! Nincs szüksége rájuk.

– Tényleg nincs... Csak gyerekeket akar. És lefogadom, valamennyi gyerek közül rád meg énrám vágyik a legjobban.

– Ezt miből gondolod?

- Majdnem a hatalmába kerültünk. Majdnem sikerült neki a terve... Mármost az, hogy örökre odaát tartson minket.
- Szerinted még mindig ezt akarja?
- Persze! Egészen biztos vagyok benne.
- Wendell a lábfejét bámulta.
- Szóval... Szerinted vissza kellene mennünk oda?
- Azt hiszem, a felnőttek, a papám, a mamám, a rendőrök... Közülük senki sem fogja megtalálni a Házat. Ha vissza akarjuk kapni a tőlünk elrabolt éveket, akkor nekünk magunknak kell megkeresnünk.
- Nem nagyon tetszik az ötlet – vallotta be Wendell.
- Nekem sem – mondta Harvey. Eszébe jutott, mielőtt elindulnak, üzenetet kellene hagynia a papájának meg a mamájának, máskülönbén szegények még azt hiszik, mindent csak álmodtak. – De meg kell tennünk. Nincs más választásunk.
- És... Mikor akarod megcsinálni?
- Most! – jelentette ki Harvey komor elszántsággal. – Már így is túl sok időt elvesztegettünk!

TIZENHATODIK FEJEZET VISSZA A BOLDOGSÁG BIRODALMÁBA

Mintha a Ház tudta volna, mit akarnak, és mintha visszahívta volna őket...

Ahogy kiléptek az utcára, a lábuk úgy viselkedett, mintha ismerné a ködfalhoz vezető utat. Nem kellett keresgélniük a helyes irányt, csak mentek, lépkedtek, és egyre közelebb jutottak céljukhoz.

– És mit csinálunk, ha majd ott leszünk? – kérdezte Wendell. – Talán elfelejtetted, hogy hajszálon múlt az életünk, amikor megszöktünk?

– Mrs. Griffin segíteni fog nekünk – mondta Harvey.

Wendell felszisszent.

– És mi van, ha Carna megbüntette?

– Akkor egyedül kell megcsinálnunk.

– Megcsinálni? Micsodát?

– Egyedül kell megtalálnunk Hoodot.

– De hiszen azt mondtad, hogy Hood halott!

– Nem hiszem, hogy a halál túl sokat jelentene a hozzá hasonló lényeknek – mondta Harvey. – Valahol a Házban kell lennie, Wendell, és

nekünk muszáj megtalálnunk. Akár tetszik, akár nem! Elrabolta tőlünk azt az időt, amit a mamánkkal meg a papánkkal tölthettünk volna. Ezeket az éveket csak akkor kaphatjuk vissza, ha szembenézünk vele.

– Most úgy beszélsz, mintha ez olyan egyszerű lenne! Tényleg az?

– Az egész Ház egy nagy csapda. Minden illúzió. Az évszakok. Az ajándékok. Ezt egyetlen percre sem szabad elfelejtenünk.

– Harvey... Nézd!

Wendell előre mutatott. Harvey első pillantásra megismerte az utcát. Harmincegy nappal korábban ugyanitt állt Rictusszal, és a lelkendezését hallgatta arról, hogy milyen csodálatos a ködfalon túli világ.

– Tehát ez az – mondta Harvey.

Különös volt az egész, de nem félt, pedig tudta, hogy egyenesen az ellenség karjai közé sétálnak. Úgy gondolta, jobb lesz szembenézni Hooddal és az illúzióival, mint egész életében azon tépelődni, mi történhetett Luluval.

– Felkészültél? – kérdezte Wendelltől.

– Mielőtt bemegyünk – válaszolta a barátja –, nem tisztázhatnánk valamit? Ha a Ház teljes egészében illúzió, akkor hogy lehet az, hogy éreztük a hideget? Hogy lehet az, hogy meghíztunk Mrs. Griffin sütitjétől, és...

– Fogalmam sincs! – vágott közbe Harvey. A kétségek jeges ujjal végigborzongatták a gerincét. – Nem tudom megmagyarázni, hogyan működik Hood varázslata. Csak annyit tudok, hogy elrabolta tőlünk azokat az éveket. És tudod miért? Hogy legyen mit ennie!

– Megette az... éveket?

– Pontosan. Hood olyan... olyan... *idővámpr!* – Ez a gondolat eddig meg sem fordult Harvey fejében, de ösztönösen érezte, lehet valami a dologban. Most már egészen biztos volt abban, hogy Hood vámpír. De nem ám valami közönséges kis vámpírocška: ő a vámpírok királya!

– Nem kellene magunkkal vinnünk egy keresztet, szentelt vizet, vagy valami hasonlót?

– Ilyesminek csak a mesékben lehet hasznát venni.

– De ha esetleg ránk támad...

– Akkor harcolunk.

– Igazán? És megmondanád, hogy mivel?

Harvey megvonta a vállát. Az igazat megvallva ezt ő sem tudta, de abban biztos volt, hogy feszületeknek és imádságoknak úgysem vennék sok hasznát, ha összecsapásra kerül sor.

– Elég a beszédből! – mordult rá Wendellre. – Ha nem akarsz átjönni, akkor maradj itt!

– Egy szóval sem mondtam, hogy nem megyek.

– Helyes. – Harvey elindult a köd felé.

Wendell követte. Amikor Harvey belépett a falba, hátranyúlt és megragadta barátja karját. Ugyanúgy tértek vissza, ahogy megszöktek: együtt.

A köd úgy fogta körül őket, úgy tapadt az arcukra, mintha valami átázott pokróc lenne. Harvey arra gondolt, talán a fal magában akarja tartani a két hívatlan látogatót, esetleg meg akarja akadályozni, hogy meggondolják magukat. Egy pillanattal később a szürke anyagtömeg megremegett, és kidobta magából a kisfiúkat.

Megérkeztek a fal túlsó oldalára.

Hood birodalmában éppen forró nyár volt, a lusta évszak. A Nap, amelyet a ködfal másik oldalán esőfelhők takartak, itt hét ágra süttött, és forró sugarakkal bombázta a Házat, meg mindent ami körülötte volt. A fák kecsesen hajladoztak a balzsamos szélben, a Ház ajtajai és ablakai, verandája és kéményei úgy ragyogtak, mintha újrafestették volna valamennyit.

Kellemes hangok; kellemes illatok a konyhából. Kellemes nevetés a nyitott ajtó túlsó oldaláról. Mintha minden üdvözölni akarta volna az érkezőket.

– Már majdnem elfelejtettem... – mormolta Wendell.

– Micsodát?

– Azt, hogy milyen... gyönyörű!

– Ne higgy a látszatnak – figyelmeztette Harvey. – Az egész illúzió. Ezt ne felejtsd el, rendben? Minden illúzió!

Wendell nem felelt. Szótlanul elindult a fák felé. A mézédés szellő úgy fogta körbe, mintha ölbe akarná kapni. Nem állt ellen, arra ment, amerre a légáramlat sodorta. Belépett az árnyékok közé.

– Wendell! – kiáltott rá Harvey. – Együtt kell maradnunk!

– Teljesen megfeledkeztem a kuckónkról! – mondta Wendell álmatagon, és felnézett a hatalmas fa tetejére. Emlékszel, milyen jól szórakoztunk odafenn?

– Nem! – Harvey elejét akarta venni annak, hogy a múlt megakadályozza tervük végrehajtását. – Nem emlékszem!

– De igen. Emlékszel – mosolygott Wendell. – Keményen dolgoztunk odafönt. Felmegyek. Látni akarom, hogy néz ki!

Harvey elkapta a karját.

– Nem mész!

– De igenis megyek! – vágott vissza Wendell. Kicsavarta a karját Harvey szorításából. – Azt csinállok, amit akarok. Nekem te nem parancsolsz!

Harvey a barátja üvege ssé váló szemébe nézett, és megértette, hogy a Ház varázsereje máris komoly hatást gyakorol Wendellre. Csak idő kérdése volt, hogy benne mikor szűnik meg az ellenállás. Hogy mi lesz azután? Lehet, hogy teljes egészében elfelejti, miért jött ide. Üres fejű, balga kölyökké változik, aki vigyorogva nézi végig, hogyan szívják ki belőle a lelket...

– Nem! – kiáltotta. – Nem hagyom, hogy ezt megtedd!

– Micsodát? – kérdezte Wendell.

– Dolgunk van! – rivallt rá Harvey.

– Kit érdekel?

– Engem. És öt perccel ezelőtt még téged is érdekelt. Jusson eszedbe, mit mondtam, Wendell!

A fák között ólálkodó szél mintha felszisszent volna.

– *Aaahh...* – mondta, mintha Harvey minden egyes szavát értené és azt is tudná, a kisfiú miért tért vissza. Még egyszer felsóhajtott, aztán elindult, hogy megvigye a híreket Mr. Hoodnak.

Harvey ügyet se vetett rá. Sőt elégedett volt.

– Gyerünk, csak rajta! – kiáltotta, amikor a szél elindult a Ház irányába. – Mondd meg neki! Mondd csak meg neki! – Wendellre nézett. – Velem tartasz, vagy menjek egyedül?

– Jól van, mehetünk együtt – válaszolta Wendell vígan. – Úgyis éhes vagyok.

Harvey a barátjára meresztette a szemét.

– Hát már semmire sem emlékszel abból, amiről odakint beszélünk?

– Dehogynem! – felelte Wendell. – Megállapodtunk, hogy... – Elhallgatott, a homlokát ráncolta. – Hogy... ízé...

– Ez a hely ellopta tőlünk az éveinket, Wendell!

– Hogyan csinálta? – Wendell értetlen arcot vágott. – Hiszen ez csak... csak... – A gondolatai megint kisiklottak. A megfelelő szavakat kereste, de hiába. – Ó, milyen csodálatos ez a nap! – A homloka kisimult, szája széles mosolyra húzódott. – Kit érdekel? Egy ilyen szép napon ki foglalkozik ilyesmivel? Inkább érezzük jól magunkat!

Harvey megrázta a fejét. Csak az idejét vesztegette, vagyis pontosan azt tette, amit Hood és a Ház akart. Ahelyett, hogy megpróbálta volna

meggyőzni Wendellt az igazáról, inkább sarkon fordult és elindult a ház irányába.

– Várj meg! – kiáltott utána Wendell. – Érzed a süti illatát?

Harvey érezte, és arra gondolt, ennie kellett volna valamit, mielőtt belevág ebbe a kalandba. Tudta, hogy a finom illatok is csupán illúziók, mégis összefutott a szájában a nyál. A gyomra egyre követelzőbben korgott.

Aztán eszébe jutottak az ólomállatkák, amelyek porrá omlottak a kezében, mikor kilépett a valós világba. Lehet, gondolta, hogy az a bizonyos „finom” süti valójában valami keserű massa, amit egyszerűen becsomagoltak az ízek csábító burkába...

Belekapaszkodott ebbe a gondolatba, mert tudta, hogy a Ház, amelybe be akar hatolni, tele lesz ilyen trükkökkel.

Wendell-lel a nyomában felsietett a verandára vezető lépcsőkön, és beviharzott a házba. Abban a pillanatban, amikor mindketten bejutottak, az ajtó nagyot döndülve becsapódott a hátuk mögött.

Harvey sarkon fordult. Végigfutott a hátán a hideg.

Az ajtót nem a szél csapta be, hanem...

Rictus!

TIZENHETEDIK FEJEZET SZAKÁCS, MACSKA, LÁDA

– Pompás, hogy visszajöttél, fiú! – mondta Rictus, és közben éppen olyan szélesen vigyorgott, mint mindig. – Mondtam is a többieknek, nem bírsz majd távol maradni innen. Senki sem hitt nekem. *Elment, hát elment*, mondták. *Többé nem látjuk*. Én azonban tudtam, hogy igazam van. – Lassú léptekkel elindult Harvey felé. Tudtam, nem éred be ilyen rövid látogatással, részt akarsz venni a többi mókában is!

– Éhes vagyok – panaszkodott Wendell.

– Szolgálj ki magad! – vigyorgott Rictus.

Wendell beszaladt a konyhába.

– Ó, barátom! – kiáltotta. – Ezt a rengeteg enivalót nézd!

Harvey nem válaszolt.

– Te nem vagy éhes? – kérdezte Rictus. Felvonta az egyik szemöldökét, de olyan magasra, hogy a szemüvege kerete fölé került. A

fülé mögé emelte a kezét. – Mintha egy éhes hasacska korgását hallanám...

– Hol van Mrs. Griffin? – kérdezte Harvey.

– Ó! Itt kell lennie valahol – felelt Rictus könnyedén. – De eléggé megöregedett. Manapság szinte az egész napot ágyban tölti, ezért kerestünk neki egy biztonságos, nyugodt helyet.

Miközben Rictus válaszolt, Harvey nyávogást hallott a nappaliból. Odanézett, és Tarka Macskát látta. Rictus elfintorodott.

– Tűnés innen, cicus! – fröcskölte. – Nem látod, hogy beszélgetünk?

Tarka Macskát azonban nem lehetett ilyen könnyen elzavarni. Odafutott Harveyhez, a lábához dörgölte a hátát.

– Mit akarsz? – kérdezte a kisfiú. Leguggolt, és megsimogatta a macskát.

Tarka Macska hangosan dorombolt.

– Hé-kás, ez remek! – Rictus udvariasnak látszó mosoly mögé rejtette dühét. – Kedveled a cicát, és ő is szeret téged. Mindenki boldog, igaz?

– Én nem – mondta Harvey komoran.

– Szabad tudnom, hogy miért nem?

– Itt felejtettem az ajándékaimat, és nem tudom, hol vannak.

– Semmi baj! Mindet megkeresem neked!

– Megtennéd? – kérdezte Harvey.

– Persze, kölyök. – Rictus ismét ugyanolyan kedvesen beszélt, mint első találkozásukkor. – Ezért vagyunk itt. Mindent meg kell adnunk nektek, amire a szívetek vágyik.

– Azt hiszem, talán a szobámban maradtak...

– Igen, mintha én is ott láttam volna őket. Te csak maradj itt. Mindjárt visszajövök.

Kettesével, hármásával véve a fokokat, felszaladt a lépcsőn. Közben fűtyült; a hangsor még véletlenül sem volt dallamos. Harvey megvárta, míg eltűnik a szeme elől, aztán elindult, hogy megnézzze, mi történt Wendellel. Tarka Macska eloldalgott mellőle.

– Ah! Ezt nézd meg! – kiáltotta egy hang, amikor megállt a konyha ajtajában.

A hihetetlenül sovány Virgonc volt az. A tűzhelynél állt; az egyik kezével három tojást dobált a levegőbe, a másikban palacsintasütőt tartott, és három, már kisütött, lapos tésztával zsonglörködött.

– Milyet szeretnél? Édeset, vagy inkább savanykásat?

– Semmilyen – felelte Harvey.

– Pedig mindegyik nagyon finom – szuszogott Wendell, aki szinte eltűnt az előtte tornyosuló, már kiürített tányérok mögött. – Kóstold meg az almást! Remek!

Harvey alig bírta ellenállni a kísértésnek. Éhes volt, de tudta, az ételek, a palacsinták nem valódiak. Porból van mind. Komoly erőfeszítést kellett tennie, hogy erről egyetlen pillanatra se feledkezzen meg.

– Talán egy kicsit később – mondta, és elkapta a tekintetét a szirupban úszó sütikről, a hatalmas tálakban várakozó fagyalthalmokról.

– Hová mész? – kérdezte Virgonc.

– Rictus az ajándékaimat keresi...

Virgonc elégedetten elmosolyodott.

– Szóval minden visszatér a rendes kerékvágásba, hm? Pompás! Okosan döntöttél.

– Hiányzott ez a hely...

Kisietett a konyhából, mert tudta, Virgonc esetleg észreveheti rajta, hogy hazudik. Visszament a nappaliba, ahol Tarka Macska várt rá.

A macska ránézett.

– Mit akarsz? – kérdezte tőle Harvey.

Tarka Macska elindult a lépcsősor felé, aztán megtorpant és hátranézett.

– Mutatni akarsz valamit? – suttogta a kisfiú.

A macska erre megint elindult. Harvey követte. Arra számított, felmennek a lépcsőn, ám a macska hirtelen balra fordult, és bevezette Harveyt az egyik keskeny folyosóra, egy olyan ajtóhoz, amit a kisfiú korábban még sosem vett észre.

Harvey lenyomta a kilincset. Hiába: az ajtót kulcsra zárták. Tarka Macskára nézett. A kedves állat az egyik közeli asztalka lábához dörzsölte felpúpozott hátát. Az asztalon egy faragott fadoboz állt. A dobozban egy kulcs lapult.

Harvey az ajtóhoz ment, kinyitotta a dobozban talált kulccsal, szélesre tárta. Falépcsőket látott maga előtt. Egy lefelé vezető lépcsősort. A legelső fokok belevesztek a sötétségbe.

Lentről savanykás, áporodott szag csapott az ajtó irányába. Harvey a legszívesebben visszafordult volna, ám Tarka Macska elfutott mellette, és belevetődött a sötétségbe.

Harvey a nyirkos falra szorította a kezét, és a macskát követve lement a lépcsősoron. Menet közben megszámolta a fokokat.

Ötvenkét lépcsőfok...

Mire leért, a szeme hozzászokott a homályhoz. Körbefordult. A barlangszerű helyiség üres volt, eltekintve némi törmeléktől, meg egy vastag portakaró alatt heverő, hosszúkás faládától.

– Mi ez? – kérdezte a kisleány ságva Tarka Macskától. Tudta, hogy az állat nem fog megszólalni, de bízott benne, hogy legalább valami jellel válaszol.

Tarka Macska előreszaladt, felugrott a láda tetejére, és karmolászni kezdte a tetejét.

Harvey kíváncsisága erősebbnek bizonyult a félelménél. Elindult, hogy felnyissa a ládát.

Mit kereshet itt egy ilyen hosszúkás láda? Miért zárták el ide? Talán ebbe fektették bele Carnát, miután sebzetten és tépetten hazavonszolta magát? Lehet, hogy az a bestia utasította Tarka Macskát, hívjon ide valakit, aki segíthet neki kiszabadulni?

Még közelebb ért a ládához. Már azt is látta, hogy fedele és az oldala közötti résben fehérlik valami. Zsinór? Pánt? Rojt?

Egy... kendő csücske!

Az egész Házban egyetlen személy élt, aki kendőt hordott.

– Mrs. Griffin! – suttogta Harvey elhülve. A láda teteje alá feszítette az ujjait. – Mrs. Griffin? Odabent van?

Bentről tompa dobbanás hallatszott.

– Kiszabadítom magát! – ígérte Harvey. Megfeszítette az izmait, és megpróbálta felemelni a láda tetejét.

Ekkor vette észre a lakatot.

A ládára rálakatolták a tetejét!

Körülnézett, valami szerszámot keresett. Csak két jókora követ talált. Kézbe vette őket, visszafutott a ládához.

– Ez most elég hangos lesz – figyelmeztette Mrs. Griffint.

Az egyik követ vésőként, a másikat kalapácsként használva nekiesett a lakatnak. Kék szikrák pattantak a levegőbe. Keményen ütött, de nem tett kárt a fémlakásban. Nem adta fel. Ütött, lihegett, megint ütött, és végül...

A lakat megadta magát, szétnyílt és a padlóra koppant.

Harvey mozdulatlanra dermedt; a kétely megcirógatta a homlokát. Mi van, ha mégis Carna fekszik ebben a csúf ládában?

Fújta egyet, megvonta a vállát, elhajította a köveit, és felemelte a fedelet.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET A KESERŰ IGAZSÁG

Majdnem felkiáltott, amikor belenézett a ládába. Szegény Mrs. Griffin feküdt benne. Borzasztóan sápadt volt, a szeme kivörösödött a sok sírástól.

– Jaj, Mrs. Griffin! Ki tette ezt magával?

Az asszony köhögött néhányat, azután megszólalt; hangja rekedt suttogás volt csupán.

– Köszönöm, édeském, köszönöm! – mondta. – De jaj...! Nem lett volna szabad visszajönnöd! Túl veszélyes ez a hely.

– Ki tette ezt magával?

– Virgonc meg Rictus.

– De ő adta ki a parancsot, igaz? – Harvey kisegítette az idős asszony a ládából. – Ne mondja, hogy már nem él, mert tudom, hogy ennek az ő esetében nincs jelentősége. Hood itt van a Házban, igaz?

– Igen. – Mrs. Griffin a kisfiúra támaszkodva kimászott a ládából. – Igen, itt van. De nem úgy, ahogy gondolod... – Sírva fakadt; a könnyek elfojtották szavait.

– Semmi baj! – mondta Harvey. – Minden rendbe fog jönni.

Mrs. Griffin az arcához emelte a kezét.

– Azt hittem... már azt hittem, sosem fogok sírni! Nézd, mit tettél!

– Sajnálom – mondta Harvey.

– Ó, ne, ne sajnáld, kedveském! Ez *csodálatos!* – Az asszony a kisfiúra mosolygott a könnyei mögül. – Megtörted az átkot, amit rám bocsátottak!

– Miféle átkot?

– Ó, hosszú lenne elmondani azt!

– Szeretném tudni!

– Én voltam az első gyermek, aki eljött Hood Házába – mondta Mrs. Griffin. – Ez sok, nagyon sok évvel ezelőtt történt. Akkor még csak kilencéves voltam... Tudod, elszöktem hazulról.

– Miért?

– A cicám meghalt, az apám pedig nem engedte, hogy másik kerüljön a házhoz. Tudod, mit kaptam Rictustól azon a napon, amikor megérkeztem ide?

– Három macskát?

– Tehát már tudod, hogy működik a Ház – bólintott Mrs. Griffin.

– Igen. Mindent megad az embernek, amit kíván.

– Én macskákra vágytam, és egy otthonra, meg...

– És még mire?

– Egy másik apára. – Mrs. Griffin az emlékek hatására félve megremegett. – Azon az estén találkoztam Hooddal. Vagyis... Hallottam a hangját.

Tarka Macska a gazdája lábához sündörgött. Az asszony lehajolt, ölbette kedvencét.

– Hol hallotta a hangját? – kérdezte Harvey.

– A padláson. A Ház legfelső részén. Azt mondta, hogy... Hogy is volt? *Ha itt maradsz, örökkön örökké, sosem halsz meg! Megöregszel, de az idők végezetéig élni fogsz, és soha többé nem sírsz!*

– Ez volt a kívánsága, Mrs. Griffin?

– Ostoba voltam, és... Igen. Ezt akartam. Tudod, nagyon féltem. Rettegtem attól, hogy egyszer ugyanúgy eltemetnek majd, mint az első cicámat. – A sápadt, vén arcon kövér könnyecseppek gördültek végig. – Menekültem a halál elől...

– Egyenesen ide, ebbe a Házba – bólintott Harvey. – A Halál Házába.

– Ó, nem, gyermekem. Tévedsz! Hood nem azonos a Halállal. – Mrs. Griffin letörölte a könnyeit, hogy tisztábban lássa Harveyt. – A Halál természetes dolog. Hood nem az. Most már szíves-örömezt találkoznék a Halállal. Úgy üdvözném, mint egy jó barátot, akit eddig elkergettek az ajtóm elől. Túlságosan sok mindent láttam már, kedveském. Túl sok évszakot, túl sok gyermeket...

– Miért nem próbálta megállítani Hoodot?

– Sosem voltam elég erős. Csak annyit csinálhattam, hogy megpróbáltam boldoggá tenni az ide kerülő gyerekeket.

– Hány éves, Mrs. Griffin?

– Ki tudja? – Az asszony Tarka Macskára hajtotta a fejét. – Napok alatt felnőttem, aztán megint csak napok alatt megöregedtem. Az idő? Számomra már nem jelent semmit. Néha szerettem volna megkérdezni a gyerekektől, milyen évet írnak odakint, de...

– Megmondhatom, ha akarja.

– Ne! – Mrs. Griffin a kislány ajkára szorította a mutatóujját. – Nem akarom tudni, hány év roppent el így. Túlságosan fájna a bizonyosság.

– Akkor mit akar?

– Meghalni. – Az asszony halványan elmosolyodott. – Kicsusszanni ebből a testből, és feljutni a csillagok közé.

– Ez történik a halál után?

– Én ebben hiszek. Hood azonban nem hagyja, hogy elmenjek. Soha nem engedi meg. Így áll bosszút rajtam azért, mert segítettem nektek a szökésben. Kék Macska okos volt, nem jött vissza ide, félt a büntetéstől. Sajnos őt is varázslat hozta létre, és így odakint...

– Eltűnt – bólított Harvey. Elgondolkozott. – Hood el fogja eresztetni magát, Mrs. Griffin – jelentette ki Harvey. – Megígérem! Rá fogom bírni!
Az asszony megrázta a fejét.

– Bátor vagy, kedveském, de ő egyikünket sem ereszti el. Valami iszonyatos üresség van benne, amit meg akar tölteni. Azt hiszi, ha elrabolja másoktól az éveket, ha elveszi mások lelkét, akkor sikerül elérnie a célját. De téved! Az az üresség olyan, akár a feneketlen verem, és mindannyian...

– Mindannyian oda fogtok kerülni! – szólalt meg egy zsíros hang.

Marr levonszolta hájas testét a lépcsősor aljába.

– Már mindenütt kerestünk – nézett Harveyra. – Jobban teszed, ha velem jössz, te gyerek!

A kisfiú felé nyújtotta a kezét. Harvey tisztán emlékezett arra az éjszakára, amikor Marr átváltoztatta.

– Gyere! Gyere csak! – búgta a hájas asszonyság. – Kihúzhatlak a bajból, csak hagyd, hogy valami engedelmes lényé változtassalak! Mr. Hood imádja az engedelmes lényeket, a bolhákat, a kukacokat, a buta kutyákat. Gyere, gyere ide, gyermekem! Siess!

Harvey körülnézett a helyiségben. Nem volt más kijárat, csak az, amit Marr eltorlaszolt a testével. Tudta, ha fel akarja vezetni Mrs. Griffint a napra, a világosságba, valahogy keresztül kell jutniuk ezen az eleven, hájas akadályon.

Előrelépett. Marr mosolyra húzta fogatlan száját.

– Jól van, gyermekem. Jól van! – mondta.

– Ne! – kiáltott fel Mrs. Griffin. – Bántani fog!

– Hallgass, vénasszony! – mordult rá Marr. Csúf, zöldes szeme ismét Harveyra villant. – Ez a gyerek tudja, mi jó neki. Ugye, fiacskám, tudod?

Harvey nem felelt. Eltökélten haladt Marr felé. A természetes asszonyság ujjai meghosszabbodtak, a puffedt kezek a gyerek irányába nyúltak.

– Mindig is engedelmes, jó kisfiú voltál – folytatta Marr. – Lehet, hogy mégsem változtatlak kukaccá. Mi szeretnél lenni? Mondd meg! Mondd meg, mi van a szívedben...

– Ne az én szívemmel foglalkozzon! – mondta Harvey, és Marr felé nyújtotta a kezét. – Mi a helyzet a sajátjával?

Marr meghökkent.

– Az enyémmel?

– Igen. Maga mi szeretne lenni? Miről álmodik?

– Én sosem álmodom.

– Meg kéne próbálnia. Ha képes arra, hogy belőlem kukacot, vagy denevért, vagy bármi mást csináljon, akkor saját magát is át tudja alakítani. Vagy mégsem?

Marr arcán a csodálkozás lassan rémületté változott. Meghosszabbodott ujjai visszahúzódtak önmagákba. Harvey villámgyorsan felemelte a kezét, a vastag ujjak közé fűzte a sajátjait.

– Mi akar lenni? – kérdezte éles hangon. – Gondolkozzon!

Marr megtántorodott. Érezte, varázsereje az ujjain keresztül átáramlik a fiúba. Megpróbálta átváltoztatni Harveyt, ám a kisfiú már nem akart vámpír lenni, kukac meg végképp nem. Harvey önmaga akart maradni, ezért a mágia nem gyakorolt rá hatást. Az energiák mozgása megfordult, a varázs visszajutott Marrba.

Marr úgy reszketett, mintha jeges vízbe merítették volna.

– Mit... művelsz?!

– Mondja meg, mi van a szívében! – kiáltott rá Harvey.

– Nem mondom! – felelte Marr, és megpróbálta kiszabadítani az ujjait a kisfiú ujjai közül.

Még sosem fordult elő, hogy az áldozatai szembeszegültek vele. Még sosem kényszerült rá, hogy használja puha és petyhüdt izmait; nem volt gyakorlata az ilyesmiben. Húzta, húzta a kezét, de hiába.

– Eressz el! Ha bántasz, Mr. Hood megbüntet!

– Nem bántom magát – válaszolta Harvey. – Csak lehetővé teszem, hogy valóra váljanak az álmai. Maga is ezt akarta tenni velem, igaz?

– Nem akarom, hogy valóra váljanak! – rikoltotta Marr, és rázta, visszafelé húzta a kezét.

Harvey azonban nem eresztette. Közelebb lépett hozzá, és úgy tett, mintha át akarná ölelni a hájas derekat.

– Ne...! Ne! – nyögte Marr. Képtelen volt megfékezni azt a varázserőt, amit Harvey ellen akart felhasználni. Képtelen volt megállítani a folyamatot. Az energiák beáramlottak a testébe, amelyből a maradék erő is kiröppent.

Marr összeroskadt.

– Jaj! – zokogta. – Jaj, te átkozott kölyök!

Vajon miről álmodhat? Harvey csak találgatni tudott. Vajon mivé fog átváltozni?

Marr egyre jobban összezsugorodott. Először akkora lett, mint Harvey, aztán már csak a válláig, a derekáig, a térdéig ért a kisfiúnak. A hangja elvékonyodott.

– Miről álmodik? – kérdezte Harvey, miközben Marr pici ujjai kicsúsztak az ő ujjai közül.

– Semmiről... – válaszolta Marr. – Semmiről... és ezért... most... semmivé válok... – A parányi test elveszett a földön heverő ruha redői között. – Semmivé... – Azon a helyen, ahol egy perccel korábban még a félelmetes, óriási test állt, most már csak a hatalmas ruha hevert gyűrött kupacban. – Semmivé...

Marr eltűnt. A saját mágiája változtatta semmivé.

– Megcsináltad! – örvendezett Mrs. Griffin. – Gyermezem, sikerült!

– Eggyel végeztem, de három még hátravan.

– Három?

– Rictus, Virgonc, meg persze Hood.

– Carnáról megfeledkeztél?

– Hát még mindig él?

Mrs. Griffin bólintott.

– Sajnos. Minden éjjel hallottam a rikoltozását. Bosszút akar állni rajtad.

– Én pedig vissza akarom kapni az éveimet! – mondta Harvey. Megfogta Mrs. Griffin karját (az asszony még mindig az ölében tartotta Tarka Macskát), átvezette őt a lépcsőhöz. – És visszaszerzem, Mrs. Griffin. Kerül, amibe kerül, de visszaszerzem!

Mrs. Griffin a ruhahalomra, Marr holmijára nézett.

– Talán képes vagy rá – mondta halkán. – Az összes gyerek közül, aki valaha megfordult ezen a helyen, talán éppen te vagy az, aki képes legyőzni Hoodot a saját játékában.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET PORRÓL VÉTETTÜNK. PORRÁ LESZÜNK

Rictus a lépcsősor tetejénél várt rájuk. A mosolya kedves volt – a hangja kevésbé.

– Szóval, kisember, most már varázslónak mondhatod magad. Milyen érzés, hogy eltűntetted valakit?

– Nem ő tüntette el Marrt – mondta Mrs. Griffin. – Marr sosem létezett. Ahogy ti sem.

– Nem létezőnk? – kérdezte Rictus. – Ha nem élőlények vagyunk, akkor micsodák?

– Illúziók – mondta Harvey. Eltolta Mrs. Griffint meg a macskáját Rictus mellett. – Itt minden csak illúzió.

Rictus ostoba vihogással követte őket.

– Mi ilyen vicces? – Harvey kinyitotta a bejárati ajtót, hogy kieressze Mrs. Griffint a napra.

– Hogy micsoda? Hát te! – válaszolta Rictus. – Azt hiszed, mindent tudsz, de Mr. Hoodot nem ismered!

– Hamarosan erre is sor kerül. Menjen, Mrs. Griffin, melegedjen. Mindjárt visszajövök.

– Légy óvatos, gyermekem!

– Az leszek. – Harvey becsukta az ajtót.

– Különös szerzet vagy. – Rictus arcáról leolvadt a mosoly. A foga már nem csillogott vakító fehéren, az ábrázata maszkszerűvé változott. – Ha akarnám, most megbüntethetnék. – Hangja elvesztette korábbi dallamosságát.

– Lehetséges – mondta Harvey. – De nem fogod megtenni.

– Miből gondolod?

– Abból, hogy az uraddal van találkám.

Harvey az emeletre vezető lépcső felé indult, ám mielőtt odaérhetett volna, egy sötét alak pattant elő. Virgonc. A tálcán, amit a kezében tartott, almás sütemény és fagyalt volt.

– Hosszú ez a lépcső! – mondta. – Mielőtt nekivágsz ennek a nagy útnak, egyél valamit!

Harvey a tálcára nézett. Az aranybarna sütin porcukor fehérlett, a fagyú édesen olvadozott. Csábító látvány volt.

– Rajta! – mondta Virgonc. – Megérdemelsz egy kis kényeztetést.

– Nem, köszönöm – felelte Harvey.

– Miért nem? – Virgonc a sarkára állt, és gyorsan körbefordult. – Nézd, milyen szép! Tudod, milyen finom?

– Tudom, miből készült.

– Hát persze! Almából, fahéjból, meg...

– Nem! Én azt is tudom, hogy *valójában* miből készült. – Harvey a süteményre nézett, és egyetlen másodpercre megpillantotta a valóságot; látta azt a szürke port és hamut, amiből ezt az illúziót megalkották.

– Talán azt hiszed, hogy megmérgeztem? – vigyorgott Virgonc. – Erről van szó?

– Ez sem lehetetlen. – Harvey még mindig a süteményt figyelte.

– Pedig nem! – mondta Virgonc. – Bebizonyítom!ú

Harvey hallotta, hogy Rictus figyelmeztetően felkiált, ám Virgonc füléhez nem jutott el a hang. Megfogta az egyik süteményszeletet, beledugta a fagyaltba, aztán a szájához emelte.

Bekapta.

Becsukta a száját.

– Ne nyeld le! – ordított rá Rictus.

Elkészt a figyelmeztetéssel. A falat lecsúszott. Egy másodperccel később Virgonc elejtette a tálcát, és a gyomrához kapta a kezét.

– Jaj nekem! – nyöszörögte. Kinyitotta a száját, és kifújta egy apró porfelhőt. – Hát ez meg micsoda?! – Harvey felé kapott. – Mit... tettél? – köhögte. – Ezt te csináltad, igaz? – Újabb porfelhőt böfönt. – Mi vagy te? Varázsló?

Harvey könnyedén lerázta, magáról Virgonc kezét.

– Itt minden porból van. Porból, homokból, hamuból. Minden étel! Minden ajándék! Minden!

– Segítség! – visított Virgonc. A szájához kapta a kezét. – Segítsen már valaki!

– Rajtad már nem lehet segíteni – szólalt meg egy komor hang.

Harvey körülnézett. Rictus hátrálni kezdett, a kezét széttárt ujjakkal az arcára, szorította. Az ujjai között Virgoncot bámulta; vacogott a foga, ahogy kimondta a rettenetes igazságot.

– Nem lett volna szabad megenned a sütit. Ez most emlékeztetni fogja a testedet, hogy miből vagy.

– És miből vagyok?

– A fiú igazat beszélt. Porból és hamuból!

Virgonc hátravetette a fejét és felüvöltött.

– NEEEEEE...! JAJ!

A teste valóban emlékezett arra, miből hozták létre, mi volt azelőtt, hogy Hood varázsereje Virgonccá változtatta. És most az eredeti anyag vissza akarta nyerni saját formáját. A varázs megtört, a por ismét por, a hamu újra hamu akart lenni. Virgonc egy hosszú percig csak állt, aztán még egyszer Harveyra nézett és...

– Mr. Hood! – nézett fel az emelet irányába. – Segítsen!

A Ház felső részéből azonban nem érkezett válasz. Rictus is hallgatott.

A következő pillanatban csak egy akkora kupac por és hamu szürkélt Virgonc helyén, amennyit egy homokozóvödörbe is bele lehet lapátolni.

A lépcsőre hulló port felkapta a valahonnan betörő szél.

– Mi történt? – jelent meg Wendell a konyha ajtajában. Az arcán ketchup piroslott. A lépcsőt borító porrétegre nézett. – Ez meg hogy került oda? Ma nem takarítottak, vagy mi a szösz?

Harvey nem felelt.

– Mi történt? – ismételte Wendell. – Valaki szőnyeget porolt?

– Kettőnek vége – mormolta Harvey.

– Mit mondtál? – kérdezte Wendell.

Harvey körülnézett az előtérben; Rictust kereste. Hood harmadik szolgálja azonban megszökött.

– Nem érdekes – felelt Harvey a barátja kérdésére. Befejezted az evést?

– Igen.

– Jó volt az étel?

Wendell elvigyorodott.

– Jó!

Harvey megcsóválta a fejét.

– Most meg mi van? – kérdezte Wendell.

Harvey már-már kimondta, hogy ez azt jelenti, nem számíthat a barátja segítségére, hogy egyedül kell felmennie és szembenézni Mr. Hooddal, ám végül inkább hallgatott. Mi értelme lenne megbántani? Különben se venné nagy hasznát, ha harcra kerül sor.

– Mrs. Griffin odakint van.

– Szóval... Megtaláltuk?

– Meg.

– Megyek, köszönök neki – mondta Wendell vidáman.

– Jó ötlet.

Wendell az ajtóhoz sietett, megfogta a kilincset, de mielőtt lenyomta volna visszafordult.

– Hol leszel?

Harvey nem válaszolt. Már az első lépcsőfordulóhoz közeledett; nem sok választotta el attól, hogy szembenézzen azzal a valamivel, ami a sötét padláson várt rá.

A TOLVAJOK TALÁLKOZÁSA

Azt felfedezni és elfogadni, hogy a süti és a fagylalt nem más, mint illúziólepellet letakart por és hamu, valójában nem volt nehéz és veszélyes, viszont felmenni azon a félelmetes lépcsősoron, s közben leleplezni a Ház többi trükkjét... Ez már egészen más lapra tartozott. Harvey, ahogy egyre feljebb jutott, újra és újra körbenézett. Olyan apró részleteket, réseket és lékeket keresett, amelyek alá bedughatta józan esze ujjait, hogy lefeszegesse az igazságról az álarcot, és megpillanthassa, milyen szörnyeteg viseli a kedves lények maszkját. Közben végig ott motoszkált a fejében a legnagyobb kérdés: miből épült a Ház, ha lakói és a benne található tárgyak mindegyike porból és hamuból van?

A Ház jól őrizte titkait. A kisfiú egyetlen olyan dolgot sem talált, aminek segítségével leleplezhette volna a hazugságait. A meleg, a nyár, a színek, az illatok – minden valódinak tűnt, és igazinak érezte a szellőt, a napsugarakat is. Feljutott a lépcsősor legtetejére, de a Ház még itt, ezen a sötétségbe burkolózó helyen is tovább játszott a zavaró bűjőcskát.

Öt ajtót látott maga előtt; mind az öt résnyire nyitva maradt. És mintha mind az öt ugyanazt az üzenetet próbálta volna eljuttatni hozzá:

– Itt nincsenek titkok! Itt semmit sem rejtegetnek az elől, aki meg akarja ismerni az igazságot. Gyere, nézz be ide! Gyere és lásd! Gyere csak, ha elég bátor vagy hozzá!

Harvey elég bátor volt, de mégsem azt tette, amire a Ház számított. Alaposan megvizsgálta az ajtókat, majd úgy döntött, nem foglalkozik velük. Lement az első emeletre, az egyik hálószobában kiválasztott egy jó erős széket, amit aztán felvitt a legfelső szintre. A folyosón letette terhét, felállt rá, és belökte a padlásra nyíló csapóajtót.

Nem volt könnyű felkapaszkodni, de megcsinálta. Amikor aztán lihegve, izzadva végigterült a padlástér padlóján, tudta, hamarosan találkozni fog azzal, akit keres. Nemsokára meglátja Hoodot! Igen, a Vámpírkirálynak valahol itt kell lennie. Jobb helyet nem is találhatott volna magának, mint a poros, piszkos, félhomályos és pókhálós padlás.

– Hol van? – kérdezte Harvey. Hiba lett volna azt feltételezni, hogy meg tudja lepni ellenfelét. Tisztában volt azzal, Hood azóta szemmel tartja, hogy elindult a lépcsőn. – Jöjjön elő! Látni akarom, hogy néz ki egy ilyen... idétolvaj!

Semmi válasz, de aztán...

A padlástér egyik távoli zugából mély morgást hallott. Nem várta meg, hogy a szeme hozzászakjon a homályhoz, azonnal elindult a hang irányába. A deszkák hangos recsegéssel tiltakoztak az ellen, hogy rájuk lépjen.

Kétszer is megállt, hogy körülnézzen. Valahonnan fentről is zajt hallott. Lehet, hogy egy csapdába esett madár, ami most kétségbeesetten próbál visszajutni a szabad ég alá? Vagy csótányok neszeznek? Talán bogarak nyüzsögnek a feje fölött nyújtózkodó gerendákon?

Ráripakodott magára, hogy verje ki a fejéből az ilyen zavaró gondolatokat, és összpontosítson inkább Hoodra. Éppen elég oka volt a félelemre, nem kellett kitalált veszélyforrásokkal idegesítenie magát.

A padlás amolyan raktárféle volt; ellenfele poros festmények, pókhálókkal borított régi bútorok között rejtőzködött. Vagy lehet, hogy nem is itt van? Akkor meg mi volt az az izé, ami az előbb megmozdult az egyik sarokban?

– Hood? – Hunyorogni kezdett, azt remélte, így jobban szét tudja választani egymástól az árnyékokat. – Mit csinál idefent, egyedül?

Előrébb lépett, és rádöbrent: tévedett. A lény, amely a padláson bujkált, nem a titokzatos Mr. Hood volt. Már látta ezt az alakot.. Olyan, mint egy repülő őshüllő...

Carna!

A lény félig kiemelkedett a fészkéből, és Harvey felé kapott a csőrével. A kisfiú botladozva hátrálni kezdett. Három lépést se tudott volna megtenni addig, amíg a szörny lecsap rá, ám Carna szerencsére még nem heverte ki sérüléseit, ezért korántsem volt olyan gyors, mint régebben.

Carna dühödten félresöpört néhány széket és dobozt, majd fájdalmas rikoltással, vergődve prédája után vetette magát. Harvey egyetlen másodpercre sem vette le róla a szemét. Hátrált és figyelt, de az agyában végig ugyanaz a kérdés zümögött. *Hol lehet Hood?* Ez volt a legnagyobb rejtély mind közül. Mrs. Griffin biztosra vette, hogy a nagymester valahol idefent rejtőzködik, de Harvey – bár már végigvizsgálta az egész padlást – nem bukkan rá. Senkit sem talált idefent, csak Carnát.

Carnát, aki a csapóajtó felé üzte.

Harvey menet közben még egyszer belesett a kacsatok mögé, az árnyékok közé; abban reménykedett, hogy esetleg mégis megpillantja Hoodot.

Észrevett valamit. Az alak nem hasonlított emberre, leginkább olyan volt, mint egy teniszlabda. Úgy ragyogott, mintha csillagfény tündökölne a belsejében. Megmozdult, és a tető felé emelkedett.

Harvey megfeledkezett üldözőjéről, döbbsen figyelte a felfelé szálló gömböt, amihez még egy, aztán egy harmadik, majd egy negyedik csatlakozott. A látvány annyira lekötötte a figyelmét, hogy nem nézett a lába elé. Megbotlott és elesett, végigterült a kemény deszkákon. A fájdalom vörös ködén keresztül felpillantott a tetőre, és...

És Hood teljes méltóságában megjelent fölötte!

Hood torz arca a tető egész belső felületét elfoglalta. A szeme fekete gödör volt a gerendák között, az orra nevenségesen lapos és széles, olyan, akár az óriás denevérek pofája; a szája ajaktalan, és legalább tíz láb széles. A hangja pedig... Mintha ócska ajtók nyikorgását, régi kémények huhogását és ablaktáblák csapkodását keverték volna össze.

– *Gyermek! Fájdalmat hoztál az Édenkertembe! Átok reád!*

– Miféle fájdalmat? – kiáltott vissza Harvey. A félelem már a csontjait is megremegtette, de tudta, most az egyszer nem mutathatja ki, mit érez. Illúziókkal fog harcolni az illúziók ellen; azt teszi majd, amit ellenfele: eljátssza, hogy bátor. – Csak eljöttem azért, ami az enyém. Ez minden.

Hood beszippantotta a szájába az egyik lebegő gömböt, amiben azon nyomban kialakult a csillagfény.

– *Marr eltűnt. Virgonc is eltűnt. Miattad!*

– Sosem éltek.

– *Talán nem hallottad a zokogásukat? A könnyörgésüket?* – Hood homlokán dühösen elmélyültek a ráncok. – *Nem sajnáltad meg őket?*

– Nem – jelentette ki Harvey határozottan.

– *Akkor én sem foglak megsajnálani téged!* – érkezett a krákogó, reszelős hangú válasz. – *Tétlenül fogom végignézni, ahogy szegény kis Carnám szőröstül-bőröstül felfal.*

A kisfiú Carna irányába lesett. A bestia időközben megtorpant, de támadó pózban, ugrásra készen állt. Csőre Harvey lábától alig néhány arasznyira hegyesedett.

Most, hogy a szörny egyhelyben állt, Harvey alaposan végigmérte. Rettenetes sebei voltak, a fejét ernyedten lógatta, és mintha minden egyes lélegzetvétel fájdalmat okozott volna neki.

Harveynak hirtelen eszébe jutott valami, amit Mrs. Griffintől hallott.

„Most már szíves örömet találkoznék a Halállal. Úgy üdvözlém, mit egy jó barátot, akit eddig elkergettek az ajtóm elől..”

Lehet, hogy Carnára nem a csillagok várnak; talán egyszerűen vissza fog térni a Semmibe, oda, ahonnan Hood előhívta, de... Igen. Kétségtelen, hogy ő is barátként üdvözlőné az elmúlást. Fáradtnak tűnt, sebzett volt, és nem a saját akaratából maradt életben, hanem mert gazdájának, Hoodnak még mindig szüksége volt szolgálataira.

– *Milyen kár...* – mormolta a hang a gerendák közül.

– Micsoda? – Harvey ismét Hood felé fordult, aki közben még két világító gömböt bekapott.

– *Hogy elvesztelek téged. Mivel vehetnélek rá arra, hogy gondold meg magad? Végül is, nem okoztam kárt neked. Nem bántottalak. Mi lenne, ha mostantól kezdve megint itt élnél? Nyugodtan, békességben...*

– Elloptad tőlem azt a harminc évet, amit a mamámmal meg az apámmal tölthettem volna! – mondta Harvey. – Ha itt maradok, mástól is megfosztasz!

– *Csak azokat a napokat vettem el tőled, amikre úgysem volt szükséged!* – tiltakozott Hood. – *Az esős napokat. A szürke napokat. Azokat, amelyeknek a végét kívántad. Ez talán bűn?*

– Nem tudtam, mit veszítetek!

– *Ah!* – mondta Hood szelíden. – *De hiszen ez mindig így van, nem igaz? A dolgok kicsúsznak a kezeid közül, és csak akkor jössz rá, milyen fontosak, amikor már elvesztetted őket. Ám ami elmúlt, annak vége, Harvey Swick!*

– Nem! – kiáltott fel Harvey. – Vissza fogom lopni, amit elraboltál tőlem!

Hood két szemgödreben fény lobbant.

– *Fényesen égsz, Harvey Swick! Sosem láttam olyan fényes lelket, mint a tiéd.* – Hood alaposabban szemügyre vette a kisfiút. – *Most már értem...*

– Mit?

– *Azt, hogy miért jöttél vissza.*

Harvey ki akarta jelenteni, hogy azért jött, mert vissza akarja kapni azt, amit elvettek tőle, ám Hood nem hagyta szóhoz jutni.

– *Nem igaz. Azért jöttél, mert tudtad, itt új otthonra lelsz. Mindketten tolvajok vagyunk, Harvey Swick. Én az időt rablom el. Te illúziókat. De végső soron egyformák vagyunk. Mindketten az Öröklét tolvajai vagyunk. Mert ez az Öröklét: idő és illúzió.*

Harvey undorítónak találta a gondolatot, hogy bármiben is hasonlít ehhez a szörnyeteghez, ám közben a lelke mélyén érezte, talán mégis van valami igazság ebben a megállapításban. A kétség elnémította.

– *Talán össze kellene barátkoznunk* – mondta Hood. – *Esetleg a szárnyam alá veretnélek. Mondjuk a nyugati szárnyam alá...* – Örömtelenül felnevetett a saját tréfáján. – *Felnevelnélek. Segítenék, hogy jobban megértsd a Sötét Ösvény lényegét.*

– Azért, hogy a végén ugyanúgy éveket egyek, mint te? – kérdezte Harvey. – Köszönöm, ebből nem kérek!

– *Pedig tetszene a dolog, Harvey Swick. Mindig is volt benned némi vámpírhajlam.*

Ezt nem lehetett letagadni. A „vámpr” szóról az a bizonyos éjszaka jutott Harvey eszébe, amikor vörös szemmel, borotvaéles fogakkal szálldosott a teli képpel vigyorgó Hold alatt.

– *Úgy! Tehát emlékszel!* – mondta Hood, amikor észrevette Harvey arckifejezésének változását.

A kisfiú gyorsan rendezte a vonásait, komor és elszánt képet vágott.

– Nem akarok itt maradni. Vissza akarom kapni azt, ami az enyém, aztán elmegyek.

Hood felsóhajtott.

– *Kár. Nagyon kár. Ha tényleg azt akarod, ami neked jár... Nos, legyen tiéd az elmúlás. Carna!* – A bestia felemeke szálnalmas fejét. – *Fald fel a kölyköt!*

Mielőtt a sebzett szörny megmoccanat volna, Harvey talpra szökkent. Tudta, ha a csapóajtó felé futna, Carna utolérné, de talán másképp is elkerülheti a támadást. Ha tényleg az Öröklét tolvaja, ahogy Hood állította, akkor ideje megmutatni a világnak, mire képes. Most nem elorzott mágiával vagy illúzióporral kell végrehajtania az akciót, hanem a saját erejével.

Carna fenyegetően előrébb lépett. Harvey ahelyett, hogy elhúzódt volna tőle, kinyújtotta a kezét és olyan mozdulatot tett, mintha meg akarná simogatni a bestia fejét. Carna megtorpant, pofáján a kegyetlenség bizonytalansággá változott.

– *Fald fel!* – csikorogta a Vámpír király.

Carna úgy hajtotta le a fejét, mintha azt várná, hogy valahonnan fentről lesújt rá valami. Harvey rátette a kezét az ocsmány fejre. Szelíd érintésére Carna testén remegés futott végig. Felemelte a pofáját, hogy a kisfiú tenyeréhez szorítsa csőrének oldalát. Közben hosszú, halk, lágy nyögést hallatott.

A hang nem volt sem fájdalmas, sem panaszos, inkább hálásnak lehetett nevezni. Carna hálás volt, hogy most az egyszer nem ütések, rúgásokat, harapásokat kapott, hanem simogatást; hogy most az egyszer

nem üvöltöttek rá, nem borzadtak el tőle. Harvey szemébe nézett. Reszketett a gyönyörűségtől. Tudnia kellett, hogy ez lesz az utolsó mozdulata, mert egy pillanattal később hirtelen hátrébb lépett és porrá omlott.

Harvey felnézett a tetőn kirajzolódó arcra. Hood döbbenetesen bámult le rá. A száj kinyílt, a szemek kidülledtek gödrükből.

Harvey nem várta meg, hogy Hood megtörje a csendet. Hátat fordított Carna maradványainak, és elindult a csapóajtó felé. Remélte, a tetőhöz tapadó lény nem fogja becsapni az orra előtt.

Hood nem szólalt meg, semmit sem csinált. Harvey leereszkedett a csapóajtó alatt hagyott székre, majd még egyszer, utoljára felpillantott a magasba.

– *Ó, kicsi tolvajom!* – mondta Hood. – *Mihez kezdünk most nélküled?*

HUSZONEGYEDIK FEJEZET TRÜKKÖK ÉS CSÁBÍTÁSOK

– Jól csináltad! – vigyorgott rá a lépcső tetején váró Rictus.

– Éppen azon gondolkodtam, hová tűntél.

– Én mindig szolgálatra kész vagyok!

– Igazán? – Harvey lelépett a székről, és elindult Rictus felé.

– Hát persze! Mindig. Egy örökkévalóságom át.

Harvey megállt Rictus előtt; alaposan végigmérte, és felfedezte a repedéseket vidámságmaszkján. Rictus mosolygott és kedvesen beszélt, de betegesen sápadt bőre még a megszokottnál is fehérebb volt a félelemtől.

– Félsz tőlem, igaz? – kérdezte Harvey.

– Nem, dehogyis! Tisztellek. Ennyi az egész. Mr. Hood okos, eszes fiúnak tart. Megparancsolta, hogy mondjam meg: ha maradsz, mindent megkapsz amit kérsz. – Széttárta a karjait. – A határ a csillagos ég!

– Tudjátok jól, mit akarok.

– Bármit megkaphatsz, tolvaj, kivéve az éveket. Azokat nem. Nem is lesz szükséged rájuk, ha itt maradsz és Mr. Hood tanítványa leszel. Örökké fogsz élni, ahogy ő.

– Rictus könnyed hangon beszélt, de a felső ajka fölött kiütköztek az idegesség veritékceppjei. Előkapott egy sárga zsebkendőt, megtörölte a száját. – Gondold csak végig! Talán képes vagy arra, hogy végezz az

ilyen Carna-szerű lényekkel... vagy az olyanokkal, mint én. Esetleg velem is... Hoodnak azonban sosem áráthatsz. Ő túlságosan öreg. Túl bölcs. És túl *halott*.

– Ha maradnék...

Rictus vigyora szélesebb lett.

– Igen?

– Kiszabadulnának a tóból a gyerekek?

– Miért foglalkoznál velük?

– Mert az egyikük a barátom volt.

– Lulura gondolsz, igaz? – kérdezte Rictus. – Nos, elárulok valamit.

Lulu nagyon boldog odalent. Mind boldogok.

– Nem igaz! – csattant fel Harvey. – Az a tó mocskos és gonosz! Te is jól tudod. – Előrébb lépett. Rictus úgy szökkent hátra, mintha azt hinné, halálos veszély fenyegeti. Talán nem is alaptalanul. – Te hogy éreznéd magad odalent? – A kisfiú Rictus felé lendítette a kezét. – A hidegben? A sötétben?

– Igazad van. – Rictus megadóan emelte fel a kezét. – És tudd: bármit megkapsz, amit kérsz.

– Akkor szabadítsd ki őket a tóból! – kiáltott Harvey. – És ha nem vagy rá hajlandó, akkor majd megteszem én!

Félretaszította Rictust, és leszárguldott a lépcsőn. Fogalma sem volt, mit fog tenni, ha lejut a tóhoz. A halak akkor is csak halak, ha egyszer gyerekek voltak, ha kiemeli őket a vízből, biztos megfulladnak. Nem tudta, mit csináljon, de elhatározta, mindenképpen megmenti őket Hoodtól.

Rictus utána loholt, és közben úgy locsogott, mint a házaló ügynökök.

– Mit akarsz? – kérdezte. – Csak képzeld el, és máris a tiéd! Mit szólnál egy motorkerékpárhoz? – Valami megcsillant a lépcsőfordulóban, és egy másodperccel később a semmiből előgördült egy olyan motorkerékpár, amihez hasonlót ember még sosem látott. – A tiéd! Tessék!

– Nem kérem.

– Rendben, nekem se kéne. – Rictus félrerúgta a motorkerékpárt. – És mit szólnál a könyvekhez? Szereted a könyveket, igaz?

Mielőtt Harvey válaszolhatott volna, felemelkedett előtte a vastag téglafal, és láthatóvá vált a mögötte tornyosuló, bőrkötéses könyvekkel telepakolt polcos szekrény.

– A világ remekművei! – lelkengett Rictus. – Arisztotelésztől Zoláig! Nem kell?

– Nem! – Harvey tovább futott.

– Kell, hogy legyen valami, amire vágysz!

Már majdnem lejutottak a földszintre. Rictus tudta, nincs sok ideje, mert Harvey pillanatokon belül kifut a szabadba.

– Szereted a kutyákat? – A lépcső aljában megjelent egy kosár, apró kölyökkutyák heverték benne. – Válassz egyet! A fenébe, legyen a tiéd mind!

Harvey megtorpant, lenézett a kutyákra, de aztán átlépett a kosár fölé.

– Valami különlegesebbre vágysz? – kérdezte Rictus. A mennyezetből egész csapatnyi színes, csillogó tollú papagáj ereszkedett alá.

Harvey félresöpörte a madarakat.

– Túl zajosak, igaz? – kérdezte Rictus. – Neked valami csendesebbre és erősebbre van szükséged... Megvan! Tigrisek! Ez az! Tigrisek!

Alighogy kiejtette a szót, tigrisek vonultak át a nappaliból az előtérbe. Két *fehér* tigris, a szemük akár az arany.

– Hol tartsam őket? – kérdezte Harvey.

– Ó, te milyen gyakorlatias vagy! Imádom a gyakorlatias gyerekeket!

A tigrisek semmivé váltak. A konyha ajtaja mellett álló asztalkán megcsörrent a telefon. Rictus két szökkenéssel leért a lépcső aljába, újabb kettővel az asztalka mellett termett.

– Ezt hallgasd meg! – mondta. – Az Egyesült Államok elnöke van a vonalban. Kitüntetést akar adományozni neked!

– Nem igaz – mondta Harvey. Kezdte unni Rictus ostoba játékát. Végre leért a földszintre; csupán pár lépésnyi távolság választotta el a bejárati ajtótól.

– Igazad van! – mondta Rictus, aki még mindig a füléhez szorította a telefonkagylót. – Egy alaszakai olajmezőt akar neked ajándékozni!

Harvey nem állt meg.

– Nem, nem! Rosszul hallottam! Egész Alaszkát neked adja!

– Túl hideg...

– Ööö... Bocsánat. Floridát mondtam!

– Túl meleg.

– Fiú! Ej, Harvey Swick, téged aztán nehéz kiismerni!

Harvey ügyet sem vetett Rictusra. Lenyomta a kilincset. Rictus lecsapta a telefont, a fiú felé száguldott.

– Várj! – üvöltötte. – Várj! Még nem fejeztem be.

– Semmit sem tudsz adni, amire vágnék – mondta Harvey. Kitérta az ajtót. – Itt minden... *hamis*.

– Na és akkor mi van? – kérdezte Rictus meglepően halkán. – Odakint süt a Nap. Élvezd! Elárulok egy titkot. Rengeteg mágikus energiára van szükség ahhoz, hogy ilyen legyen az időjárás, és így váltakozzanak az évszakok. Mr. Hood tényleg mindent elkövet annak érdekében, hogy a vendégei jól érezzék magukat.

Harvey úgy tett, mintha nem is hallaná. Kilépett a verandára. Mrs. Griffin odakint, a fűvön álldogált, Tarka Macskát még mindig az ölében tartotta, úgy méregette a Házat. Elmosolyodott, amikor megpillantott Harveyt.

– Olyan rémisztő hangokat hallottam! – mondta. – Mi történt odabent?

– Majd később elmondom – felelte a fiú. – Hol van Wendell?

– Elkószált valahová...

Harvey a szájához emelte a kezét és felordított.

– Wendell! Wendell!

A hangja visszaverődött a Ház homlokzatáról, de ennél több választ nem kapott. Wendell sehol.

– Meleg van ma délután – sétálgatott Rictus a verandán. – Lehet, hogy a barátod *úszni* ment.

– Jaj, ne! Nem! Wendellt ne! Kérem... Wendellt ne!

Rictus megvonta a vállát.

– Ostoba kis kölyök volt. Talán hálnak jobb lesz.

– Ne! – üvöltött rá Harvey a Házra. – Ez így nem szabályos! Ezt nem tehetik! Ezt nem!

A könnyek elhomályosították a szemét. Ökölbe szorított kézzel ledörgölte őket, de hiába, újak érkeztek a helyükbe. Tudta, hiába minden. Sírással nem lágyíthatja meg Hood szívét, és bárhogy is szeretné, nem verheti szét a Házat. Nem volt más fegyvere, csakis a józan esze. A baj az volt, hogy kezdett kifogyni a használható ötletekből.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET KÍVÁNSÁGOK

Ó, ha újra vámpír lehetnék, gondolta Harvey. Karmos, hosszú fogú szörnyeteg! Akkor, azon a bizonyos éjszakán, amikor tényleg vámpírrá

változott, megundorodott az egészszől. Most nem tenné! Most nem... Most hagyná, hogy előtörjön belőle a fenevad, felrepülne Hoodhoz, egészen az arcához, és szembenézne vele.

De nem volt vérengző bestia. Egyszerű kisfiú volt, semmi egyéb, és ezen a helyen a Vámpírkirály tartott a kezében minden hatalmat.

Felnézett a Házra, és eszébe jutott valami, amit Rictustól hallott.

Rengeteg mágikus energiára van szükség ahhoz, hogy ilyen legyen az időjárás, és így váltakozzanak az évszakok. Mr. Hood tényleg mindent elkövet annak érdekében, hogy a vendégei jól érezzék magukat...

Talán, gondolta, nincs is szükségem vámpírfogakra ahhoz, hogy megfosszam az erejétől. Lehet, hogy az is elég, ha kívánok tőle bizonyos dolgokat...

– Beszélni akarod Hooddal! – állt Rictus elé.

– Miért?

– Hát... Szóval, lenne egy-két dolog, amit szeretnék megkapni. De csakis neki mondom el. Személyesen.

– Hall téged. – Rictus a Házra pislantott.

Harvey felnézett az ablakokra, a homlokzatra, a verandára pillantott, de egyetlen olyan jelet sem látott, ami arra utalt volna, hogy Hood jelen van.

– Nem látom őt.

– Dehogynem!

– A Házban van? – kérdezte Harvey. Benézett az egyik ablakon.

– Még mindig nem jöttél rá? Ő maga a Ház.

Közben felhő kúszott a Nap elé. A tetőre és a falakra árnyék vetült; a Ház egyszeriben úgy nézett ki, mint egy gigászi gomba.

A Ház... élt! A szélkakastól az alapjáig, minden egyes része élt!

– Rajta! – biztatta Rictus a fiút. – Beszélj hozzá. Hall téged és figyel.

Harvey előrelépett.

– Hall engem? – kérdezte a Háztól.

A bejáratú ajtó kinyílt, az emeletről elindult egy lány fuvallat, ami felkavarta és kihordta a verandára Virgonc pormaradványait.

– Hall téged – mondta Rictus.

– Ha maradok... – kezdte Harvey.

– *Igeen...?* – recsegte és csattogta a Ház.

– ...bármit megad, amit kérek?

– *Egy ilyen okos fiú...* – érkezett a válasz. – ... *mindent megérdemel.*

– Megígéri? A varázserejére esküszik?

– *Megígérem. Megígérem. Csak mondd, mit kérsz!*

– Nos. Először is...

– *Igeen?*

– Elvesztettem a bárkámat.

– *Akkor kapnod kell helyette egy másikat, gyermekem!* – mondta a Hood-Ház. – *Nagyobbat. Jobbat.* – A veranda egyik deszkája kiemelkedett a helyéből, és egy bárka bukkant ki alóla. Legalább háromszor nagyobb volt, mint Harvey első hajója.

– Nem akarok ólomállatokat! – mondta Harvey, és elindult a bárka felé.

– *Mit kívánsz helyettük? Fajátékokat? Ezüstállatokat? Aranyat?*

– Hús-vér lényeket. Tökéletes, apró állatkákat.

– *Tetszik a kihívás* – mondta Hood.

Alig, hogy kimondta az utolsó szót, halk morgások, gyenge ordítások hallatszottak a bárka irányából. A kis ablakok kitárultak, a parányi ajtók kivágódtak, a fedélzeten és a felépítményben száz miniatűr állat jelent meg: elefántok, zsiráfok, hiénák, medvék és madarak.

– *Elégedett vagy?* – kérdezte Hood.

Harvey megvonta a vállát.

– Igen, azt hiszem, ez megteszi.

– *Megteszi? Hiszen ez maga a csoda!*

– Lehet. Csináljon egy másikat!

– *Egy másik bárkát?*

– Egy másik csodát!

– *Mit szeretnél?*

Harvey hátat fordított a Hood-Háznak, és szemügyre vette a pázsitot. Amikor a tekintete megakadt Mrs. Griffinen, eszébe jutott valami.

– Virágokat akarok. *Mindenhová!* És nem szeretném, ha két egyforma lenne közöttük!

– *Mire való ez?* – kérdezte a Hood-Ház.

– Azt mondta, bármit meg tud adni, amit akarok – felelte Harvey. – Arról nem volt szó, hogy meg kell indokolnom a kérésemet. Ha magyarázkodnom kell, oda a móka!

– *Ó, ezt igazán nem szeretném. Érezd jól magad... bármi áron!*

– Kérem a virágaimat!

A pázsit remegni és hullámzani kezdett, mintha kisebb földrengés rázná. A következő percben megszámlálhatatlanul sok bimbó jelent meg a fűszálak között. A bimbók pillanatok leforgása alatt virágokká változtak. Mrs. Griffin boldogan felkacagott.

– Nézd! Nézd! Nézd őket!

A látvány csodálatos volt: tízezer virág bukkant elő a semmiből, méghozzá ugyanabban a másodpercben. Harvey néhány felismert, néhánynak a nevét is tudta, de a legtöbb olyan volt, amihez hasonlót még életében nem látott. A tulipánok, a százszorszépek és a gyöngyvirágok között olyan csodák virítottak, amelyek normális esetben csak a Himalája oldalában, éjszakánként bontanak szirmot. Akadtak köztük olyanok, amelyeknek a virágja akkor volt, mint egy gyerek feje, de olyan kicsik is, mint az ember kisujján a köröm. Némelyik förtelmes büzt árasztott magából, de volt olyan is, amelynek illatát érezvén az ember el tudta képzelni, milyen lehet az Édenkert szellője.

Harvey tudta, hogy mindez csak illúzió, de a látvány így is óriási hatást gyakorolt rá.

– Szép – mondta a Hood-Háznak.

– *Elégedett vagy?*

A Ház hangja valahogy gyengébbnek tűnt, mint korábban. Talán fogytán az ereje, gondolta Harvey. Éppen erre számított.

– Hát alakul. Alakul – mondta, és vigyázott, nehogy elégedettnek tűnjön.

– *Alakul?*

– Igen. Alakulgat. Már nem sok minden hiányzik.

A Ház bosszúsan megreccsent, megrázta az ablakait. A tetőről lecsúszott egy-két cserép, a földre zuhant és összetört.

Óvatosabban kell eljárnom, gondolta Harvey. Hood egyre dühösebb...

Rictus megjegyzése alátámasztotta a megfigyelés helyességét.

– Remélem, nem szórakozol Mr. Hooddal. Nem igazán kedveli az efféle játékokat.

– Azt akarja, hogy boldog legyek, nem?

– De igen.

– Nahát akkor! Mi lenne, ha ennénk végre valamit?

– Tele a konyha...

– Nem akarok se sütit, se hot dogot. Inkább... – Harvey kis szünetet tartott, átkutatta a memóriáját, és sorolni kezdte a legfinomabb ételeket, amikről életében hallott. – Sült hattyút kérek, meg osztrigát azokkal a kicsi haltojásokkal...

– Kaviárt? – kérdezte Rictus.

– Azt, azt! Kaviárt akarok!

– Tényleg? Elég undorító.

– Akkor is azt akarok! – erősködött Harvey. – Meg békacombot, meg padlizsánt, meg gránátalmát...

Ahogy kimondta a szavakat az ételek sorban megjelentek az előtérben. Egyik tálca a másikon, egyik tál a másik mellett. Csodálatos illatok töltötték meg a levegőt, de ahogy Harvey megállás nélkül sorolta az újabb étkek nevét, a szagok egyre elviselhetlenebb keverékké változtak.

A fiú gyorsan képzeletbeli listája végére ért, nem jutott eszébe több olyan étel neve, amiről hallott, ezért kiagyalt néhány új fogást.

– Limonádében főtt homárt akarok, meg lórépát borsószósszal, meg sajtkrémtortát, meg pepperonilevest...

– Várj! Várj! – szólt közbe Rictus. – Túl gyorsan sorolod.

Harvey azonban nem tartott szünetet.

– ...meg kelbimbósüket és csigapürét, meg sült disznólabát és...

– Várj! – huhogott rá a Ház.

Harvey ezúttal elhallgatott.

Menet közben, amikor elkapta a fogáskigondoló hév, oda se pillantott a már megteremtett ételekre, észre sem vette, hogy a tálak és tányérok időközben megtöltötték az előteret. Nem sok hiányzott ahhoz, hogy a tornyok eldőljenek, tartalmuk kiboruljon, és a bárkát a hátára kapja a leves- és püréáradat.

– *Tudni akarom, mit művelsz!* – mondta a Hood-Ház. Hohó, gondolta Harvey. Most lebuktam. Felnézett a Házra, a homlokzatára, és látta, hogy a terve bevált. A felső szintek ablakai közül néhány betörött, az ablakkeretek megrepedtek, az ajtókról hámlott a festék, a veranda deszkái megvetemedtek.

– *Próbára akarsz tenni?* – kérdezte a Ház. A hangja már nem volt olyan dallamos, mint korábban, sőt leginkább az ördög gyomorkorgására emlékeztetett. – *Ismerd el, tolvaj!*

Harvey mély lélegzetet vett.

– Ha a tanítványa leszek, tudnom kell, milyen hatalommal rendelkezik.

– *Elégedett vagy?* – kérdezte a roskataggá vált Ház.

– Majdnem.

– *Mit akarsz még?*

Mit is akarjak, mit? Harveynek semmi sem jutott az eszébe. Gyorsan átgondolta, mit kérhetne, de nem támadt újabb ötlete.

– *Még kérhetsz valamit. Egyetlen valamit. Olyasmit, amivel egyszer s mindenkorra bebizonyíthatom, óriási a hatalmam. Ha ezt a kérést teljesítem, elfogadsz mesterednek, és a tanítványom leszel. Mindörökre! Megegyeztünk?*

Harvey érezte, a gerincén végiggördült egy hideg veritékcsöpp. A düledező Házra nézett. Mit kérjen még?

– *Megegyeztünk?* – dörögte a Hood-Ház.

– Meg.

– *Akkor halljuk, mit kívánsz?*

Harvey a bárkában mozgó apró állatokra nézett, majd a virágokra, végül pedig az ajtó túloldalán tornyosuló ételhalmokra. Mit kérjen? Még egy utolsó kérdés, aminek teljesítésébe Hood belerokkan... De mi legyen az? Micsoda?

A tó felől hideg szél érkezett. Közeledett az ősz, az elmúlás évszaka.

– Tudom már! – kiáltott fel a fiú.

– *Halljuk! Mondd meg, és vessünk véget ennek a buta játéknak. A szárnyam alatt akarom tudni fénylő lelkedet, kicsi tolvaj!*

– Az évszakokat akarom! – mondta Harvey. – Azt, hogy egyszerre köszöntsön be mind a négy!

– *Egyszerre?*

– Igen. Egyszerre!

– *Képtelenség!*

– Márpedig én ezt akarom!

– *Ostobaság! Órültség!*

– Ezt akarom, és kész! Azt mondta, kívánhatok egy utolsót. Hát ezt kívánom!

– *Jól van* – mondta a Ház. – *Teljesítem. De amint megkaptad, amit kértél, kicsi tolvaj, a lelked az enyém!*

HUSZONHARMADIK FEJEZET ÉVSZAKOK HÁBORÚJA

Hood nem vesztegette az időt. Alighogy kimondta az utolsó szót, a balzsamos szellő hideg széllé erősödött, amely szétkergette a nyári égbolton ógyelgő szelíd bárányfelhőket. A fehér habfoszlányok helyére rút esőfelhők kerültek, majd egy hegyméretű viharfelleg, ami éppen olyan volt, mint a Ház sötét, a mennyekre vetett árnyéka.

A viharfelleg közepén nemcsak villámok cikáztak, nemcsak zuhogó eső készülődött, hanem ott volt az a szelíd zápor is, amely tavasszal előcsalogatja a rügyeket, ott gyülekeztek benne az őszi ködök, a karácsony esti hóesés pelyhei. Aztán...

Beindult a folyamat. Minden egyszerre szakadt rá a Földre. Eső, zápor, hó, köd és jég, dér és napsütés. A hideg végzett volna a virágokkal, ám a langy szellő megelőzte. A következő pillanatban megérkezett az erős őszi szél, és szétvágott a szirmok között. A levegőben száraz falevelek és földbe kíváncozó magvak keringtek.

Harvey, ahogy ott állt az esőben, a hóban és a langyos záporban, a földre koppanó jégzemcsék és a lehasaló felhők között, alig bírt talpon maradni. Szél tépte, szellő támasztotta, orkán döntögette, de megvetette a lábát, és ellenállt mindennek. Elhatározta, nem keres menedéket. Lehet, hogy ez lesz az utolsó dolog, amit életében lát; talán az évszakok háborúja az utolsó, amit szabad lélekkel él át. Szabad és *élő* lélekkel... Minden másodpercet át akart érezni, ki akart élvezni.

A látvány rettenetes, de mégis lenyűgöző volt. Ilyet még sosem tapasztalt a Föld.

Harveytól balra a nyár csatlósai, a napsugarak hasították szét a viharfelhőket, de nem örülhettek győzelmüknek, mert az ősz köde eltüntette őket. Jobbra a tavasz vezényelte bele maglégióit a földbe, de az ő diadala is tiszavirág-életű volt, mert a tél fagya megölte a rügyeket, a hó eltüntette a friss, élénk színeket.

Támadás támadást követett, a rohamokat visszaverték, ellentámadássá változtatták. Visszavonulás és előretörés, százszor egymás után, ádáz csata, amelyben egyik évszak sem bírt a többi fölé kerekedni. Nem sokkal később már a vereséget sem lehetett megkülönböztetni a diadaltól. Ugyanazok voltak a győzők és a legyőzöttek. A hó elolvadt az esőcseppek ütéseitől, az esőt párává változtatta a hőség, a meleget elfújta a dermesztő jegesség.

És valahol a káosz közepéről felhangzott egy üvöltés, annak a lénynek az ordítása, amely mindezt lehetővé tette.

– *Elég!* – dörögte a Hood-Ház. – *Elég!*

A nem is oly rég irtózatossnak tűnő hang most azonban gyenge volt, a parancsait senki és semmi sem hallotta meg, vagy ha mégis, akkor senki és senki sem teljesítette.

Az évszakok tovább tomboltak, egymásnak feszültek, gyűrték és gyötörték a többit, és menet közben kitartóan szaggatták a csatatér közepén álló Házat.

A falak, amelyek remegni és dülöngélni kezdtek, ahogy Hood hatalma meggyengült, megadták magukat a tomboló szeleknek, és elhasáltak. A kémények széthasadtak a villámok pörölycsapásaitól. A villámhárítóknak olyan sokszor akadt dolguk, hogy a végén nem bírták tovább, és

megolvadtak, lángoló fémesőként hulltak rá a cserépburkolatát veszített tetőre. Az izzó csöppek azután meggyújtották a felső emeletek fapadlóját, a bútorokat és a függönyöket. A verandát szilánkokká szaggatták a viharok. A lépcsőt tövestől tépte ki az egyik orkán, felemelte, aztán földhöz vágta; a fokok úgy hulltak egymásra, mint a feldöntött kártyavár lapjai.

Harvey hunyorogva végignézte a pusztulást. Boldog volt. Azért tért vissza a Házhoz, hogy visszalopja az éveit, amit Hood kicsal tőle, de nem sejtette, hogy akciója a Ház teljes pusztulását eredményezi majd. Mégis ez történt. A Ház összedőlt, szétégett, megsemmisült. A szél üvöltése, az eső kopogása sem nyomhatta el az eleven épület agóniájának hangjait. A szögek és a pecek, a lécek és a gerendák, a falak és a cserepek mind egyszerre ordítottak, jajgattak és sírtak. Fájdalmukra nem volt gyógyír.

Harvey nem láthatta Hood utolsó pillanatait – sűrű porfelhő emelkedett a szeme elé, és mindent eltakart előle. Nem látta a végkifejletet, de tudta, a Vámpírkirályal vívott csatája véget ért. Az évszakok hirtelen békét kötöttek egymással. A viharfellegek megszélidültek, visszavonulót fújtak aztán elvonultak. A szél szelíd, kókadt szellővé változott, a perzselő Nap áttetsző ködfátyol mögé bújtt.

A levegőben törmelékdarabok szállodtak; szilánkok és szirmok, levelek, por és hamu. Úgy hulltak alá, mint egy álombéli eső cseppjei, de mégis, egy túlságosan hosszúra nyúló álom végét jelezték érkezésükkel.

– Ó, gyermekem! – sóhajtott fel Mrs. Griffin.

Harvey az asszony felé fordult, aki alig néhány lépésnyi távolságban állva az eget kémlelte. A fejük fölött kis kék folt ragyogott – a valódi világ valódi egének egy darabkája. Ilyesmi nem fordult elő azóta, hogy Hood megalapította illúzióbirodalmát.

Mrs. Griffin azonban nem a valóságnak ezt a kis darabját nézte, hanem azokat a röpködő fényeket, amelyekhez hasonlókat Harvey a padláson látott, amilyenekkel Hood az éhét csillapította. A teniszlabda méretű gömböcskék most a tó irányába tartottak.

– A gyerekek lelke – mondta Mrs. Griffin alig hallható hangon. – Gyönyörű! – A teste megváltozott, már nem volt olyan szilárd, mint korábban, valahogy áttetsző lett. Harvey tudta, érezte, a kedves asszony a szeme láttára fog eltűnni.

– Jaj, ne! – mormolta.

Mrs. Griffin lenézett a karjára és az ölében tartott macskára. A szelíd állat teste is elvesztette határozott körvonalait.

– Nézz ránk! – Mrs. Griffin bágyadtan elmosolyodott. – Csodálatos érzés!

– De hiszen... eltűnnek!

– Már túl sokáig léteztem ezen a világon, kisfiam – mondta az asszony. Az arcán könnyek peregtek, a boldogság, és nem a bánat könnyei. – Ideje elmennem... – Megsimogatta Tarka Macskát. Mindketten áttetszővé váltak. – Harvey Swick, te vagy a legfényesebb lélek, akivel valaha találkoztam! Világíts, amíg csak lehet!

Harvey szeretett volna valami olyasmit mondani, amivel maradásra bírhatja Mrs. Griffint, de fogalma sem volt, hogyan öntse szavakba az érzéseit. De... Talán akkor sem teszi meg, ha képes rá. Önző dolog lett volna, ha meggátolja, hogy az asszony elhagyja ezt a világot, ha megakadályozza, hogy átjusson arra a másik helyre, ahol minden lélek ragyog.

– Ég veled, gyermekem! – mondta Mrs. Griffin. – Bárhová jutok, mindenhol szeretettel fogok beszélni rólad!

A két szellemalak lobbant egyet, akár a kihunyó tűz, aztán...

Harvey egyedül maradt a romok között.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

LULU

Nem sokáig maradt egyedül. Mrs. Griffin és Tarka Macska éppen csak eltűnt a szeme elől, amikor egy hang ütötte meg a fülét. Egy hang, ami az ő nevét kiáltotta. A levegő sűrű volt a rengeteg portól és hamutól, így hiába nézett körül, senkit sem látott. Botladozva elindult, és nem sokkal később megpillantotta a feléje tartó alakot.

– Lulu?

– Ki más lenne? – A kislány felnevetett.

A Nap még nem szárított le róla a tó sötét vizét, de ahogy eltűntek róla a cseppek, úgy váltak semmivé ezüstös halpikkelyei is. Ölelésre tárta a karjait – már a keze is olyan volt, mint bármelyik emberé.

– Kiszabadultál! – kiáltott fel Harvey boldogan. Magához szorította a kislányt. – El sem tudom hinni... Szabad vagy!

– Mindannyian kiszabadultunk – mondta Lulu, és a tó irányába nézett.

A látvány döbbenetes volt. Hosszú sorokban gyerekek tartottak feléje a ködön és a porfelhőkön keresztül. Akik a legközelebb voltak, már teljes

egészeben visszanyerték emberi formájukat, azonban a hátul dülöngélők közül soknak még halfarka, halpikkelye volt.

– Tűnjünk el innen! – mondta Harvey. A ködfalra nézett. – Azt hiszem, most már gond nélkül keresztüljutunk rajta.

A Lulu mögött érkező egyik gyerek a Ház romjai között felfedezett egy ruhásládát. Odahívta a társait, akik a törmelékhalomok között botorkálva nekiláttak, hogy valami hordható öltözetet találjanak maguknak. Lulu csatlakozott hozzájuk, de mielőtt elindult megcsókolta Harvey arcát.

– Tőlem nem kapsz! – hallatszott egy vidám kiáltás a porfelhő mélyéről. Wendell jelent meg Harvey mellett; az arca ragyogott az örömtől. – Mit csináltál, Harvey? – kérdezte, ahogy szemügyre vette a félelmetes pusztítás nyomait. – Lebontottad a Házat?

– Igen. Valami ilyesmi történt – felelte Harvey. Alig bírta eltitkolni büszkeségét.

A tó felől rettenetes kiáltás hallatszott.

– Mi volt ez? – kérdezte Harvey.

– Eltűnik a víz.

– Hová?

Wendell megvonta a vállát.

– Kit érdekel? Talán visszaszívódik oda, ahonnan idekerült. A pokolba!

Harvey ezt nem akarta kihagyni. A tóhoz sietett. A víz valóban visszahúzódott a parttól. A meder közepe táján kialakult egy furcsa örvény; a korábban nyugodt, békés víz spirális mozgással, körbe-körbe forogva lecsorgott valahová.

– Egyébként: mi történt Hooddal? – kérdezte Wendell.

– Eltűnt – mondta Harvey, akit szinte megdelejezett az örvény forgása. – Mind eltűntek.

Alig, hogy ezt kimondta, a közelben megszólalt valaki.

– Nem egészen!

Harvey hátat fordított a víznek, és a törmelékhalomok között álló Rictusra nézett. Az örökké vigyorgó illúzióember zakója elszakadt, az arcát finom, fehér por borította. Úgy nézett ki, mint valami bohóc. Egy örökké vigyorgó, gonosz bohóc...

– Nem akartam így eltűnni – mondta. – Hiszen még el sem búcsúztunk!

Harvey döbbenetesen meredt Rictusra. Hood a mágiájával együtt semmivé vált. Eltűntek a többiek is. Hogyan lehetséges az, hogy Rictus életben maradt gazdája és mestere pusztulása után?

– Tudom, mi jár a fejedben – mondta, és a zsebébe nyúlt. – Azon gondolkozol, miért nem haltam meg, miért nem tűntem el. Ha tudni akarod, hát megmondom. Azért, mert időben megtettem néhány óvintézkedést. – Egy üveggömböt húzott elő a zsebéből, amelyben mintha tucatnyi gyertya lángja lobogott volna. – Elcsentem ezt a kis semmiséget az öreg kincsei közül, arra az esetre, ha rám un, vagy megpróbál átsegíteni a nemlét birodalmába. – Vigyorgó arca elé emelte a gömböt. – Elég hatalmam van ahhoz, hogy még évekig életben tartsam magam – mondta. – Annyi ideig, amíg fel tudok építeni egy új Házat, és el tudom foglalni azt a helyet benne, amit Hood most kényszerűségből elhagyott. Ó, ne nézz rám ilyen szomorúan, kölyök! Már azt is kitaláltam, hogy te mi leszel! – Kacagva a zsebére csapott. – Itt! Te leszel a felhajtóm. Te leszel az, aki megkeresi a kölyköket, és elhozza Rictus bácsihoz! – Újra a zsebére csapott. – Gyerünk! – mondta. – Ne vesztessük az időmet! Nem...

Hirtelen elhallgatott, tekintete megakadt valamin, ami a lába előtt, a törmelékben hevert. Rémszerű hörrenés szakadt ki a torkából.

– Jaj, csak ezt ne...! Kérlek...

Mielőtt befejezhette volna a mondatot, egy hatalmas, döbbenetes hosszú ujjakban végződő kéz nyúlt fel a törmelékből, elkapta a nyakát, és egyetlen gyors mozdulattal lerántotta a földre.

– *Az enyém!* – dörgött egy hang a törmelékhalom alatt. – *Az enyém!*

Harvey felismerte a hangot. Hood... Csakis ő lehetett. Az egész világon nem volt más lény, aki így mennydörgön.

Rictus vergődött, szabadulni próbált, kezével a törmelékhalomot vágta, valami fegyverként használható tárgyat keresett. De semmit sem talált. Nem tehetett egyebet, mint hogy megpróbálja kibeszélni magát a szorult helyzetből.

– Tiéd a mágia! – mondta. – Én csak megőriztem! Neked!

– *Hazudsz!* – dörrent ki a hang a halom alól.

– Nem! Esküszöm, hogy nem!

– *Akkor add ide!* – követelte Hood.

– Hová tegyem? – fuldoklón Rictus.

Hood ujjai szétnyíltak. Rictusnak sikerült feltérdelnie.

– *Ide, éppen ide...* – mondta Hood. Rictus a gallérjánál fogva, a kisujján lógott. Erőlködés nélkül tartotta, miközben a törmelékhalomra bökött a mutatóujjával. – *...öntsd bele a földre!*

– De...

– *A földre!*

Rictus a két tenyere közé szorította a gömböt, ami szinte azonnal összeroppant, mintha csak cukorból lenne. A fénylő anyag a poros arcú bohóc ujjai között átsurogva a földre ömlött.

Rövid csend következett, aztán hullámszerűen kezdett a törmelék.

Hood kisujja eleresztette Rictust, aki rögtön talpra szökött. De még így sem reménykedhetett abban, hogy sikerül megszöknie. Azon a helyen, ahová kiöntötte a gömb tartalmát, kódarabok és kisebb-nagyobb faszilánkok emelkedtek ki a halomból, hogy aztán a levegőbe röppenjenek. Rictus csak annyit tehetett, hogy az egyre erősödő rengésben a fejére szorítja a kezét.

Harvey elég távol állt a szállongó törmeléktől, akár el is futhatott volna, de okosabb volt annál, hogy meneküljön. Tudta, ha most elmegy, sosem tehet pontot a Hood-ügy végére. Mindaz, amit átélt, lidércnyomásként örökre vele marad, ezektől az élményektől sosem szabadulhat. Bármi történik vele ezután, bármilyen iszonyatos dolgokat is kell majd átélnie, ha marad, ez még mindig jobb lesz, mert így legalább láthatja és megértheti a dolgokat, és nem kell élete végéig attól rettegnie, amit a saját képzelete hoz létre.

Nem kellett sokáig várnia Hood következő lépésére. A kéz, miután eleresztette Rictust, szívdobbanásnyi idő alatt eltűnt a törmelékben. A következő pillanatban megnyílt a föld, és egy meggörnyedt alak lépett ki alóla.

Rictus elborzadva felkiáltott, de másra nem maradt ideje. Mielőtt akár egyetlen lépéssel hátrébb húzódnak volna, az alak elkapta, majd Harvey felé fordulva a magasba emelte. Az áruló szolga magatehetetlenül kapálózott.

A gonosz lény, amely létrehozta a Vakációházat, most többé-kevésbé emberi alakban jelent meg. A teste azonban nem húsból, nem csontból volt, hanem az a mágia alkotta, amelyet Rictus bocsátott rendelkezésére, ez tette lehetővé a számára, hogy új testet teremtsen.

Gonoszságának csúcspontján Hood azonos volt a Házzal. Most azonban megváltozott a helyzet. A Ház, vagyis a maradványai váltak Mr. Hooddá.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET AZ ÖRVÉNY

A szeme törött tükör volt, az arca faragott kő. A haja faforgács és faszilánk, a karja és a lába gerenda. A fogait palaszilánkok helyettesítették, a körmeit rozsdás szögek, a köpenye szakadt függöny volt, ami alig-alig takarta el szívének feketeségét.

– *Nos, tolvaj...* – szólalt meg, ügyet sem vetve Rictus szánalmas vergődésére –, *most úgy látsz, amilyen emberként voltam. Olyan vagyok, mint egykori önmagam másolata. Valami ilyesmire számítottál?*

– Igen – mondta Harvey. – Pontosan erre...

– *Igazán?*

– Porból, földből, hulladékból áll össze a tested. Semmi vagy!

– *Semmi lennék? Semmi? Hah! Majd megmutatom, tolvaj! Megmutatom, mi vagyok!*

– Hagyd, hogy én büntessem meg helyetted! – nyögte Rictus. – Ne fáraszd magad ilyesmivel! Majd én megcsinálom!

– *Te hoztad őt ide!* – mondta Hood a szolgájára villantva tükörszemét. – *Te vagy az oka mindennek!*

– Hiszen ez csak egy kisfiú! El tudok bánni vele. Csak engedd, hogy megtegyem! Hagyd, hogy...

Mielőtt befejezhette volna a mondatot, Hood feléje fordította a fejét és ráfűjt. Rictus, a szolgacsapat utolsó tagja feljajdult, aztán semmivé vált.

Hood lerázta a kezéről a port, majd ismét Harveyra nézett tükörszemével.

– *Most pedig, tolvaj, látni fogod, mi az erő!*

Forgácsos szilánkhaja felmeredt, szögmörmei megannyi kardként szegeződtek előre. A szája kinyílt, a gyomrából jeges levegő tört elő.

– *Gyere közelebb* – üvöltötte széttárt karokkal.

Rongyos függönyköpenye úgy terült szét, mint valami ősoREG vámpír szárnya – egy olyan vámpíré, ami még a pterodactyluszok és a tyrannoszaurusz rexek vérével táplálkozott.

– *Gyere! Vagy inkább én menjek oda hozzád?*

Harvey nem vesztegette az erejét válaszára, hiszen szüksége volt rá ahhoz, hogy legyűrje feltámadó félelmét. Sarkon fordult és futásnak eredt, bár fogalma sem volt arról, merre tart. Lélekfagyasztó levegőroham csapott a hátára. A talajban sem bízhatott meg, csúszós volt, tele

akadályokkal. Alig tett meg hat lépést, máris elvágódott. Amikor visszanézett, azt látta és hallotta, hogy Hood bosszúszomjas rikoltással ereszkedik le rá. Talpra ugrott. A rozsdás szögkarmok alig egy ujjnyira szisszentek el mellette. Három botladozó lépést tett meg, csak ennyivel távolodott el a fenevad árnyékától, amikor meghallotta, hogy Lulu az ő nevét kiáltja.

A kislány irányába fordult, Hood azonban elkapta a gallérját.

– *Megvagy, kicsi tolvaj!* – bömbölte, és gerendakarjával magához húzta a gyereket.

Mielőtt Hood magához szoríthatta volna, Harvey hátralökte a karját és közben előredőlt. Kibújt a dzsekijéből, és harmadszor is nekiiramodott. A tekintetét Lulura függesztette, aki heves integetéssel hívogatta.

Harvey csak ekkor látta, hogy Lulu a tó szélén áll, alig néhány arasznyira az örvénylő víztől. Csak nem azt akarja, hogy a *tóba* meneküljenek Hood elől? Az örvény pillanatok alatt szétszagatná őket!

– Ezt nem tudnánk... – mondta Harvey bizonytalanul.

– Muszáj megtennünk! – kiáltott rá Lulu. – Ez az egyetlen megoldás!

Harveyt ekkor már csak néhány lépésnyi távolság választotta el a kislánytól. Látta, hogy Lulu meztelen lábfeje ide-oda csúszkál a nyálkás kő tetején; nem sok hiányzott ahhoz, hogy elveszítse az egyensúlyát. A fiú kinyújtotta a kezét, el akarta kapni Lulut, el akarta rántani a veszélyes örvény közeléből mielőtt még belesik, ám a kislány ügyet sem vetett rá.

Lulu a fiú háta mögött közeledő szörnyre meresztette a szemét.

– Lulu! – ordított rá Harvey. – Ne nézd!

Ám hiába. Lulu tátott szájjal meredt Hoodra, és Harvey – noha megpróbálta leküzdeni a késztetést – visszafordult, hogy megnézzé mitől döbbsent meg ennyire.

Hood az üldözés közben hátradobta a vállán rongyos köpenyét, aminek a redői alatt... volt valami. Valami, ami sötétebb volt, mint a legmélyebb börtönkazamata csillagtalán éjszakákon. Valami... *nagyon* fekete! Mi lehet az? Talán a varázserejének esszenciája? Vagy könyörületet és szeretetet nem ismerő szíve?

– *Feladod?* – kérdezte Hood, miközben Lulu mellé, a sziklára terelte Harveyt. – *Ugye nem vagy olyan ostoba, hogy inkább az örvényt választod... helyettem?*

Harvey érezte, Lulu megfogja a kezét.

– Ez az egyetlen megoldás – mondta a kislány, majd... Lulu keze eleresztette a fiút, aki egyszer csak azon kapta magát, hogy egyedül áll a nyálkás, csúszós kötömb tetején.

– *Álomba ringatlak az illúziók ágyában!* – Hood elmosolyodott; ez volt a legfélelmetesebb, legundorítóbb vigyor, amit Harvey életében látott.

Harvey a szeme sarkából megpillantotta Lulut. A kislány nem menekült el, ahogy gondolta, egyszerűen csak arrébb lépett, hogy valami fegyverszerűséget keressen magának. Talált is egyet: az egyik törmelékhalomból egy hegyes fadarabot rántott elő. Harvey tudta, ezzel ugyan nem sokra mehet Hood, a hatalmas, masszív szörnyeteg ellen, mégis örült, hogy az utolsó másodperceiben sem kell egyedül lennie.

Felnézett Hood arcára.

– Talán tényleg aludnom kellene...

A Vámpírkirály elmosolyodott.

– *Bölcs vagy, kicsi tolvaj!* – mondta, és széttárta karjait, hogy befogadja a fiút testének árnyékai közé.

Harvey a bestia felé lépett, és ugyanúgy felemelte a kezét, mint Hood. Alakjának tükörképe megjelent a vámpír tükörszemeiben.

– *Aludj!* – dörögte Hood.

Ám Harvey egyelőre nem akart lepihenni. Mielőtt Hood megfékezhetne volna, megragadta és megrántotta a szörny köpenyét. A rongyok hangos recsenéssel szakadtak le. Hood dühödten bömbölni kezdett amikor rájött, hogy lemeztelenítették.

A szíve mellett nyoma sem volt varázslatnak. Az igazat megvallva nem is volt szíve, csak valami se nem forró, se nem hideg, se nem élő, se nem halott üresség feketélt a mellkasában. Valami, ami nem szintiszta gonoszságból, hanem a Semmiből volt. Az illuzionista illúziója.

Hoodot feldühítette, hogy így leleplezték. Iszonyatos üvöltést hallatott és lenyúlt, hogy visszaszerezze köpenyének cafatjait a tolvaj kezéből. Harvey gyorsan hátralépett; a szögujjak súrolták a kezét. Hood dühöngve utánacsörtetett. Vasalt gerendasarka megcsikordult a kövön. Harveynek nem volt más választása, még hátrébb kellett húzódnia. A kötömb legszélére került; még egy lépés, és beledől az örvénybe.

Hood ismét a rongyok felé kapott, és ezúttal sikerült volna elérnie a köpenyét is, meg a tolvajt is, ha Lulu nem ront rá hátulról. A kislány baseballütőként lendítette meg a törmelékhalomból kihúzott fadarabot. Keményen rácsapott Hood térdére. Olyan keményen, hogy a fegyvere azon nyomban szilánkokra hasadt. Térdre roskadt saját lendületétől.

Az ütés nem maradt hatás nélkül. Hood elvesztette az egyensúlyát, vadul kapálózott és előredőlt. Az örvény mennydörgő robajjal forgott körbe. Harvey látta, ha Hood még egy kicsit előrébb dől, akkor

mindketten belezuhannak a félelmetes vízbe. Ezt a Vámpírkirálynak is észre kellett vennie, de ennek ellenére nem tett le arról, hogy visszaszerezze Harveytől a rongyait, amivel eltakarhatja ürességét.

– *Add ide a köpenyem, tolvaj!* – bömbölte.

– Tessék! – kiáltott fel Harvey, és a víz irányába lendítette a rongyokat.

Hood előrevetődött. Amikor már a levegőben volt, Harvey villámgyorsan lehasalt a kőre. Hallotta, hogy Hood felüvölt a háta mögött. Hátrakapta a fejét. A Vámpírkirály, öklében a rongyokkal, belezuhant az örvénylésbe.

Egy másodperccel később a felszínre bukkant a forgácsokkal és szilánkokkal ékített fej. Hood elképesztően erős volt, de az örvény még nála is nagyobb energiával rendelkezett. Elsodorta a különös testet a kövek közeléből, a vízspirál közepe felé rántotta, arra a helyre, ahol a fekete, sűrű folyadék belezuhogott a földbe.

A vámpírkirály elborzadva segítségért kiáltott, szájalmas rimánkodását azonban alig lehetett hallani az örvény dübörgésétől – a parton álló két gyerekhez csak valami erőtlen sikolyféle jutott el.

– *Tolvaj! Segíts, és... neked adom a... világot! Örökre... mindörökre!*

A víz nekiesett a Ház romjaiból összeállt testnek. Hood eleven sodralékká változott a spirálisan kavargó hullámok hátán, és az örvény fehéren sístergő, bömbölő szíve felé száguldott; oda tartott, ahová előbbutóbb minden gonosz lénynek kerülnie kell: a semmibe.

A parton Harvey átölelte Lulu vállát. Zokogott, de ugyanakkor nevetett is.

– Megcsináltuk...

– Mit? – szólalt meg egy hang a hátuk mögött. Wendell közeledett feléjük. Éppen olyan nevetségesen nézett ki, mint máskor. A ruhák, amelyeket a romok alól kapart ki magának, túlságosan nagyok, vagy túl kicsik voltak a számára.

– Mi történt itt? – kérdezte. – Min nevettek? Miért sírtok? – Harvey és Lulu háta mögé nézett, éppen időben ahhoz, hogy lássa, amint Hood szétszakadt teste belevész az örvény mélyébe. – És... mi volt ez?

Harvey letörölte az arcáról a könnyeket, kihúzta magát. Most végre jó oka volt arra, hogy ugyanazzal a kérdéssel válaszoljon, amit Wendell annyira szeret.

– Kit érdekel?

HUSZOHATODIK FEJEZET ÉLŐ BIZONYÍTÉK

Hood birodalmának peremén még mindig ott szürkélt a ködfal; a túlélők ez előtt gyűltek össze, hogy búcsút vegyenek egymástól. Nem igazán tudták, milyen kalandok várnak rájuk a köd túloldalán. A gyerekek különböző korokban kerültek a Házba. Vajon mit fognak találni a valós világban? Milyen korba kerülnek?

– Lehet, hogy már sosem kapjuk vissza a tőlünk ellopott éveket – mondta Lulu, amikor felkészültek arra, hogy keresztülhatoljanak a falon – , de legalább szabadok vagyunk. És ezt neked köszönhetjük, Harvey.

A többi gyerek is elmormolt valami köszönetfélét, néhányuknak a hála könnyeitől csillogott a szeme.

– Mondj valamit! – pissegett rá Wendell a barátjára.

– Miért?

– Mert hős vagy.

– Nem érzem, hogy az lennék.

– Akkor mondd meg nekik!

Harvey felemelte a kezét, csendre intette a többieket.

– Csak annyit szeretnék mondani, hogy... egyszer talán mindannyian elfelejtjük, hogy ezen a helyen töltöttünk valamennyi időt. – A gyerekek közül néhányan kijelentették, hogy nem, ők mindig emlékezni fognak, ám Harvey megcsóválta a fejét. – De igen, felejtani fogunk. Felnövünk, és mindent elfelejtünk. Hacsak...

– Hacsak? – kérdezte Lulu.

– Hacsak nem idézzük fel a történeteket. Minden reggel. Vagy ha nem mondjuk el az embereknek, ami megesett velünk.

– Senki sem fog hinni nekünk – mondta az egyik gyerek.

– Az nem számít – felelte Harvey. – Mi tudni fogjuk, hogy igazat beszélünk, és csakis ez számít.

A többiek helyeseltek.

– Akkor most menjünk haza – folytatta Harvey. Már így is túlságosan sok időt elvesztegettünk ezen a helyen.

Amikor a kis csoport oszladozni kezdett, Wendell oldalba bökte a barátját.

– Na, most mi van? Miért nem mondtad meg nekik, hogy nem vagy hős?

– Jaj, te...! – Harvey ravaszkásan elmosolyodott. – Tényleg! Erről egészen megfeledkeztem.

Az első gyerekek már közvetlenül a ködfal előtt álltak. Felkészültek arra, hogy elhagyják Hood birodalmát. Harvey végignézte, ahogy előrelépnek, és fokozatosan elhalványuló testtel eltűnnek. Szerette volna megkérdezni tőlük, honnan, milyen korból származnak, kicsodák, és miért léptek jöttek el önként Hoodhoz. Talán árvák voltak, otthontalan szerencsétlenek? Vagy el akartak menekülni otthonról valami miatt, mint mondjuk Wendell meg Lulu? Vagy egyszerűen unatkoztak, olyan szörnyen elégük volt mindenkiből, hogy hagyták magukat megtéveszteni, hogy szánt szándékkal beleléptek az illúzió csapdájába?

Tudta, sosem fog választ kapni ezekre a kérdésekre. A gyerekek közben eltűntek, egyik a másik után. A végén már csak Lulu és Wendell állt mellette.

– Hát – szólalt meg Wendell –, ha esetleg abba az időbe jutunk vissza, ahonnan elindultunk... Szóval akkor én korábban érkezem meg, mint te.

– Ez igaz.

– Ha újra találkozunk, akkor sokkal idősebb leszek. Talán nem is fogsz megismerni.

– Meg foglak ismerni.

– Megígéred?

– Megígérem.

Kezet fogtak, majd Wendell is a falhoz ment. Három lépést kellett megtennie, hogy eltűnjön Harvey és Lulu szeme elől.

Lulu felsóhajtott.

– Előfordult már veled, hogy egyszerre két ellentétes dolgot akartál csinálni – kérdezte Harveytől –, de tudtad, hogy csak az egyikre van lehetőség?

– Egyszer-kétszer megesett. Miért?

– Mert szeretnék veled együtt felnőni, és a barátod lenni, de közben haza akarok menni. És azt hiszem, abban az évben, amelyik a fal túlsó oldalán vár rám, te még meg sem születél.

Harvey szomorúan bólintott, aztán visszanezett a romokra.

– Azt hiszem, valamiért köszönettel tartozunk Hoodnak.

– Ugyan miért?

– Azért, hogy együtt lehattünk. Hogy együtt lehattünk... gyerekek. – Harvey megfogta a kislány kezét. – Legalább egy kis időre.

Lulu mosolyogni próbált, de a szeme hirtelen megtelt könnyel.

– Menjünk együtt, ameddig csak lehet – mondta Harvey.

– Jó. Menjünk...

Kéz a kézben indultak a fal felé. Az utolsó másodpercben, mielőtt a köd körbefogta őket, egymásra néztek.

– Otthon... – suttogta Harvey.

Együtt léptek be a falba. Az első lépés megtételekor Harvey még érezte Lulu kezének érintését, de a másodiknál már nem volt biztos benne, hogy a kislány mellette van, a harmadiknál pedig, amikor kijutott az utcára, egyedül volt. Lulu visszakerült abba a korba, amelyből eltűnt.

Harvey felnézett az égre. A Nap leszállt, de rózsaszínes fénye még mindig befestette a felhők hasát. Erős szél fúj, szinte ráfagyasztotta a fiú homlokára és hátára a félelem és az erőfeszítés verítékcseppeit.

Vacogó foggal indult hazafelé az egyre sötétebbé váló utcákon. Nem tudta, mi vár rá.

*

Diadalt aratott, legyőzte a gonoszt, de a valós világban már nem mentek ennyire könnyen a dolgok. Nem találta a hazafelé vezető utat. Órákon keresztül kószált, de a teste és az agya, amelyek segítségére voltak Hood megsemmisítésében, most cserben hagyták. Szédült, a lába össze-összecsucsklott. Kimerülten roskadt le a járdára.

Szerencsére néhány járókelő megsajnálta. Kedvesen megkérdezték tőle, hol lakik. Halványan emlékezett arra, hogy nem szabad megbízni az idegenekben, de nem volt más választása. Már csak annyit tudott tenni, hogy rábízta, magát a föléje hajló emberekre. Remélte, hogy a világban, amelybe visszatért, még mindig létezik a jóság.

*

Amikor felébredt sötétség vette körül. Egy szívdermesztő pillanatig arra gondolt, hogy a fekete, nyálkás tó mégis elnyelte, és most a mederben fekszik, a mélyben, rabként.

Riadt kiáltással felült. Kimondhatatlanul megkönnyebbült, amikor meglátta az ágya lábánál az ablakot, a kissé széthúzott függönyöket, amikor meghallotta az ablakpárkányon kopogó eső halk nesztét.

Kilendítette a lábát az ágyból, felállt. A teste úgy sajgott, mintha tíz meneten át küzdött volna egy nehézsúlyú bokszolóval. Szerencsére még volt benne annyi erő, hogy eltántorogjon az ajtóig, és kinyissa.

Két ismerős hang szűrődött fel a földszintről.

– Olyan boldog vagyok, hogy végre itthon van! – mondta a mamája.

– Én is – felelt az apja. – De akkor is magyarázatot kell adnia!

– Így lesz. Most azonban nem szabad erőltetnünk...

Harvey a korlátra támaszkodva lement a lépcsőn.

A mamája és az apja közben tovább beszélgetett.

– Meg kell tudnunk az igazat – mondta az apja. – Lehetségesnek tartod, hogy belekeveredett valami... bűnbe?

– Harvey?

– Igen, Harvey. Láttad, milyen állapotban jött haza. Piszkos volt, a teste tele horzsolásokkal. Hát, nem virágot szedett a réten, az egyszer biztos.

Harvey leért a lépcső aljába, megállt. Egy kicsit félt szembenézni az igazsággal. A mamája és az apja az ablak előtt állt, neki háttal, az esőt figyelték.

– Sziasztok!

A szülei megfordultak. Harvey boldogan felsóhajtott. Hát mégse volt hiábavaló az a sok fájdalom és kín, amin keresztülment, miután visszatért a Házhoz? Hát mégis elért valamit? Igen, megkapta a jutalmát: a mamája és az apja pontosan úgy nézett ki, mint azelőtt, hogy először találkozott Rictusszal. Visszakapták az elloptott éveket!

– Jó tolvaj vagyok – mondta halkán.

– Jaj, drágám! – kiáltott fel a mamája, és kitért karokkal feléje lépett.

Harvey először a mamáját, azután a papáját ölelte meg.

– Hol voltál? Merre jártál, mit csináltál, kisfiam? – kérdezte az apja.

Harvey emlékezett rá, hogy egyszer már elmagyarázta nekik a történeteket. Borzasztó nehéz volt megértetni velük a dolgot, ezért most inkább mással próbálkozott.

– Csak sétálgattam, aztán... eltévedtem. Nem akartam szomorúságot okozni nektek.

– Valami tolvajról beszéltél...

– Tényleg?

– Te is tudod, hogy mit mondtál! – szólt rá a papája kemény hangon.

– Hát... Vajon tolvaj az, aki visszaszerez valamit, ami az övé? – kérdezte Harvey.

A szülei meglepetten néztek egymásra.

– Nem, drágám – mondta a mamája. – Hát persze, hogy nem az!

– Akkor nem vagyok tolvaj.

– Azt hiszem, Harvey, tartozol nekünk annyival, hogy elmondd az igazat – mondta a mamája. – Mindent tudni szeretnénk.

– Mindent?

– Mindent – bólintott az apja.

Ekkor aztán Harvey előadta nekik a teljes történetet; mindent elmesélt a legelejétől fogva. A szülei, amikor a sétáról és az eltévedéséről beszélt, egyszerű kétkedéssel néztek rá, most azonban mind a ketten hitetlenkedő arcot vágtak.

– Komolyan azt szeretnéd, hogy mindezt elhiggyük? – szólt közbe az apa, amikor Harvey éppen annál a résznél tartott, hogyan találkozott Hooddal a padláson.

– Ha akarjátok, elviszlek benneteket a Házba – mondta Harvey. – Vagy legalábbis ahhoz, ami maradt belőle. Legutoljára nem találtam meg, mert a felnőttek elől elrejtőzött, ám most, hogy Hood nem létezik többé, nincs meg az a mágia sem, ami eltakarta a helyet.

A szülei ismét egymásra néztek.

– Ha meg tudnád találni ezt a Hood-Házat – mondta az apja –, akkor... Azt hiszem, szívesen megnéznénk.

*

Másnap kora reggel indultak el. Ezúttal – éppen ahogy Harvey várta – nem takart mágiafüggöny a Házhoz vezető utat. Megtalálta azt az utcát, amelyen Rictus legelőször végigvezette, aztán mindhárman felmentek arra a kis dombra, amelyen a Ház egykor állt.

– Ez az! – mondta Harvey a szüleinek. – Itt állt a Ház!

– Ez csupán egy domb, Harvey – mondta az apja. – Egy füves dombocska.

A kisfiú meglepetten látta, hogy a föld, amelyen oly sok szörnyűség történt, ilyen hamar kizöldült.

– Nekem tetszik – jegyezte meg a mamája, amikor elértek arra a helyre, ahol nemrég még a ködfal szürkélt.

– Itt vannak a romok! Itt, a fű alatt! Esküszöm! – Harvey előreszaladt a dombon. – Megmutatom nektek! Gyertek!

Ezen a napon nem csupán ők voltak kíváncsiak a dombra. A tetején papírsárkányokat repítő gyerekek szaladgáltak, az oldalában tucatnyi kutya incselkedett egymással. A gyerekek kacagva gurultak le a túlsó felén, egy félreeső helyen pedig egy szerelmespár ült a fűben; édes szavakat sugdostak egymás fülébe.

Harvey bosszúsán nézett körül. Hogy merészelnek ezek idejönni? Hogy van bátorságuk papírsárkányokat röptetni, meg játszani, meg

kutyázni? Azt hiszik talán, ez a hely is olyan, mint a többi közönséges domb? Meg akarta mondani nekik, hogy egy valódi *vámpír* házának romjai között érzik jól magukat; látni akarta, hogyan olvad le az arcukról a vidámság, amikor megismerik az igazságot.

De aztán arra gondolt, hogy talán jobb is így. Igen, talán jobb, hogy a dombot nem lengi körbe a félelem és a rettenet láthatatlan köde, hogy nem mesélnek róla iszonyatos történeteket. Hood nevét talán sosem mondják ki ezek a sárkányröptetők, és miért tennék? A gonosz vámpírkirálynak nem lehet helye ezekben a boldog szívekben.

– Nos? – kérdezte Harvey papája, amikor mindhárman feljutottak a domb tetejére. – Úgy látom, elég mélyen eltemetődött ez a bizonyos... épület.

Harvey leguggolt, és kapargatni kezdte a földet. A talaj puha volt, a termékenység édes illata áradt belőle.

– Különös, nem? – szólalt meg egy hang.

Harvey felnézett; a tele keze tele volt földrögökkel. A férfi, aki a kérdést feltette, valamivel idősebb volt a papájánál. Néhány lépésnyi távolságban állt, és kedvesen mosolygott.

– Tessék? – kérdezte Harvey. – Ezt hogy érti?

– A virágok. A föld – mondta a férfi. – Talán a földnek is van saját varázsereje. Úgy értem, *jó* mágiája. Olyan erő, amely lehetővé tette a számára, hogy eltemesse Hood emlékét. Mindörökre.

– Maga tud Hoodról? – kérdezte Harvey.

A férfi bólintott.

– Természetesen.

– És... Mi tud róla? – kérdezte Harvey mamája. – A kisfiúnk olyan különös történetet akar elhitetni velünk!

– Minden igaz, amit mondott – felelte a férfi.

– Talán végig kellene hallgatnia – jegyezte meg Harvey apja. – Akkor esetleg megváltozna a véleménye.

– Talán hinniük kellene a fiúnak – mondta a férfi. – Én vagyok a legilletékesebb arra, hogy kijelentsem: ez a gyerek valóságos hős!

Harvey apja a kisfiúra nézett, aztán elmosolyodott.

– Igazán? – A férfi felé fordult. – Talán ön is Hood foglya volt?

– Nem. Én nem.

– Akkor honnan tudja azt, amit mondott?

A férfi hátranézett a válla fölött. A domb aljában egy fehér ruhás nő állt.

Harvey alaposan szemügyre vette az asszonyt, de nem járt sikerrel. A széles karimájú kalap eltakarta az arcvonásait. A kisfiú felegyenesedett, és közelebb akart menni a nőhöz, ám a férfi rászólt.

– Ne... Kérlek! Ő küldött ide, hogy üdvözöljelek. Az emlékeiben pontosan olyan vagy, amilyen most, és... És azt szeretné, hogy te is úgy emlékezz rá, ahogy utoljára láttad.

– Lulu... – motyogta Harvey.

A férfi nem bólintott rá a névre, de nem is rázta meg a fejét.

– Sokkal tartozom neked, fiatalember. Remélem, éppen olyan jó férje vagyok a hölgynek, amilyen jó barátja voltál neki.

– Férje?

– Hogy repül az idő! – A férfi az órájára, nézett. – A végén még lekéssük az ebédet. Kezet rázhatok veled, fiatalember?

– Piszkos... – Harvey hagyta, hogy a földrögök kiperegjenek az ujjai közül.

– Ez nem piszok – mondta a férfi. – Ez a föld. A mindent meggyógyító föld. – Megfogta Harvey kezét, kedvesen megrázta, majd odabólintott Harvey mamájának és apjának, és lesietett a domb aljába.

Harvey a fehér ruhás nőre nézett.

A nő odabólintott neki, elmosolyodott.

A férfi és a nő gyors léptekkel eltávolodtak a dombtól.

– Nos... – mondta Harvey apja – ... a jelek szerint mégiscsak létezett ez a bizonyos Mr. Hood.

– Tehát hisztek nekem? – kérdezte Harvey.

– Az biztos, hogy történt itt valami. Valami lezajlott, és te voltál a hőse. Ezt elhiszük.

– És ennyi éppen elég – mondta a mamája. – Hagyd abba az ásást, drágám. Nem tudom, mi van itt eltemetve, de jobb, ha a föld alatt marad.

Harvey a bal kezére nézett, amiben még mindig ott szorongatott egy rögöt. El akarta dobni, ám az apja rászólt.

– Add nekem azt a rögöt!

– Miért?

– Úgy hallottam, egy jó kis mágiának mindig hasznát lehet venni, így van?

Harvey elmosolyodott, és az apja tenyerére tette a rögöt.

– Igen. Örökké...

Harvey még sosem élt át olyasmit, mint az elkövetkező néhány napban. Hoodot senki sem hozta szóba, a Házzól vagy a kizöldült dombról sem beszéltek, viszont rengeteget nevettek, és nagyon jól érezték magukat egymás társaságában.

Harvey tudta, a szülei még mindig csak sejtik, mi történt vele, és azt is csak nagyjából tudják, mitől érzik magukat ennyire jól. De az okok nem számítottak, csak azt tartották fontosnak, hogy boldogok.

Ettől fogva értékesnek tartottak minden pillanatot. Az idő ugyanúgy telt, mint mindig, ám Harvey még véletlenül sem érezte úgy, hogy hiábavalóan múlnak a percek. Nem sóhajtozott, nem panaszkodott, nem unatkozott többé. Minden pillanatot élvezett, örömet lelt abban, hogy a tavaszi madárdalt hallgatja, hogy a nyári Nap melege cirógatja, hogy láthatja az őszi ködöt. De a legjobban annak örült, hogy már tudta, mi a szeretet.

Annak örült a legjobban, hogy érezte, annyi szeretet veszi körül, amennyi talán ezer karácsonyra is elegendő lenne.